CHRISTIAN JACQ

CRIMA MUMIEI

Vocea autorului

„În cariera mea, activitatea de egiptolog şi cea de scriitor s-au împletit într-un mod aproape magic. Simt nevoia să public, să scriu romane, să spun poveşti.”

Cum de la Egipt pornesc toate, am avut ocazia, în timpul unei călătorii de studiu la British Museum, să întâlnesc un personaj extraordinar. Plăcându-i să fie numit Higgins, în ciuda titlurilor sale de nobleţe, acest inspector de la Scotland Yard fusese însărcinat cu un număr mare de anchete speciale – complicate sau „delicate”.

Distanţa dintre noi s-a estompat imediat. Om de o vastă cultură, Higgins mi-a făcut onoarea de a mă invita în locuinţa sa, o superbă proprietate în inima câmpiei engleze. Şi mi-a arătat o comoară: carnetele sale în care erau notate anchetele rezolvate.

Am trăit ore pasionante ascultându-l şi am obţinut şi un al doilea privilegiu: să consemnez desfăşurarea acestor anchete criminale, pline de mistere şi de întorsături.

Iată una dintre ele.

–1–

Ceaţa se lăsa peste străzile Londrei, în acea seară de toamnă. Pe îngusta Park Street, în inima luxosului cartier rezidenţial Mayfair, se zăreau zidurile masive ale conacul familiei Mortimer. Construită în cel mai pur stil victorian, clădirea austeră era înconjurată de o mică peluză întreţinută cu mare grijă.

Holul mare de la intrare era luminat de o lustră din fier forjat. Philipp Mortimer se ascunse în spatele unui dulap georgian autentic de acaju, care avea meteahna de a scârţâi de mai multe ori pe noapte.

Unicul fiu al lui Sir John Arthur Mortimer, director al departamentului de egiptologie de la British Museum, Philipp era un băiat bine făcut, căruia îi dădeai mai mult decât cei şaptesprezece ani ai săi.

Nu voia să rateze sub nicio formă spectacolul care urma să înceapă dintr-un moment în altul, după zgomotele care veneau dinspre încăperile care se aflau în aripa stângă a primului etaj. Din poziţia sa strategică, Philipp Mortimer putea să observe totul fără să fie văzut.

Frances Mortimer apăru la capătul scării de marmură. Nicicând nu fusese mai frumoasă. Blondă, diafană, strălucitoare ca un soare capabil să străpungă ceţurile londoneze, purta un combinezon tivit la decolteu cu un volan de dantelă albă care îi punea în valoare gâtul lung ce îi dădea o aparenţă de fragilitate. O lumină caldă, ca aceea din tablourile lui Turner, se cuibărea în privirea ei. Philipp era atât de fascinat de Frances, de felul ei de a merge, ca şi cum ar fi dansat pe un ritm ştiut numai de ea, de felul propriu de a vorbi, cu o voce atât de melodioasă, care îl fermeca imediat.

La douăzeci şi opt de ani, Frances Mortimer, moştenitoare a unei familii bogate de notari din Sussex, era întruchiparea frumuseţii.

Philipp nu o scăpă din ochi în timp ce ea cobora scara alene, atingând uşor treptele de marmură. Se opri în pragul salonului de onoare. Pentru Philipp, venise momentul să dispară discret. Dar, de această dată, era prins în capcană. Dulapul scârţâi, Frances se întoarse prea repede şi tânărul rămase încremenit.

Frances îl scrută pe Philipp cu o privire în care blândeţea obişnuită se amesteca de această dată cu o nuanţă de reproş. Ascunzându-şi frica, îşi recăpătă stăpânirea de sine.

– Dar… de ce te ascunzi?

Philipp nu reuşea să scoată o vorbă. Frances ar fi trebuit să-i ia locul mamei lui, care murise într-un accident trei ani mai devreme. Dar cum să i se ceară unei femei atât de tinere să joace un asemenea rol? Când se recăsătorise, în urmă cu aproape doi ani, profesorul Mortimer nu se gândise deloc la fiul său.

– Este un joc prostesc, Philipp! Nu începe din nou!

Frances ştia şi să fie autoritară, fără asprime. Această împletire a farmecului cu fermitatea era fascinantă.

– Tatăl tău n-a coborât?

Tânărul îşi reveni în fire.

– Nu ştiu. Nu mă îngrijesc de treburile lui.

Jignit, supărat, Philipp ieşi din hol. Frances nu se mai gândi la incident. Ezitând un moment, se hotărî să urce la etaj. Profesorul Mortimer era mai precis ca un orologiu, dar în ultimele zile, nu se simţise în apele lui. Tânăra urcă rapid scara de marmură, traversă palierul cu cele două candelabre veneţiene de bronz aurit, apoi străbătu culoarul lung, cu tapiserii în velur de Geneva, ce dădea în biroul soţului său. Ciocăni la uşă.

Niciun răspuns.

Frances ezită. Era nepotrivit să deschidă uşa fără să fie poftită. Sir John Arthur n-ar fi acceptat o astfel de intruziune. Insistă. De această dată, o voce firavă îi răspunse:

– Cine e?

– Sunt eu, Frances. Pot să intru?

– Te rog…

Frances deschise uşa grea de stejar. John Arthur era aşezat la biroul său plin de dosare. Bine făcut, înalt, cu părul argintat, acest aristocrat de cincizeci şi doi de ani ştia să profite de farmecul său şi de inteligenţa ascuţită, care îi asigurase o înaltă ţinută ştiinţifică, de reputaţie internaţională.

Frances intra rareori în biroul soţului său, un adevărat muzeu de egiptologie în care se aflau câteva dintre comorile strânse de profesor în timpul săpăturilor arheologice. Custozii de la British Museum i le oferiseră sau îi permiseseră să le cumpere pentru serviciile aduse Angliei. De jur-împrejurul camerei spaţioase existau dulapuri ce conţineau ***ouchebtis,*** figurine magice care munceau în locul decedatului pe lumea cealaltă, o colecţie de amulete reprezentând babuini zâmbitori, crocodili ameninţători, leoaice agresive, trei măşti de mumii ptolemeice cu privire neliniştită, două papirusuri desfăşurate, ţinute sub sticlă, fragmente de stele de piatră. O singură notă modernistă: un canal hi-fi cu magnetofon încorporat, ascuns în spatele volumelor groase legate, consacrate artei şi religiei vechiului Egipt.

Lui Frances nu-i plăcea acea atmosferă înăbuşitoare în care domnea trecutul. De această dată, însă, nu-i acordă niciun pic de atenţie. Încremenită în pragul uşii, remarcă imediat un detaliu neaşteptat. La ora nouăsprezece, soţul său era mereu îmbrăcat cu halatul său de satin verde.

– Dragul meu… Ai uitat de teatru?

– Sufăr, Frances. Am gripă.

– L-ai consultat pe doctorul Matthews?

– În această după-masă. M-a sfătuit să rămân câteva zile în casă.

O umbră întunecă privirea lui Frances.

– Îmi pare rău. Mă bucuram aşa de tare! N-am mai ieşit de mult timp împreună. Lucrezi prea mult, dragul meu!

– Şi mie îmi pare la fel de rău. Reprezentaţia din seara aceasta o să fie cu siguranţă remarcabilă.

Londra vuia de noua punere în scenă a lui *Othello* de Shakespeare la National Theatre. Cele mai bune locuri erau rezervate cu trei luni înainte. Chiar cu relaţiile pe care contau Mortimerii, locurile fuseseră rezervate cu cincisprezece zile în avans.

– E prea trist să mă duc singură, spuse ea. Prefer să rămân aici.

– De ce? Ia-l pe Philipp! O să-i prindă bine să vadă şi el o piesă bună. Ar fi păcat să se piardă locurile.

Sir John Arthur îşi suflă nasul cu eleganţă, apoi bău conţinutul unui pahar în care scânteiau bulele unei aspirine efervescente.

– E o idee bună, dar…

– Ştiu că ţi-ar plăcea să vezi piesa, Frances. Şi aş vrea să te rog ceva.

Faţa tinerei femei se lumină. Îi plăcea ca soţul şi mentorul ei să aibă nevoie de ea.

– N-o să ajung la birou zilele următoare. Am nevoie urgentă de un dosar care se găseşte într-o copertă cartonată roşie, aşezată pe primul raft din dulapul meu. Ai putea să treci pe la British Museum când ieşi de la teatru?

Surâsul lui Frances dispăru. Detesta biroul-laborator de la British Museum, un loc sinistru şi auster. Profesorul scoase o legătură de chei dintr-un sertar, se ridică şi i le întinse soţiei sale.

– Iată-le, draga mea! Cu cea mai mică dintre ele poţi să deschizi uşa de la intrare, iar cea mai groasă este pentru birou. Mulţumesc pentru deranj şi iartă-mă că-ţi cer asta. O să ieşim în curând în oraş, îţi promit!

Frances luă cheile şi se apropie de soţul său să-l îmbrăţişeze.

– Ar fi imprudent, spuse el, respingând-o blând, sunt contagios.

Ea se simţi vexată.

– O să mă culc devreme, adăugă el. Îţi doresc o seară excelentă!

Barry, şoferul familiei Mortimer de mai bine de zece ani, scoase din garaj Rolls-ul roşu-închis. Serviciile prestate în seara aceea aveau să fie plătite dublu. Frances Mortimer şi Philipp aşteptau la grilajul de la intrare, pe care Barry avusese grijă să-l deschidă. Automobilul greu şi puternic se puse în mişcare cu uşurime, făcând să scârţâie pietrişul de pe alee. Nori grei acopereau luna.

Un taxi se opri în faţa conacului şi din el coborî un tânăr cu părul vâlvoi, îmbrăcat într-un un costum de gală puţin cam ponosit. Nu avea cravată şi ţinea sub braţul stâng un dosar gros. Plăti taxiul fără să aştepte restul, făcu patru sau cinci paşi nervoşi şi se opri în faţa lui Frances, care îşi aruncase pe umeri un guler de vizon.

– Eliot? Se miră ea. Ai vreo întâlnire cu Sir John Arthur?

– Nu, dar trebuie neapărat să mă văd cu el!

Bărbatul o privi cu intensitate, ca şi cum i-ar fi descoperit frumuseţea pentru întâia oară. Frances se simţi stânjenită.

– Soţul meu este bolnav. Nu cred c-o să poţi să-l vezi.

– Hai, Frances, interveni Philipp, apucând-o de braţ, o să întârziem!

Eliot Tumberfast nu avu timp să protesteze. Frances şi Philipp se urcară în maşină, şi Barry, îndemnat de Philipp, demară îndată. Maşina dispăru curând din faţa lui Eliot, în vreme ce primele picături de ploaie începeau să strălucească în lumina felinarelor.

– Doriţi ceva, domnule Tumberfast?

Pe trotuarul din faţa conacului se afla Agatha Lillby, menajera familiei Mortimer, care îl zărise pe egiptolog. Agatha era o femeie drăguţă, de vreo patruzeci de ani, cu părul prins într-un coc auster. De un farmec incontestabil, adopta o alură de femeie de casă, ascunzând, cu greutate uneori, un temperament mai degrabă vulcanic. Făcuse un cult pentru prima doamnă Mortimer şi veghea cu o grijă geloasă asupra confortului lui Sir John Arthur. Pentru a-i câştiga bunăvoinţa, Eliot Tumberfast închise zelos poarta şi se îndreptă spre trotuar.

– Am venit să-l văd pe profesor, bâigui el.

– Nici nu poate fi vorba de aşa ceva! Îi răspunse Agatha. Sir Mortimer este bolnav. Nu poate fi deranjat sub nicio formă!

Un val de ploaie măruntă cuprinse Londra. Puţin câte puţin, cufundă siluetele trecătorilor într-o uniformă cenuşie. Eliot Tumberfast îşi muşcă buzele de ciudă.

– E foarte important şi pentru mine, şi pentru el. Te rog să mă laşi să intru!

– Prevederile profesorului Mortimer nu acceptă nicio derogare!

Agatha luă un aer marţial, care spunea multe despre inflexibilitatea ei. Nu-i plăcea deloc atitudinea acelui băiat care credea că totul îi este permis. Cu cincisprezece zile mai devreme, forţase uşa egiptologului şi declanşase o discuţie furtunoasă, care ţinuse mai bine de două ore. În acea seară, Agatha nu avea să permită declanşarea unui scandal similar. Eliot Tumberfast ar fi trebuit să treacă de cadavrul ei mai întâi.

– Te previn, Agatha, insistă el ridicând tonul, sunt decis să fac orice ca să-mi văd şeful! O să telefonez toată noaptea, dacă e nevoie. Şi o să-i atrag atenţia asupra atitudinii dumitale incalificabile! Spune-i doar că am progresat în studiul dosarului Imhotep{1}. O să mă primească imediat.

Agatha nu-l ştia pe acel Imhotep şi nici nu dorea. Dar se temea de un eventual reproş din partea savantului, aşa că se gândi să-şi ia nişte precauţii.

– Aşteptaţi-mă aici!

– Grăbeşte-te! Nu stau mult!

Nu avu de aşteptat mai mult de câteva minute. Agatha reapăru pe trotuar, încă şi mai înţepată decât înainte.

– Profesorul Mortimer vă aşteaptă în biroul său.

Agatha îi întoarse numaidecât spatele lui Eliot Tumberfast, nu fără să remarce o undă de satisfacţie în privirea lui. Mergând pe urmele menajerei, Eliot urmă acelaşi drum pe care mai devreme îl făcuse Frances. Agatha ciocăni la uşă.

– A sosit vizitatorul dumneavoastră.

– Poftiţi-l înăuntru!

Agatha îl invită pe Eliot Tumberfast să intre. Profesorul era în picioare, se uita la o amuletă. Se întoarse cu o figură severă spre asistentul său.

– Ce mai este, Tumberfast?

– O descoperire capitală! Se entuziasmă Eliot.

– Încep să mă satur de presupusele dumitale descoperiri. Mă deranjezi nejustificat, Tumberfast.

Cei doi bărbaţi se sfidară din priviri; atmosfera era tensionată. Agatha interveni, cu o voce uşor tremurătoare:

– Aţi dori un ceai…

Profesorul făcu un gest plictisit cu mâna dreaptă, ca şi cum ar fi alungat o muscă. Agatha dispăru închizând uşa, ştiind ce avea de făcut. Acea vizită

neaşteptată cădea rău de tot. Femeia sperase că Sir John Arthur va refuza să-l primească pe acel impertinent, un fel de anarhist cu un temperament vulcanic.

Când se întoarse, aducând pe o tavă două ceşti de porţelan şi un ceainic de argint masiv, folosit de mai multe generaţii, cearta se auzea încă din hol. Intră.

– Munceşti ca un salahor, spuse egiptologul. Te visezi un nou Champollion{2}, şi nu vei fi niciodată decât un amărât!

Eliot Tumberfast îşi încleştă pumnii. Faţa îi era congestionată. Agatha se gândi să le distragă atenţia.

– Ceaiul dumneavoastră, Sir John Arthur.

– Pune-l undeva şi lasă-ne! Ordonă savantul, nervos.

Agatha făcu întocmai.

– Cred că am luat şi eu gripa, spuse eu. Mă simt foarte obosită. Îmi permiteţi să merg să mă culc? Doamna are cheile şi…

– Noapte bună! I-o tăie scurt Sir John Arthur. Să revenim la ultima dumitale idioţenie, Tumberfast…

Agatha se retrase. Nemaifiind în vizorul celor doi bărbaţi, absorbiţi de duelul verbal, închise uşa biroului şi rămase cinci minute lipită de uşă, trăgând cu urechea. Desluşi mai multe injurii greu de imaginat în gura celor doi oameni de ştiinţă. Dar Eliot Tumberfast era un individ prost-crescut, irecuperabil. Sir John Arthur era prea bun să-i acorde timp pentru discuţii. Cei doi adversari reîncepură să se certe cu şi mai multă sete ca ultima dată.

În loc s-o ia spre etajul al treilea, unde se afla camera ei, Agatha coborî în grabă pe scara de marmură. Traversă holul, îmbrăcându-se cu un impermeabil verde. Trebuia să iasă în seara aceea. Era o chestiune de onoare. Ieşi prin mica poartă care dădea într-o străduţă din dosul conacului, gândindu-se că îşi va rezolva problema cât mai repede şi se va întoarce la timp.

–3–

La pauză, Frances Mortimer şi Philipp părăsiră loja de categorie A de la Lyttelton Theatre, una dintre sălile de la National Theatre, unde era pus în scenă *Othello.*

– Aş bea ceva, spuse Philipp.

– Cum doreşti, dar eu trebuie să dau un telefon mai întâi.

– Cui?

– Soţului meu. Era obosit când am plecat şi mi-e teamă ca vizita lui Eliot Tumberfast să nu-l supere şi mai rău.

Philipp nu vedea rostul, dar rămăsese lângă Frances, care îl prinse cu uşurinţă pe Sir John Arthur la telefon.

– Dragul meu, nu te-ai culcat?

– Bătăi de cap, Frances. Scuză-mă un moment!

Frances auzi ecourile unei discuţii aprinse între soţul său şi Eliot Tumberfast. Nu era vorba decât de nişte probleme tehnice de egiptologie. Tumberfast nu voia să cedeze deloc. Profesorul Mortimer îi ordonă să tacă.

– Frances?

– Nu eşti deloc rezonabil! Îl certă ea cu o voce suavă. Trebuia să-l trimiţi pe asistent acasă şi să te odihneşti.

– E în joc o campanie de căutări de trei ani. Descoperirile pe care le fac sunt uimitoare. Scuză-mă…

La capătul celălalt al telefonului, se auzi cum Sir Arthur John îşi suflă nasul. Philipp se gândi că discuţia durează prea mult. Îşi petrecea seara cu Frances, şi nu cu tatăl său. Mişca degetul arătător pe ceas, astfel încât ea să observe.

– Ţi-a plăcut piesa? O întrebă profesorul.

– A fost excelentă! Ţi-am simţit cu atât mai mult lipsa şi n-am uitat ce m-ai rugat să fac.

– Ştiu că pot conta pe tine. Frances! Şi pentru că prin telefon nu se ia gripa, îmi permit să te îmbrăţişez.

– Şi eu pe tine, dragul meu! Pe curând!

Închise, neliniştită.

– Ce e? O întrebă Philipp.

– E tocmai ce mă temeam că e: iarăşi s-a certat cu asistentul lui.

– Lasă lucrurile aşa cum sunt! Avem altceva mai bun de făcut.

Chipul lui Frances se îmbujoră.

– Să nu mai spui niciodată aşa ceva, Philipp, altfel nu mai vorbesc cu tine!

* * *

La ieşirea de la National Theatre, spre ora 23:00, Rolls-ul fu prins într-un ambuteiaj.

– Piesa asta a fost de-a dreptul idioată! Othello ăsta e un imbecil! Nu omori femeia pe care o iubeşti.

– Dar e Shakespeare… protestă Frances.

– Şi ce dacă! Ăsta nu e un motiv!

Frances rămase deopotrivă mirată şi amuzată. Avusese grijă să se aşeze suficient de departe de Philipp. Şoferul înaintă cu greutate pe Waterloo Street, traversând Tamisa, cotind apoi la stânga, în direcţia cartierului Mayfair.

– Nu mergem direct acasă, Barry, interveni Frances. Trebuie să trec mai întâi pe la British Museum. Profesorul m-a rugat să îi aduc un dosar.

Şoferul străbătu Trafalgar Square şi se îndreptă spre nord, înspre Tottenham Court Road. Cunoştea foarte bine drumul fiindcă în fiecare zi îl ducea pe Sir Mortimer la biroul său, aflat într-o anexă administrativă a muzeului.

– Vrei să mă însoţeşti, Philipp? Ştii cât de puţin îmi place locul ăsta.

– Ah, nu! Protestă băiatul. Nu mai vreau să aud biroul ăla.

– Ai făcut o gafă, spuse Frances cu o voce liniştitoare, nimeni nu se mai gândeşte la asta. Ce imprudenţă să furi o statuetă egipteană… N-aveai cum să scapi neobservat! Şi la ce bun?

– Cine poate fi sigur că ştie totul despre celălalt? N-o să mai calc niciodată în biroul ăla blestemat!

– Nu-ţi cer asta! Protestă ea. I-am promis soţului meu că no să te mai las să intri. Mi-aş dori doar să nu urc singură. E de ajuns să mă aştepţi la etaj, n-o să lipsesc decât un minut.

Philipp se apropie de ea.

– Ţi-e teamă?

– Da, mărturisi ea fără ruşine. Sarcofagele, morţii deranjaţi din somnul lor veşnic… mă nelinişteesc. Mai ales după dispariţia mumiei!

Frances era întotdeauna sinceră, nu îşi ascundea slăbiciunile, sufletul îi era la fel de curat ca privirea. Philipp vru să-i ia mâna, dar ea îşi dădu seama şi şi-o retrase imediat.

– Vi cu mine, Philipp?

Îmbufnat, băiatul se ghemui în colţul maşinii, în vreme ce Rolls-ul o luă spre Great Russel Street, apropiindu-se de destinaţie.

* * *

O cheie se răsuci în broasca uşii micuţe care dădea în străduţa dominată de conacul familiei Mortimer. După ce se asigură că nimeni n-o observase, umbra pătrunse în locuinţă, evitând aleea de pietriş. Agatha Lillby ajunse în oficiu fără să facă nici cel mai mic zgomot. Îşi scoase impermeabilul şi încălţările ude, putând astfel să urce în linişte scara de marmură, pentru a ajunge la ea în cameră.

Însă o voce o făcu să tresară. Aşa cum bănuia, profesorul şi Eliot Tumberfast încă se certau. Aproape împotriva propriei voinţe, Agatha se îndreptă spre birou. Trebuia să se asigure că nu se întâmplase nimic rău.

Uşa se deschise brusc. Agatha se lipi de tencuiala roşie a holului. Sir Arthur John se ivi din spate, ca şi cum ar fi oprit traseul vizitatorului.

– Nici vorbă să pleci acum spuse el. Nu poţi să te cari aşa, Tumberfast! Explicaţiile tale nu-mi sunt de ajuns. Când soţia mea se va întoarce de la British Museum, voi avea dovada minciunilor tale. Aşează-te!

Profesorul îşi suflă nasul şi trânti uşa. Agatha rămase nemişcată o vreme, fără să respire. Trăsese o sperietură zdravănă şi urcă în camera ei, unde ar fi trebuit să doarmă de mai bine de două ore.

–4–

Maşina grena se opri în faţa micii clădiri care adăpostea serviciile administrative ale muzeului.

– Intru pentru câteva clipe, îi spuse Frances şoferului. Vi, Philipp?

Tânărul era tot îmbufnat, făcându-se că nu pricepe.

– Am înţeles, voi merge singură. La urma urmei, nu eşti prea curajos!

Frances deschise portiera, luându-l pe Barry pe nepregătite. Doamna Mortimer era destul de nervoasă în seara aceea.

Strângând cheile în mâna dreaptă, se îndreptă spre o uşă care semăna cu cea din Downing Street nr. 10, locuinţa prim-ministrului britanic. Ploaia forma o perdea din ce în ce mai opacă, în timp ce Frances băga cheia în uşă, o siluetă îşi făcu apariţia.

– Aşteaptă-mă, Frances!

Tânăra tresări. Nu era decât Philipp.

– Era şi timpul! Spuse ea.

Surâsul ei se voia degajat, însă Philipp o simţea neliniştită, prost-dispusă, forţată să facă ceva care nu-i plăcea deloc. Uşa de la intrare dădea într-un hol ai cărui pereţi erau acoperiţi de panouri administrative. Frances închise

uşa în urma ei. Continuară să meargă pe holul îngust, prost luminat, până ajunseră la o scară. La baza scării se găsea ghereta paznicul nopţii, J.J. Battiscombe. Cu fruntea pe ultima ediţie din ***Daily Telegraph,*** între cascheta regulamentară şi o sticlă de termos, J.J. Battiscombe era cufundat într-un somn fericit. Frances n-ar fi vrut să-l trezească, dar avea de îndeplinit nişte formalităţi.

– Domnule Battiscombe…

Paznicul de noapte nu se trezi. Militar în rezervă, dovedea o patimă neostoită pentru somn, după atâtea nopţi albe petrecute sub bombardamente. Philipp nu avu delicateţea lui Frances şi îl scutură pe bătrânul paznic, care deschise un ochi speriat, căutându-şi cascheta. Şi-o puse pe cap şi deschise mecanic registrul.

– Doamnă Mortimer…

Văzând-o pe Frances atât de frumoasă şi de fermecătoare, uită de spaima de mai devreme. Venindu-şi în fire, J.J. Battiscombe redeveni un funcţionar model.

– Trebuie să vă rog să semnaţi în registru. La fel şi domnul…

– Philipp este fiul profesorului Mortimer, răspunse Frances.

J.J. Battiscombe nu avea memoria chipurilor şi nu arăta niciun pic de simpatie pentru un fiu care nu călca pe urmele tatălui său. Paznicul de noapte notă în registru ora 23:31, apoi le întinse musafirilor stiloul şi caietul. Frances şi Philipp semnară.

– A uitat profesorul ceva?

– Nu, zise Frances, este doar bolnav. N-o să vină la birou zilele astea şi are nevoie de un dosar.

Era a doua oară când Frances se îndrepta spre clădirea administrativă de la British Museum în mai puţin de o lună. Prima dată căutase nişte note pentru o conferinţă. Sir John Arthur, care participa la un seminar, fusese nevoit să o roage să-l ajute.

– Nu veţi fi singură la primul etaj, doamnă Mortimer. Mai este o echipă de la curăţenie, nişte indieni, că nu se mai găsesc englezi pentru curăţenie nici din Whitechapel{3}. Din cauza asta, tocmim pe oricine.

Întorcându-se spre Philipp, Frances nu remarcă dezgustul paznicului.

– Mergem?

Tânărul se îndreptă reticent spre scară. Mocheta ieftină, pereţii vopsiţi în bej, atmosfera grea, aproape sufocantă… Decorul mediocru se atenuă într-o secundă. Philipp fu captivat de Frances, care urca pas cu pas cu o graţie de

neimitat. Vrând să profite de îngustimea locului, încercă să se menţină la înălţimea tinerei femei, să o atingă. Dar se gândise prea târziu. Ea era deja la primul etaj, scăldată de lumina crudă a unor neoane.

Biroul profesorului Mortimer era al doilea pe dreapta, urmat de un element de rezistenţă. Primul, urmat de ceva asemănător, era cel al specialiştilor în numismatică antică şi adăpostea un lot de piese elenistice de mare valoare, care fuseseră descoperite în Egipt. În faţă, biroul lui Eliot Tumberfast, asistentul profesorului Mortimer. De-a lungul peretelui erau înşirate dulapuri cu grilaje care conţineau volume grele, dicţionare, serii întregi de reviste specializate, arhive.

O femeie ieşi din primul ranfort. Şi ea şi Frances fură surprinse să se vadă. Femeia era o indiancă. Ţinea o găleată în mâna dreaptă şi o mătură în stânga. Din găleată se scurgea puţină apă. Se chirci imediat, lăsând găleata jos, ca şi cum ar fi încercat să ascundă ceva.

– Să ne grăbim! Zise Philipp.

Spera ca primul etaj să fie mai puţin luminat decât scara. Din pricina acelor indieni care lucrau la ore imposibile, tânărul nu se putu afla faţă în faţă cu Frances, care pătrunse în al doilea ranfort, unde erau depozitate nişte lăzi, şi folosi cheia dată de profesor ca să deschidă uşa biroului. Philipp rămase pe coridor, privind-o distrat pe indianca care făcea curat în faţa biroului de numismatică. Purta nişte şoşoni care nu scoteau nici cel mai mic zgomot.

Frances aprinse lumina şi oftă. În prima parte a biroului larg se aflau două sarcofage aşezate înspre perete. Nu suporta să vadă aşa ceva. Merse drept înainte, spre a doua parte a biroului unde era amenajat laboratorul propriu-zis, cu paletele şi flacoanele de produse chimice aranjate pe etajere. Abia în a treia parte, în spate de tot, se afla biroul lui Sir John Arthur Mortimer. Acolo, patricianul britanic al egiptologiei îşi primea cei mai buni studenţi, pe care îi îndrepta spre o asemenea carieră. Tot acolo cerceta obiectele descoperite pe şantiere de Egypt Exploration Society, al cărei director era. Dulapul său era aşezat la dreapta unei biblioteci de acaju, într-un colţ al camerei. Frances căută dosarul cartonat, de culoare roşie, pe primul raft. Cum nu-l văzu, ridică alte dosare, apoi căută pe al doilea raft, pe care descoperi ceea ce voia. Era preocupată de ceea ce făcea, cu degetele tremurând de agitaţie, aşa că nu auzi un zgomot aproape imperceptibil, al unei uşi care se închide, urmat de un uşor declic al unei chei întoarse în broasca unsă bine.

În momentul în care se pregătea să apuce dosarul, tânăra femeie avu senzaţia neplăcută a unei prezenţe în preajma ei. Neîncrezătoare, se întoarse. Fu îngrozită, înlemnind, incapabilă să strige.

Apoi se auziră două bubuituri.

–5–

În liniştea densă a anexei muzeului, cele două detunături răsunară ca două lovituri de tun. J.J. Battiscombe, paznicul de noapte, tresări, trezit din somn. Îl năpădiră multe amintiri neplăcute din război. Cu greu dezmeticit, n-avu timp să se gândească ce va face.

Gonind pe scări, dădu nas în nas cu un bărbat al cărui chip era mascat de un fular ce lăsa să se întrevadă o frunte bronzată. Căra ceva greu, care scotea sunete metalice. Buimac, J.J. Battiscombe nu observă nimic în afara unui costum obişnuit de velur. Bărbatul deschisese deja uşa de la intrare a clădirii şi fugea.

Încă ameţit, paznicul de noapte îşi dădu seama că vesta îi era jilavă. Fusese udat.

„Ajutor! Deschideţi, ajutor!” se auzea de la primul etaj. Totul se desfăşura prea repede pentru bătrânul soldat. Cu un pas nesigur, urcă treptele.

Philipp Mortimer bătea disperat în uşa de la biroul tatălui său, urlând:

– Frances! Frances!

Când îl văzu pe paznicul de noapte, se repezi la el şi îl prinse de mânecă.

– Ai cheia? S-a tras cu arma dincolo şi uşa este încuiată! Am auzind pe cineva căzând… Frances nu răspunde deloc!

– Cheia… Eu… Nu… Este la tablou.

– Du-te s-o iei!

Două femei de la curăţenie coborau de la etajul al doilea. Femeia cu care Frances şi Philipp Mortimer se întâlniseră se apropie şi ea. Întregul personal de serviciu se adună la auzul bubuiturilor. J.J. Battiscombe merse până la anexa de serviciu care se afla între biroul de numismatică şi cel al profesorului Mortimer.

– Grăbeşte-te! Insistă Philipp.

De cealaltă parte a uşii domnea o tăcere sufocantă. Femeile şuşoteau ceva în hindi.

J.J. Battiscombe răsuci cu uşurinţă cheia în uşa care se deschise. Dincolo nu era niciun pic de lumină. Un miros de praf plutea în aer. Poate din cauza celor două sarcofage aşezate aproape de intrare, locul amintea de un mormânt populat de spirite malefice.

Înlemnit o clipă în prag alături de ceilalţi, Philipp Mortimer se dezmetici, căută întrerupătorul şi aprinse lumina. La început, nu observă nimic neobişnuit. Apoi, după ce trecu de prima parte a încăperii şi se îndreptă spre laborator, încremeni, incapabil să mai facă măcar un pas.

Ceea ce văzu în spatele biroului depăşea culmea grozăviei. Voia să urle, dar strigătele sale rămaseră înţepenite în gât.

O mumie cu craniul spintecat, cu spatele în zdrenţe, pe jumătate deşirată, era culcată deasupra lui Frances, ca şi cum o agresase înainte de a cădea peste ea. Tânăra femeie avea braţul îndoit sub cotul drept. Din inimă i se scurgeau două dâre de sânge. Blana de vizon îi alunecase pe gât, formând o pernă sinistră, în ochii săi larg deschişi se citea groaza.

Paznicul de noapte şi cele trei femei îl urmară pe Philipp Mortimer, curioşi. Când descoperiră groaznicul spectacol, nu-şi mai controlară reacţiile. J.J. Battiscombe îşi acoperi faţa, murmurând de câteva ori „Doamne fereşte, Doamne păzeşte!”, iar cele trei indience se strânseră unele lângă altele, plângând. Philipp Mortimer părea incapabil să facă cea mai mică mişcare. S-ar fi putut crede că se ruga, că o venera pe Frances, că încerca să o facă să revină din neant.

* * *

Un sfert de oră mai târziu, superintendentul Scott Marlow ajunse la locul crimei, însoţit de doi inspectori şi de mai mulţi poliţişti. Medicul legist şi o echipă de specialişti nu întârziară să apară.

– Murdară treabă, zise superintendentul pentru care intervenţia rapidă nu fusese o întâmplare, fiindcă dormea la birou.

Anunţat de apelul paznicului de noapte, se dezmeticise auzind numele lui Sir John Arthur Mortimer, personalitate ştiinţifică foarte respectată.

Scott Marlow le ordonă celor prezenţi în clădire să nu plece. Inspectorii săi începură să le stabilească identitatea şi să le ia declaraţiile.

Om de viaţă, bine făcut, cu o statură impunătoare, superintendentului nu-i venea să creadă că venise ziua să cerceteze cea mai importantă crimă din

cariera sa. Macabra punere în scenă ar fi dat impresia că mumia o omorâse pe Frances, care se luptase cu ea înainte să-şi dea duhul.

Un inspector se apropie de Marlow.

– A venit ambulanţa.

– Bine. După ce termină tehnicienii şi medicul legist, luaţi cadavrul şi mumia!

Închideţi biroul! Toţi martorii trebuie să rămână la dispoziţia poliţiei.

Scott Marlow îşi desfăcu o gaură de la curea, ca semn al nedumeririi. O crimă la British Museum, o familie bogată şi puternică, reacţia lui Mortimer fiul, incapabil să mai pronunţe un cuvânt, un paznic de noapte buimac, femei de menaj indiene naive şi îngrozite, un şofer care văzuse că un bărbat fugise cu o găleată în mână, ceea ce întărea mărturia lui J.J. Battiscombe, că cineva dăduse peste el şi îl udase… Superintendentul avea deja un început de pistă. Dar întreaga anchetă privind familia de vază, influentă ridica probleme delicate. Nu trebuia să facă vreo imprudenţă, tocmai de aceea dădu ordin ca Sir John Arthur Mortimer să nu fie anunţat prin telefon. El însuşi avea să-i dea trista veste.

Îngrijorat, Scott Marlow nu resimţi nici măcar ploaia în timp ce traversa strada pentru a urca în maşina de poliţie care porni înspre Mayfair.

–6–

Soneria răsună pentru a cincea oară în conacul familiei Mortimer. Agatha se trezi tresărind, scăpând de începutul unui coşmar în care părea că nu va mai ieşi dintr-un culoar închis la ambele capete. Îşi puse în grabă un halat de noapte, dar nu mai avu timp să-şi prindă părul negru şi frumos într-un coc. Ceasul arăta 12: 10 noaptea. Coborî scara în fugă. Sir John Arthur se afla în pragul biroului său. În spatele lui, Eliot Tumberfast.

– Mergi şi vezi ce se petrece, Agatha! Doamna şi-a rătăcit probabil cheile.

Un nou ţârâit de sonerie. Agatha se grăbi. Reveni câteva minute mai târziu. Eliot Tumberfast avea o paloare îngrijorătoare. Profesorul tocmai îi arătase o nouă greşeală profesională.

– Domnule, spuse Agatha, nu este doamna. Jos este… un poliţist.

Savantul se încruntă.

– Ce vrea?

– Să vă vadă… în particular.

– Să se-ntoarcă mâine! Tumberfast m-a epuizat. Şi ce oră…

Profesorul îşi privi ceasul.

– Doamne! E trecut de miezul nopţii! Mi-a ajuns câţi imbecili am văzut în seara asta.

Eliot Tumberfast se ridică ca ars.

– Nu vă permit!

– Tumberfast, îţi interzic să ridici mai vocea la mine! În această seară, tinere prieten, ţi-ai făcut cariera praf! Dă-mi voie să mă bucur. Ştiinţa va avea parte de un neisprăvit mai puţin, în ceea ce te priveşte, raportul meu va fi amănunţit, să ţii bine minte! Ştiu atâtea lucruri cu care te pot alunga de la British Museum! Acum, ieşi afară!

Agatha se simţea prost. Eliot Tumberfast plecă aşa de repede cu dosarul său cu tot, încât unele foi se împrăştiară. Le strânse amestecându-le unele cu altele.

– Nu vă mai însoţesc.

Eliot Tumberfast ieşi vijelios din birou şi coborî scara de marmură la fel, cu riscul de a-şi frânge gâtul. Agatha îl urmări de departe. Îl văzu deschizând uşa de la intrare, apoi ciocnindu-se cu poliţistul mătăhălos căruia ea îi zisese să rămână pe dalele din faţă, în aşteptarea ordinelor lui Sir John Arthur.

Luat prin surprindere de bărbatul furios, superintendentul Marlow aproape că se răsuci spre el, în vreme de Eliot Tumberfast părăsea domeniul Mortimerilor şi dispărea în noaptea ploioasă.

– Profesorul nu poate… începu Agatha.

– Trebuie să mă primească neapărat! Spuse iritat bărbatul de la Scotland Yard. Ceea ce am să-i spun este de maximă importanţă!

Era al doilea oaspete neaşteptat care încerca să-i forţeze mâna Agathei. De această dată, ea nu mai cedă. Nu poliţistul comanda în casa în care lucra.

– Sir John Arthur are gripă. Tocmai a terminat o discuţie de mai bine de patru ore cu nebunul de care v-aţi ciocnit. Are nevoie să doarmă.

– Deşi regret nespus, am motive întemeiate să-l deranjez, insistă Scott Marlow, pierzându-şi răbdarea. Prezentaţi-mă îndată, dacă nu vreţi să aveţi probleme cu Scotland Yard-ul!

Agatha se gândi că s-a zbătut îndeajuns. Reputaţia îi era salvată.

– Urmaţi-mă, domnule inspector!

– Nu inspector, ci superintendent Scott Marlow.

Nu ştia cum să se descurce cu acea menajeră care era prea sigură pe ea.

Agatha îl conduse până la birou, unde Scott Marlow nu aşteptă să fie anunţat. În astfel de momente, trebuia să lovească precis şi corect. Nici ora nu era pentru vizite de politeţe. Vizibil obosit, profesorul se pregătise să bea o aspirină efervescentă.

– Sir John Arthur Mortimer, declamă poliţistul solemn, am o veste foarte gravă de comunicat!

Savantul îi aruncă o privire neliniştită, febrilă.

– A fost spart British Museum?

– Nu, domnule. Soţia dumneavoastră… Trebuie să fiţi tare… John Arthur Mortimer se ridică încet. Îşi aminti dintr-odată de ora înaintată şi de absenţa lui Frances şi a fiului său; interminabila dispută cu Tumberfast îi acaparaseră gândurile.

– Frances? Un accident?

– Nu, domnule. O crimă.

Văzând chipul răvăşit al ilustrului reprezentant al egiptologiei britanice, superintendentul se gândi că poate fusese prea dur.

Într-o astfel de situaţie, trebuia neapărat să îşi ia toate precauţiile; una dintre ele implica probabil să ceară ajutorul unui expert. Chiar dacă acesta se numea Higgins.

–7–

Higgins, ultimul vlăstar al unei familii ilustre, căzute în uitare însă, cu care Regatul Unit şi restul lumii ar fi putut să se mândrească, îşi inspecta domeniul în timpul plimbării de dimineaţă. Locuinţa familiei Higgins era situată într-un sătuc din regiunea Gloucestershire, la nord de Londra. Purta numele subtil de The Slaughterers, „Asasinii”, ceea ce ar fi putut părea la limita cuviinţei pentru un fost inspector-şef de la Scotland Yard. Dar de multă vreme nu se mai aflau criminali în acel loc mirific.

Higgins se pensionase anticipat, afirmând că weekendurile nu-i mai ajung să-şi cultive trandafirii, să taie lemne, să-şi îngrijească peluza şi să citească marii autori. Viaţa modernă, cu agitaţia inerentă tot mai accentuată, nu-i plăcea deloc. Necrezând în reîncarnare, Higgins se temea că propria viaţă constituia limitele existenţei sale. Astfel, hotărî să profite de timpul care-i mai rămăsese de trăit pe pământul strămoşilor săi.

Străbătu un podeţ de lemn ce traversa râuleţul Eye, care curgea prin faţa casei sale, fără îndoială cea mai frumoasă bijuterie arhitectonică din

Slaughter-le-bas. Cum să nu fii vrăjit de zidul de pietre albe care încadra un portic susţinut pe două coloane, ferestre cu ochiuri în stilul secolului al XVIII-lea, ce punctau cele două etaje, dispuse potrivit Numărului de Aur, cu acoperişul de ardezie având reflexii cenuşii, cu înaltele şemineuri din piatră? Cum să nu te bucuri de prezenţa liniştitoare a stejarilor centenari, de murmurul discret al apei, de trilul coţofanelor şi al măcăleandrului? The Slaughterers era paradisul pentru Higgins.

Intră în casă fără să facă zgomot, pentru a nu fi surprins de Mary, guvernanta sa, o femeie robustă cam de şaizeci de ani.

De talie medie, mai degrabă slab, cu părul negru, cu o mustaţă cenuşie, cu tâmplele grizonate, având un aer binevoitor, dar o privire răutăcioasă şi necruţătoare, Higgins părea lent. Insă avea darul să se mişte fără să fie auzit. Născut în zodia pisicii, potrivit astrologiei orientale, avea calităţi de felină.

Îşi dădu jos pardesiul impermeabil cu nasturi de lemn şi se aşeză confortabil în fotoliul de familie care scârţâi discret. Ediţia din ***Times*** era chiar lângă el, pe o masă joasă din lemn de santal, cu picioare stil elefant, un suvenir din Indii. Higgins răsfoi consternat ziarul. Lucrul de care se temea se întâmplase încă o dată. Mary îi luase din nou ultima pagină pentru a o citi înaintea lui şi o pusese apoi la loc, crezând că el n-o să-şi dea seama. Totuşi el era abonatul, nu ea. El plătea să citească ştirile intacte.

Preferând să uite incidentul, Higgins parcurse articolele din ***Times,*** singura lui sursă de informare. Nu avea niciun pic de încredere în audio-vizual. Războaie, întrevederi diplomatice fără rezultat, criză industrială, Anglia învinsă la fotbal, cacao în cădere liberă la bursă… Totul mergea prost.

Ştirea care nelinişte deja întreaga ţară de opt zile făcea vâlvă în continuare. Asasinarea lui Frances Mortimer era considerată crima cea mai misterioasă a secolului. Ziarele, ţinând seama de prezenţa mai mult decât surprinzătoare a unei mumii, scriau despre o moarte ritualică. Se vorbea din nou de răzbunarea faraonilor şi de nenumăratele victime ale blestemului lui Tutankamon. Frumuseţea victimei, seducătoarea doamnă Mortimer, nu făcea decât să accentueze emoţia generată de comiterea acelei crime odioase. Evident, profesia soţului, Sir John Arthur Mortimer, binecunoscut egiptolog, nu era străină de acel act abominabil. Dar ce explicaţie să i se dea acelei ciudate şi macabre crime? Ce individ dezaxat împinsese răutatea până într-acolo? De ce să o omoare? Din fericire, Scotland Yard-ul era pe urmele unui suspect. Superintendentul Scott Marlow anunţase o conferinţă de presă

peste două zile. Arestarea vinovatului era iminentă. Higgins închise ziarul, uşor indignat. Nici măcar mumiilor nu li se dădea dreptul la odihnă veşnică.

Higgins savură atmosfera calmă a casei sale, moliciunea covoarelor din Iran, căldura lambriurilor de lemn, lumina focului care dansa în şemineu. Nu-i plăcea nimic mai mult decât ploaia şi ceaţa care îl invitau să se retragă pentru a se bucura de lumea sa interioară.

La ora 09.17, ca în fiecare dimineaţă, Mary apăru în salon, aducând ceaiul. Era ora sa de odihnă. Refuzase întotdeauna să asculte de clopoţelul pe care îl considera învechit. O guvernantă nu era o servitoare. Boscorodi ceva şi umplu o ceaşcă pe care o aşeză pe masa joasă, apoi îşi ocupă locul.

La şaptezeci de ani, Mary se ţinea bine şi vedea la fel de bine. Trecuse prin două războaie mondiale şi păstra impecabil casa, trăindu-şi viaţa cu încrederea imperturbabilă a celor care cred în Dumnezeu şi în Anglia.

Higgins nu îndrăznise niciodată să-i mărturisească adevărul: detesta ceaiul.

Înălţându-şi gâtul, verifica de fiecare dată ca Mary să nu fie prin preajmă, înainte să scape de el. Şi acum, cu un gest prompt şi precis, vărsă conţinutul din ceaşca sa într-un ghiveci de aucuba. Planta ajunsese de plâns, şi el nu înţelegea de ce guvernanta se încăpăţâna să o îngrijească.

Higgins se îndreptă spre bucătăria privată, amenajată în aripa de nord a casei. În cuptor se cocea pe îndelete o plăcintă cu somon, o specialitate de-a sa. O sonerie discretă îl anunţă pe Higgins că mâncarea era gata. Opri cuptorul, deschise uşiţă vitrată şi aşeză minunata gustare pe o farfurie de porţelan de Sevres. Nici nu fu nevoie ca Higgins să-l cheme, pentru că, trecând prin deschizătura uşii, un motan superb, de rasă siameză, răspunzând la numele glorios de Trafalgar, intră cu demnitate. După ce se gudură de două ori pe lângă piciorul stâng al stăpânului şi sclavului său deopotrivă, o zbughi pofticios spre plăcintă. Higgins respiră uşurat. Se temea că acea reţetă o să-i displacă lui Trafalgar.

Venise ora să o cerceteze de aproape pe Marie-Charlotte, o nouă specie de trandafir australian pe care Higgins voia să o altoiască pe o specie clasică Regina Victoria. Spera să obţină un galben inedit. Ieşind din bucătărie, o zări pe Mary cu un pămătuf de şters praful în mână.

– Telefonul, mormăi ea.

Higgins se opusese cu străşnicie intruziunii dăunătoare a televiziunii, a telefonului mobil, a calculatorului şi a altor aparate destinate să perturbe liniştea unui cămin. Pentru că Mary combătuse acea atitudine retrogradă,

Higgins acceptase un compromis; căminul său putea fi legat de restul lumii printr-un telefon, cu condiţia ca aparatul să fie instalat în bucătăria guvernantei.

– Pentru mine?

Mary nu răspunse. Dacă îl anunţase amabil pe fostul inspector-şef că primise un telefon, nu era evident că apelul era pentru el? În acest caz, Higgins avea drept de vizită în bucătăria lui Mary. În trecere, verifică produsele folosite. Sarea era întotdeauna marină, nerafinată, şi zahărul, de trestie roşie. Friptura de vită cu mentă bolborosea alarmant în cuptor, de aceea o încercă.

– Higgins la telefon.

– Aici Scott Marlow. Vă deranjez?

– Felicitările mele pentru strălucita anchetă, domnule superintendent!

Urmă un moment de tăcere.

– N-aş vrea să vă supăr, dar aş dori să vă cer un sfat, continuă superintendentul, cu o voce stânjenită.

– Sper că nu de natură profesională.

– Ba da.

– Ştiţi probabil că am ieşit la pensie, dragul meu Marlow.

– Îmi pare rău de deranj, domnule Higgins, dar sfatul dumneavoastră mi-ar fi de mare ajutor.

Stânjenelii inerente i se adăugă neliniştea.

– Vă rog să mă ajutaţi, continuă superintendentul.

– Un simplu sfat, de acord?

– Mulţumesc în avans, domnule Higgins! Când credeţi că puteţi veni la Londra?

– Poate în vreo două săptămâni.

Marlow tuşi.

– Mâine e bine?

– Este atât de urgent?

– Mi-e teamă că da.

–8–

Îmbrăcat cu un costum albastru-închis care îi venea de minune, mulţumită priceperii croitorului său care lucra la Stovel & Mason, Higgins urca scara spre biroul superintendentului Scott Marlow. Refuzând să

folosească lifturile clădirii modeme a Scotland Yard-ului, prefera să facă un pic de mişcare.

Biroul lui Scott Marlow se afla la etajul patru. Scotland Yard-ul se schimbase mult. Acum nu mai era vorba decât de calculatoare, de fişiere informatice, de software, de unităţi de bază, de anchete ştiinţifice. Tot ce mai lipsea era să se programeze crima înainte de a fi comisă. Poliţia Maiestăţii Sale intra într-o eră tehnologică, rezervată inspectorilor blindaţi cu diplome, fără îndoială mult mai înzestraţi să rezolve ecuaţii decât să urmărească vreo pistă criminală.

Mai mulţi poliţişti recunoscură silueta familiară a lui Higgins, salutându-l printr-o înclinare a capului.

Biroul superintendentului Marlow era la fel de modem ca celelalte. Mobilă ***new style,*** lampă extensibilă, scrumieră de plastic oranj, perete despărţitor opac care îl izola de subordonaţii săi. Pe bucata de sticlă fumurie care îi servea drept masă de lucru se găsea un manual de informatică întors spre vizitatorul său. Nicio hârtie la vedere, nicio gumă, nicio sugativă. Era universul implacabil al poliţiei modeme. De îndată ce îl zări pe Higgins, aparent rătăcit în acel nou decor, Scott Marlow se îndreptă grăbit spre el.

– Mulţumesc că aţi venit, Higgins.

– Îmi pare rău că am întârziat la ceai.

– N-are nicio importanţă.

Scott Marlow ar fi fost de-a dreptul stânjenit dacă ar fi trebuit să-i ofere o cană de Darjeeling sau de Earl Grey. Termosul său conţinea whisky scoţian, de cea mai bună calitate, ce-i drept, dar care provenea de la o distilerie clandestină în care lucrase demult. Şi cum îşi petrecea cea mai mare parte a zilelor, dar şi a nopţilor la Scotland Yard, superintendentul avea nevoie, destul de frecvent, de un mic energizant.

Deşi Higgins şi Marlow nu aparţineau aceleiaşi lumi, se apreciau unul pe celălalt. Iar superintendentul regreta că Higgins se pensionase anticipat, din cauza unui conflict cu superiorii; toţi îl considerau un anchetator de excepţie, chiar dacă metodele sale nu erau dintre cele mai ortodoxe.

– Dragul meu Higgins, am o surpriză pentru dumneavoastră. Înainte de a vă aşeza, puteţi să vă uitaţi spre stânga, deasupra raftului cu anuare?

De cealaltă parte a geamului, Higgins zări un decor liniştitor. Un cadru firesc de lucru, cu o bibliotecă şi un raft de lemn şi o lampă cu abajur aşezată pe un birou de cireş.

– Excelentă ideea de a păstra o urmă a tradiţiei glorioase de la Yard. Istoria vă va fi recunoscătoare, domnule. Eu cel puţin am avut întotdeauna o slăbiciune pentru vechiul meu birou. Însă n-aş vrea să vă răpesc prea mult timp.

– Sunt excedat de treabă. Prea multă hârţăgoraie, prea multe responsabilităţi, iar această afacere Mortimer… Fără să uităm de declaraţia de presă!

– Sunteţi pe urmele asasinului?

– E o chestiune de ore, sper.

– Remarc cu satisfacţie că Scotland Yard-ul nu a pierdut deloc din eficacitatea sa legendară. Probabil că mărturia lui Barry, şoferul familiei Mortimer, şi a lui J.J. Battiscombe, paznicul de noapte, au fost decisive?

Higgins nu dispunea decât de informaţiile publicate de ***Times,*** fără să ţină seama de bârfele şi de ipotezele ţicnite din ziarul pe care îl citea Mary. Higgins nu răsfoia decât pe furiş acel soi de publicaţie, îndată ce Mary mergea la culcare.

– Exact. E vorba de observaţie şi de logică. Una dintre femeile indiene de menaj, Indira Li, n-a putut să-i arate găleata ei supervizoarei şi nici să spună ce s-a întâmplat cu ea. Or, bărbatul care a dat peste paznicul de noapte şi pe care şoferul l-a văzut fugind avea o găleată.

– De aici deducţia că…

– În momentul în care echipa de numismatică a constatat furtul unui lot rar de piese elenistice, am înţeles. Comoara era ascunsă în găleată. Cercetându-i trecutul apropiat, a fost uşor de observat că Indira Li a fost angajată în două muzee de provincie sparte de hoţi anul trecut.

– Şi v-aţi gândit la banda anticarilor.

Scott Marlow nu-şi ascunse satisfacţia.

– Întocmai! Acest grup a prădat mai mult de cincizeci de vile. Le-am arătat o poză de-a Indirei victimelor. Multe au recunoscut-o. Femeie de serviciu, bonă pentru copii, plasatoare, muncitoare agricolă şi tot aşa… Indianca noastră avea darul de a se metamorfoza. Pregătea terenul pentru şeful ei. Alegând British Museum, ei credeau că vor reuşi să dea lovitura cea mai răsunătoare din cariera lor. Nu mai rămâne decât un detaliu pentru a completa puzzle-ul: numele celui care a fugit. Indira refuză să vorbească, dar nu e decât o chestiune de timp.

– Da, trebuie răbdare, remarcă Higgins. Apropo, aţi găsit cheia folosită de doamna Mortimer pentru a deschide uşa biroului soţului său?

– Nu, n-o avea la ea. Am scotocit locul fără rezultat. Mi-aş fi dorit mai degrabă să pun mâna pe arma crimei.

– Va trebui, fără îndoială, s-o căutăm în Tamisa mulţi ani de-aici încolo.

– Mi-e cam frică că aşa e, admise superintendentul.

– Gloanţele?

– Banale şi mortale. Două în plină inimă, ca la tir.

– Nimic de aşteptat de la pista asta, prin urmare. De la autopsie ce avem?

– N-am găsit nimic ieşit din comun. Doamna Mortimer n-a intrat în contact cu nimic anormal.

– Şi din alt punct de vedere, mai delicat?

– N-a întreţinut raporturi fizice în orele care i-au precedat moartea, preciză Marlow.

– Şi din raportul experţilor ce reiese?

– Îl aştept încă. Întârzie din cauza unor probleme la sistemul informatic.

– Mi-ar plăcea să examineze Babkocks cadavrul.

– Din păcate, este imposibil! Ştiu că n-aveţi încredere decât în acest medic legist, dar momentan se află într-un program de dezintoxicare la Bordeaux, sub egida asociaţiei „Medicii amici ai vinului”. Ei îl vor sfătui care sunt remediile cele mai potrivite pentru diversele sale afecţiuni.

În cazul Mortimer existau multe elemente concrete şi urme materiale care îi permiteau logicii poliţiste să se manifeste în voie.

Singurul element stingher: mumia. Ce se poate deduce dintr-un asemenea indiciu? Nu era decât un amănunt rocambolesc, demn de o piesă de teatru al groazei. Cel mai bine ar fi fost să nu fie pomenit.

– Ce puteţi să-mi spuneţi de mumie? Întrebă Higgins.

– Deloc frumoasă la vedere. Aproape numai scame, ca şi cum ar fi fost disecată. E trist să spun asta, dar cadavrul doamnei Mortimer se ţinea mai bine.

Scott Marlow nu fusese orbit de frumuseţea fascinantă a lui Frances. O singură femeie avea trecere la el: regina Elisabeta a II-a a Angliei. Datorită ei intrase în poliţie şi avansase cu regularitate în ierarhie. Într-o zi, poate, avea să fie însărcinat să păzească împrejurimile de la Buckingham Palace.

– Este totuşi un element vital care nu reiese din dosar, constată Marlow. Ca de obicei, am examinat obiectele personale ale martorilor şi am dovada că furtul fusese pregătit de multă vreme.

– Ah, da? Se miră Higgins.

– În ceaiul din termosul paznicului de noapte s-au găsit droguri.

Superintendentul ştia destul de bine că se poate strecura orice băutură în termos. Cu toate acestea, Higgins îi aprecie meticulozitatea. Detaliul acesta căpăta destulă importanţă.

– Urme ale unui somnifer uşor, continuă Scott Marlow. J.J. Battiscombe a declarat că nu a luat niciodată aşa ceva. Deci a fost drogat, ceea ce confirmă mărturia fiului profesorului Mortimer. În sfârşit… dacă putem considera spusele lui o mărturie.

– De ce?

– Philipp Mortimer e ascuns în camera sa. E apatic, în stare de şoc. Nu pronunţă decât frânturi de frază.

– Treabă deşteaptă pentru a nu răspunde la întrebări, murmură Higgins.

Superintendentul ridică sprâncenele.

– Dragul meu Higgins, am sentimentul că nu vi se pare totul prea limpede în demonstraţia mea.

– După puţinul pe care îl ştiu, există într-adevăr câteva zone neclare.

– De acord, dar nu e ceva surprinzător! De la o asemenea bandă de hoţi, ne putem aştepta la orice. De îndată ce vom pune mâna pe hoţ, vom găsi şi asasinul. Nu credeţi?

Higgins îşi pipăi bărbia.

– Curios lucru, spuse.

– Ce anume? Se nelinişti Scott Marlow.

Higgins părea plictisit.

– Ceva nu se leagă.

– Spuneţi mai clar, îl rugă Scott Marlow cu o voce nesigură.

– Nu prea am auzit de hoţi atât de doritori să fure o mumie încât să pună la cale o asemenea şaradă. Şi de ce s-o omoare pe doamna Mortimer?

– Ei bine… N-au reuşit să ia mumia. Şi au fost surprinşi de Frances Mortimer chiar când…

– Uşa biroului a fost închisă cu cheia. Philipp Mortimer, paznicul de noapte şi femeile indiene n-au văzut pe nimeni la venire. Să ne întrebăm dacă această mumie…

– Ah, nu, nu şi dumneavoastră, Higgins!

Toată săptămâna trecută, ziarele scriseseră despre „crima mumiei”. Jurnaliştii de scandal dăduseră frâu liber imaginaţiei, mergând de la blestemul faraonilor până la Jack Spintecătorul, reînviat sub bandaje.

– Nicio ipoteză nu trebuie înlăturată, domnule superintendent!

Marlow se albi de îngrijorare.

– Higgins, spuneţi-mi ce părere aveţi cu adevărat!

– Mă gândesc. În afara prezenţei mumiei, simt ceva cu totul extraordinar.

Tocmai de asta se temea superintendentul, a cărui logică nu reuşise să dezlege niciuna dintre enigmele scoase la iveală de acea crimă atât de contrariantă. Acesta era adevăratul motiv pentru care îl convocase pe Higgins.

– Credeţi că v-aţi plictisi să lucraţi la acest caz cu mine?

– Înainte de a vă răspunde, domnule superintendent, aş avea să vă rog ceva.

Scott Marlow dădu din cap.

– Nu am nicio îndoială în privinţa competenţei dumneavoastră şi nici a interogatoriilor făcute, domnule superintendent. Cu toate acestea, îmi daţi voie să o interoghez pe Indira Li?

Marlow surâse larg. Higgins avea reputaţia de a şti să-i facă până şi pe morţi să vorbească. Acel caz ar fi putut fi rezolvat mult mai repede decât se gândea, şi conferinţa sa de presă ar fi devenit un succes.

– Este destul de complicat, se încruntă puţin pentru a face impresie. Dar voi face tot ce e posibil.

–9–

Indira Li era o femeie subţire, micuţă, părea înspăimântată, ca o fetiţă ce a făcut o prostie pe care nu îndrăzneşte să le-o mărturisească părinţilor.

Higgins se aşeză în faţa ei, observând în treacăt confortul relativ al noilor celule de la Scotland Yard. Avea aerul blând al unui confesor indulgent. Deja se afla în posesia tuturor elementelor anchetei conduse de superintendent, care îi înmânase un dosar complet.

Scoase din buzunar un carneţel negru, un creion Staedler Tradition B şi un briceag.

Un pic mirată, Indira Li îl privi pe Higgins cum îşi ascute scrupulos creionul, apoi deschide carneţelul şi începe să ia notiţe, în vreme ce ea nu zicea nimic.

– E inutil să încercaţi să mă impresionaţi, nu voi vorbi deloc.

– Ba tocmai veţi asta face, domnişoară Li.

Luată prin surprindere, tânăra se retrase şi mai mult. Ea reprezenta de minune femeia-copil, fragilă, inadaptată rigorilor unei existenţe.

– Nu este deloc uşor pentru cineva ca dumneata să locuiască aici, departe de ţara de origine. Şi situaţia în care vă aflaţi nu are nimic fermecător în ea.

Higgins nu părea nicidecum un inspector gata să interogheze un suspect. Părea un confesor dispus la orice indulgenţă.

– Toată povestea asta cu găleata e de-a dreptul enervantă, domnişoară. Din cauza asta, superintendentul v-a arestat pentru furt. Nu trebuie să vă pierdeţi speranţa. Este un bărbat intransigent. Eu, pe de altă parte, sunt total diferit. Am putea să găsim o cale să ne înţelegem.

O mică strălucire, mai degrabă bolnăvicioasă, luci în ochii Indirei.

– În ce sens?

– În ce sens doriţi.

– Dacă obţineţi ce vă doriţi, mă scoateţi de-aici? Aveţi această putere?

Higgins ridică capul.

Indira aruncă o privire spre culoar. Privirea sa, de această dată, nu mai era cea a unei femei cinstite. Rapace, se ridică şi se apropie de Higgins, care o strânse de încheietura mâinilor şi o obligă se se aşeze.

– Să terminăm cu joaca, domnişoară Li! Reprezentaţia dumneavoastră de femeie-copil n-a fost perfectă. Cu atât mai puţin cea de vampă. Sunteţi o hoaţă cu experienţă, care refuză să-şi denunţe complicii. Vă e frică de repercusiuni, fără îndoială. Ar trebui însă să vă temeţi mai mult de următorul cap de acuzare: complicitate la crimă.

Indira tresări. Higgins pusese multă tărie în cuvintele sale.

– O asemenea acuzaţie nu stă în picioare! Nu puteţi dovedi nimic! Uşa era închisă, a trebuit ca supraveghetoarea să meargă să caute cheia, şi…

– E ceea ce pretindeţi! I-o tăie Higgins. N-avem decât o singură certitudine: furtul unui lot de piese elenistice de o valoare inestimabilă. Le-aţi furat şi le-aţi ascuns în găleată. Felicitările mele pentru intuiţia avută, de a ascunde o comoară în apa murdară. Din păcate pentru dumneavoastră, superintendentul Marlow este un poliţist foarte bun şi a mirosit rapid strategia. Aţi încredinţat găleata bărbatului care a fugit după ce s-a lovit de paznicul de noapte. Profesionişti cu talentul dumneavoastră ar fi putut foarte bine să comită o crimă.

Indira Li începea să piardă teren. Bărbatul care o interoga era prea calm. Puţin câte puţin, îi şubrezea siguranţa de sine. Cuvintele sale aveau mai puţină importanţă decât privirea inchizitorului. Femeia se întreba dacă nu cumva acesta vede în interiorul ei.

– Ar trebui să reflectaţi, domnişoară. Victima, Frances Mortimer, era foarte iubită. Superintendentului Marlow e presat să rezolve cazul. De ce vă protejaţi complicele?

Tânăra îşi muşca buzele.

– Pentru c-o să mă omoare! Răspunse dintr-o suflare.

– N-o să-i spună nimeni de mărturia dumneavoastră, domnişoară. Este posibil ca portretul-robot obţinut mulţumită şoferului şi paznicului de noapte să fie suficient pentru a-l identifica.

Însă niciunul, nici celălalt nu fuseseră în stare să ofere ce mai neînsemnată descriere a fugarului. Dar acea minciună trezi o speranţă teribilă în Indira.

– Dacă vorbesc, veţi putea…

Nu mai era nici femeia-copil, nici vampa. Doar o tânără indiancă în exil, cu un chip de culoarea mierii, cu trăsături ascuţite de frica de închisoare, de anii pierduţi ai unei vieţi ratate.

– Nu vă pot promite nimic altceva în afară de justiţia ţării mele, care cred că va fi indulgentă.

Indira Li îşi împreună degetele, strângându-le dureros. Higgins nu încercă să o influenţeze. Se mulţumea să o contemple, asemenea unui tată ce-şi primeşte fata acasă după o lungă, foarte lungă călătorie.

– Îl cheamă William W. Dobelyou. S-a născut la Sri Lanka. Când am ajuns la Londra, acum trei ani, mă simţeam pierdută. Credeam că voi găsi de lucru, însă n-am avut de ales: ori mă prostituam, ori lucram pentru Dobelyou. Am început să fur, mă descurcam de minune. Atunci, jefuiam vile grandioase, în care mi-ar fi plăcut să trăiesc. După şase luni, Dobelyou a intrat în cârdăşie cu nişte anticari. Lovitura de la British Museum era o avere pentru amândoi.

– Acest Dobelyou ştie să folosească o armă de foc? Întrebă Higgins.

– Da… El…

– A omorât pe cineva?

Indira nu îndrăzni să răspundă imediat. Higgins aştepta.

– Mi-a jurat că era doar pentru a se apăra. Din acest motiv, a fost forţat să plece din Sri Lanka. De atunci, are groază de armele de foc.

– Am înţeles, zise Higgins. Presupun că locuiţi împreună?

Tânăra se îmbujoră puţin, apoi, ca şi cum s-ar fi descotorosit de o povară, îi dădu o adresă, în partea de est a Londrei, pe care Higgins o notă cu grijă în carnetul său.

– În timpul în care făceaţi curăţenie la primul etaj, n-aţi văzut cumva o mumie?

Indira deschise ochii înspăimântată. Higgins nu mai insistă.

– Vă mulţumesc, domnişoară Li! Vă pot asigura că nu veţi fi acuzată de omor. Pentru restul, sunt convins că superintendentul Marlow vă va găsi scuze.

* * *

Higgins şi Marlow porniră degrabă spre Bond Street, unde fostul inspector-şef cercetă vitrinele, asigurându-se că bunul gust britanic nu dispăruse de tot din capitală. Trebuia, de altfel, să facă rost de o cămaşă pe măsura lui pentru Harborow.

Superintendentului îi era greu să ţină pasul cu Higgins, care-şi îşi dădu seama că Marlow suflă din greu.

– Cât de odioase sunt hainele astea colorate! Exclamă superintendentul oprindu-se în faţa unei vitrine punk. Începem să distrugem tinereţea prin intermediul hainelor, apoi ne ocupăm de restul.

Oftă.

– Higgins, puteţi să-mi explicaţi de ce aţi vrut să ne vedem aici? Vă aşteptam la Yard!

– Nu vreau să fiu pedant, dar trăiţi într-o atmosferă prea închisă. Totuşi, este adevărat că…

– Aţi scos ceva de la Indira Li?

Higgins spera ca cei de la Harborow să fi renunţat la câteva modele fanteziste, care, în scurtă vreme, riscau să îi strice reputaţia de croitorie de clasă. Observând că Scott Marlow e din nou pe picior de plecare, şi el îşi reluă mersul.

– E simpatică hoaţa asta. Cred că noi suntem vinovaţii, superintendente.

– Pardon?

– Da, vinovaţi că am primit-o prost în Anglia. Fata a devenit marioneta unui individ odios.

– Ştiţi cum îl cheamă? Întrebă Scott Marlow nerăbdător.

– Indirei îi e frică de dumneavoastră, de severitatea dumneavoastră. Sunt nenumărate feluri de a-i prezenta cazul. Cunosc influenţa pe care o aveţi asupra avocaţilor, superintendente.

Scott Marlow ezita. Higgins avea una dintre acele slăbiciuni care îi atrăseseră blamul moral al superiorilor.

– E de înţeles, eu…

– Am cuvântul dumneavoastră?

Superintendentul îşi aranjă pantalonii în timp ce mergea.

– Da, zise el.

– Individul se cheamă William W. Dobelyou. Am adresa lui. El n-o să fie probabil acolo, dar veţi descoperi fără îndoială indicii interesante.

Scott Marlow strigă după un taxi.

– Repede, la Yard! Îi ordonă şoferului.

– În locul dumneavoastră, îl sfătui Higgins în timp ce se aşeza, aş rămâne evaziv în timpul conferinţei de presă.

– Nu-l credeţi vinovat pe acest Dobelyou?

– Sigur că da! Este un hoţ. Arestarea lui mi se pare indispensabilă.

– Şi dacă a plecat…

– Şi dacă a plecat e din cauză că îi e frică.

Subtilităţile lui Higgins îl iritau câteodată pe Scott Marlow.

William W. Dobelyou nu avea să rămână pentru multă vreme liber, iar Scotland Yard-ul avea să facă tot posibilul în această privinţă.

– Higgins?

– Da?

– Ţin să vă spun că aţi făcut o treabă excelentă.

– Să fiu sincer, superintendente, nu sunt convins de asta. Cred că o să dorm la Londra în această noapte, pentru a fi gata de treabă mâine de dimineaţă.

– Dar… Ce vreţi să faceţi?

– Să merg la înmormântarea lui Frances Mortimer.

–10–

Frances Mortimer nu-şi scrisese testamentul şi nimeni nu-i cunoştea ultimele dorinţe. Soţul său hotărâse să o înmormânteze în cavoul familiei de la Romney Marsh, o mică localitate din ţinutul Kent, la est de Londra.

Deşi se apropia miezul toamnei, era timp frumos. Soarele încălzea destul de bine, înseninând verdele palid al pajiştilor din împrejurimi, unde oile îşi vedeau liniştite de treburile lor. Întregul sat era surprins de năvala automobilelor superbe – un dric nou de marcă şi un cortegiu funerar, pe cât

de pompos, pe atât de restrâns. Vechea biserică, mică şi liniştită, adăpostea un altar ieşit din comun, din care pastorul, venit din Cantorbery, rosti un lung şi emoţionat omagiu defunctei.

În spate, în apropiere de agheazmatar, Higgins căuta în van să se încălzească. Mirat de temperatura de afară, nepotrivită pentru perioada aceea din an, fusese la fel de surprins de frigul din biserică.

Percheziţia de la domiciliul lui Dobelyou, magistral condusă de superintendentul Marlow, dusese la descoperirea unor opere de artă şi bijuterii aparţinând proprietarilor vilelor prădate. Scott Marlow putea să se laude că a dat lovitura, prinzând căpetenia „bandei anticarilor”. Nu mai avea de aşteptat decât arestarea lui Dobelyou, care probabil se ascundea pe la vreun infractor.

Marlow îl luase pe Higgins în vechiul său Bentley, cumpărat de ocazie, încântat să lase în urmă capitala şi să se bucure de o plimbare câmpenească, odihnitoare astfel pentru articulaţiile sale. Fostul inspector-şef îl rugase pe Marlow să se ţină la distanţă şi să observe.

Încă de la începutul acelei zile triste pentru familia Mortimeri, Higgins privea şi asculta în jurul său. Nimeni nu-i atrăgea atenţia.

Observase, de asemenea, surprinzând frânturi de conversaţie, că o parte însemnată din familie „uitase” să vină la înmormântare, temându-se de blestemul mumiei de care Anglia întreagă vorbea din ce în ce mai mult. Higgins se intersectase cu personalităţi de la British Museum, cu oameni politici, reprezentanţi ai asociaţiilor caritabile şi cu inevitabilii profesionişti ai ceremoniilor organizate în cea mai strictă intimitate, fără să-i socotească pe jurnaliştii cu aparatele de fotografiat indiscrete.

Nu departe de Higgins, Barry, şoferul familiei Mortimer, care îşi luase o alură de seducător, nu părea să fie deloc în largul lui. Higgins se apropie de el şi îi vorbi încet, în timp ce răsuna o odă de Purcell.

– Ce tragedie, nu-i aşa? Doamna Mortimer era o femeie atât de minunată!

– Sunteţi un prieten de familie? Întrebă Barry neîncrezător.

– Un prieten de departe. Frances Mortimer nu avea duşmani, după ştiinţa mea. Moartea ei este de neînţeles.

– Aşa se zice, îi răspunse Barry, sigur pe el.

O lady de vârstă considerabilă se întoarse spre ei şi tuşi, aruncându-le o privire răutăcioasă. Higgins îi surâse şi îşi propuse să-l mai întrebe pe şofer despre deplasările lui Frances Mortimer. Aşa-zişii oameni de calitate nu prea le acordă atenţie servitorilor.

Odată terminată slujba, întreaga adunare se îndreptă spre cimitirul din apropiere. Higgins remarcă o femeie la vreo patruzeci de ani, cu trăsături dure şi privire severă, care se tot uita la ceas. Părea plictisită şi nu acorda niciun pic de interes înmormântării. Higgins îi făcu loc să treacă. Acea persoană care nu avea nimic vulgar dădea impresia de răceală.

Higgins i-o arătă lui Barry.

– Nu prea e în apele ei!

– Puteţi spune şi asta! Sunteţi cu adevărat un prieten de familie?

– O ştiam mai ales pe doamna Mortimer, continuă Higgins, sigur că nu va fi contrazis.

– Ah… Vă sfătuiesc să nu-i vorbiţi prea mult acestei doamne despre ea. E vorba despre menajeră, Agatha Lillby, care o îndrăgea foarte mult pe prima doamnă Mortimer.

– Nu pe a doua?

Barry se închise în sine ca o stridie.

– De ce vă interesează asta, domnule?

– Vă asigur că vom mai vorbi, conchise Higgins, îndepărtându-se pentru a lua parte la sfârşitul ceremoniei.

Se pregătea coborârea coşciugului în groapă. Pastorul făcea din nou apel la talentele sale oratorice.

Higgins era nemulţumit de mersul anchetei. Descoperise cel puţin o persoană care nu o simpatiza pe Frances Mortimer. Fără îndoială, Agatha Lillby nu avea nicio legătură directă cu omorul, dar putea să contribuie la elucidarea cauzei.

În primul rând al celor prezenţi la ceremonie erau Sir John Arthur Mortimer şi fiul său. Higgins găsise un loc perfect – în stânga mulţimii, în spatele unui platan – pentru a-i observa în voie. Marlow stătea în partea opusă.

Sir John Arthur Mortimer, îmbrăcat cu un costum sobru, purta doliu de o demnitate fără egal. Înalt, elegant, era unul dintre reprezentanţii remarcabili ai vechii aristocraţii britanice, ai cărei membri erau educaţi, adesea cu duritate, să-şi stăpânească bucuriile şi durerile. Acel bărbat avea renume şi avere, dar prima sa soţie murise într-un accident de maşină, iar a doua fusese omorâtă în condiţii oribile şi misterioase. Povara era greu de dus şi nu oricine i-ar fi făcut faţă. Desigur, după decesul lui Frances, Sir Mortimer îşi anulase călătoriile, conferinţele, seminarele. Se ascundea în biroul conacului său ca un animal rănit într-o vizuină. Dar în ziua aceea se

comporta la înălţimea rangului său. Prima dată, luă busuiocul şi binecuvânta coşciugul soţiei sale.

Philipp Mortimer făcuse efortul să-şi pună un costum sobru şi o cravată, deşi lui nu-i plăceau decât ţinutele sportive. Era tras la faţă, ca şi cum şi-ar fi revenit dintr-o boală. Tinereţea părea să-l fi părăsit. Philipp nu scăpa din ochi coşciugul lui Frances, ca şi cum privirea lui ar fi fost legată de el pentru veşnicie.

Higgins fu mirat de profunda deosebire între tată şi fiu. Poate nu era decât o aparenţă, dar cei doi nu se înghiţeau deloc.

Momentul final se apropia. Frances Mortimer avea să fie înghiţită în curând de măruntaiele pământului. Groparii coborâră coşciugul greu în cavou. Mortimer-tatăl şi fiul primiră condoleanţe.

În vreme ce lumea se risipea, un bărbat într-un costum deschis la culoare, nepotrivit pentru solemnitatea momentului, se apropie de groapă şi aruncă un trandafir roşu, pe care Higgins îl socoti de o calitate îndoielnică.

Câteva persoane, printre care şi Sir Mortimer, remarcară gestul. Savantul îşi părăsi fiul şi merse grăbit spre bărbatul pe care îl prinse de braţul stâng.

– Nu te-a invitat nimeni, Tumberfast! Prezenţa ta aici este inadmisibilă. Pleacă imediat!

– Trandafirii erau florile preferate ale doamnei Mortimer, răspunse cu ciudă Eliot Tumberfast. Am dreptul să-i aduc un ultim omagiu.

– Dacă nu dispari, spuse profesorul cu un ton glacial, plin de ură, nu răspund de reacţiile mele!

Tumberfast se retrase, temându-se de o lovitură urâtă.

– Nu vă meritaţi soţia, domnule! Vă dispreţuiesc!

– Dispari, Tumberfast!

Egiptologul simţi că şeful său e pe cale să răbufnească, îi aruncă o privire furioasă, apoi se întoarse. Higgins se gândi că este momentul potrivit să-l abordeze pe Sir John Arthur Mortimer.

– Scuzaţi-mă că vă deranjez în asemenea împrejurări dureroase. Numele meu este Higgins. Aţi avea bunăvoinţa să-mi acordaţi o întrevedere la domiciliul dumneavoastră londonez?

Încă fierbând de nervi, savantul îl ţintui pe Higgins cu oarecare uimire.

– Din partea cui, vă rog?

– A Scotland Yard-ului.

– Am răspuns deja întrebărilor de rutină ale unui superintendent al cărui nume îmi scapă.

– Scott Marlow, preciză Higgins.
– Da, cam aşa ceva… De ce să mă mai supăr o dată?
– Întrebările mele, Sir, nu vor fi de rutină.
Chipul profesorului rămase impasibil.
– Vă voi primi de îndată ce va fi posibil, domnule Higgins!
– Vă mulţumesc, Sir John Arthur. Vă rog să primiţi condoleanţele mele cele mai sincere!
Cei doi bărbaţi se salutară. John Arthur Mortimer se întoarse la grupul de prieteni şi rude care îl aşteptau.
Higgins fu ultimul care plecă din cimitir. Depuse un ultim gând la mormântul lui Frances, care făcuse fără îndoială greşeala de a trezi prea multă dragoste în jurul ei. Îi promise că timpul nu va ascunde acea crimă cu o cupolă de plumb.

–11–

Trecuseră deja nişte ani de când Higgins nu mai vizitase sălile de la British Museum, cel mai mare muzeu din lume. Acordă o atenţie specială colecţiilor de egiptologie, citind notiţele explicative care însoţeau nenumăratele capodopere expuse.
Întrevederea sa cu profesorul Mortimer nu era programată decât spre începutul după-amiezii. Higgins telefonase de la Scotland Yard, cu sprijinul superintendentului Marlow, care, dis-de-dimineaţă, se arătase strălucitor în conferinţa de presă ce anunţa destrămarea bandei de anticari şi arestarea viitoare a asasinului lui Frances Mortimer. Ţinând seama de sfatul lui Higgins, superintendentul evitase să pronunţe numele lui Dobelyou.
Privind de aproape mumiile şi sarcofagele din sălile 60 şi 61, Higgins se gândi că vechii egipteni rezolvaseră, cel puţin în parte, enigma morţii. Exista încă viaţă în acele chipuri de morţi, iar în jurul corpurilor de lemn sau de piatră plutea un parfum de reînviere. Nu se vor elibera oare într-o zi acele mumii de bandajele lor?

* * *

Deschizând uşa clădirii administrative din British Museum, Higgins se lovi de un înfricoşător cerber în uniformă. O insignă agăţată de vestă îi preciza numele: J.J. Battiscombe.

– Nu mai eşti paznic de noapte, domnule Battiscombe?
– Ei bine… Nu, răspunse fostul militar surprins. Am cerut mutarea la serviciul de zi, după toate evenimentele. Dar…
– Scotland Yard. Mă ocup chiar de acele evenimente.
J.J. Battiscombe îşi reluă poziţia.
– Tot ce am spus a fost sub jurământ, riguros şi exact. Nu mai am niciun cuvânt de adăugat.
– Nu mă îndoiesc nicio clipă de asta, domnule Battiscombe. Ai luat vreodată somnifere?
– Niciodată! Zise bărbatul revoltat.
– În noaptea crimei, la ce oră ai luat serviciul în primire?
– La 21.00. Trebuia să fiu înlocuit la ora trei dimineaţa.
– Între ora 21.00 şi ora sosirii lui Frances şi Philipp Mortimer, n-a intrat nimeni în muzeu?
– Nimeni.
– Şi dacă ai fi aţipit, ar fi putut intra cineva în clădire?
– Eu nu aţipesc niciodată!
– În afara acelei seri, din cauza somniferului care ţi s-a pus în termos…
– Asta a fost tentativă de asasinat! Se înfurie J.J. Battiscombe. Dar eu sunt uns cu toate alifiile! N-am aţipit nicio clipă!
– Când a venit doamna Mortimer, ai remarcat ceva ieşit din comun?
– Nu… Ah, ba da! A trecut prin faţa mea fără să se oprească, aşa că am fost obligat să-i rog şi pe ea şi pe tânărul care o însoţea să semneze în registru.
– N-ai fost surprins de prezenţa unei mumii la locul crimei, domnule Battiscombe?
– Ba da, ca toată lumea…
– Mai mult decât atât, ştii că mumia asta este cea furată acum trei luni, despre care s-a tot vorbit atât? Erai de serviciu când a avut loc furtul?
– Nu se ştie precis când s-a întâmplat. Profesorul Mortimer era plecat într-un turneu de conferinţe pentru cincisprezece zile. Când s-a întors la birou, mumia dispăruse.
– Crezi în mumii care merg, domnule Battiscombe?
Paznicul de noapte se întreba dacă inspectorul de la Scotland
Yard nu e puţin cam sărit de pe fix.
– Ei bine…

– Hai să lăsăm asta! Hotărî Higgins. Furtul pieselor elenistice rare nu ţi se pare cam suspect?

– În ce sens?

– Cei doi indivizi, Indira Li şi bărbatul care a fugit, erau bine informaţi şi organizaţi.

– Ştiţi, explică J.J. Battiscombe, savanţii sunt flecari. Se entuziasmează pentru descoperirile lor, vorbind vrute şi nevrute. Indira Li n-a trebuit decât să plece urechea la spusele vreunuia dintre specialiştii însărcinaţi să studieze lotul de piese.

– Şi dacă ţi-ai pus chiar tu droguri în ceai, domnule Battiscombe?

Paznicul se făcu alb ca varul. Higgins credea că drogurile puse în ceai nu ar fi trebuit să-i schimbe gustul. Pentru J.J. Battiscombe nu exista nenorocire mai mare decât să fie bănuit de Scotland Yard. Încremenit de spaimă, nu-şi găsea cuvintele. Dacă Higgins i-ar fi cerut, J.J. Battiscombe i-ar fi întins mâinile ca să fie încătuşat.

– Condu-mă până la tabloul de serviciu! Îi ceru Higgins.

Cei doi urcară la primul etaj. Battiscombe scoase cheia de la biroul profesorului Mortimer şi i-o dădu lui Higgins, care o privi îndelung. Era cât se poate de banală, şi totuşi îi făcu o schiţă pe una dintre paginile carnetului său negru. Nimic nu ar fi fost mai uşor pentru un specialist decât să o reproducă. J.J. Battiscombe, încremenit ca o mumie, părea să-şi aştepte pedeapsa.

– Declaraţiile date nu sunt prea convingătoare, domnule Battiscombe, reluă Higgins, tot forţând cheia, încercând să o rupă sau să o îndoaie. Mă întreb dacă nu cumva ai inventat bărbatul despre care pretinzi că a fugit.

– Dar, protestă, în sfârşit fostul militar, l-a văzut şi şoferul lui Sir John Arthur!

– Exact, admise Higgins. Mai e totodată şi pantalonul pătat. Raportul de la Scotland Yard precizează că e vorba de apă şi nu de ceai. Deci nu te-ai murdărit dumneata în persoană.

J.J. Battiscombe era înspăimântat. Acel inspector în aparenţă binevoitor îl tortura. Privea cercetător cel mai mic detaliu. Ca şi cum interlocutorul său nu mai exista, Higgins analiza celelalte chei ale tabloului de serviciu.

– Un fost militar ştie să folosească o armă de foc, observă el cu un aer indiferent. Ai vreuna în posesie, domnule Battiscombe?

– Nu, domnule, mormăi paznicul.

– Cred că ai face bine să te întorci la post. Ne vom revedea în curând, fără îndoială!

–12–

Eliot Tumberfast cerceta sub lupă coloanele de hieroglife ale unui papirus al dinastiei a douăzeci şi una. Absorbit de munca delicată, tresări când uşa biroului se deschise brusc.

– Veniţi repede, domnule Tumberfast! E cineva în biroul profesorului Mortimer!

Tânărul panicat era unul dintre studenţii care colaborau cu Eliot Tumberfast. Fiind specialist în Textele sarcofagelor, nu trecea drept un simplu slujbaş.

Tumberfast îşi lăsă lupa şi ieşi din birou. Studentul nu îndrăzni să-l urmeze, preferând să vegheze asupra papirusului.

Zgomote ciudate se auzeau dinspre locul crimei. Părea că sunt mutate mobile, obiecte diverse, iar o cheie se răsucea în broască. Lui Eliot Tumberfast i se păreau adevărate sunete de dincolo de mormânt, care îi îngheţară sângele în vene. Dintr-odată, uşa se întredeschise. Se închise la loc. Continuă să se deschidă şi să se închidă până în clipa în care se deschise de tot. Tumberfast, încremenit, era pregătit să vadă ivindu-se o mumie.

Nu era vorba însă decât de un bărbat mai degrabă îndesat, cu o mustaţă cenuşie, îmbrăcat cu un elegant costum bleumarin.

– Ce… Ce faceţi aici?

– Bună ziua, domnule Tumberfast. Mă numesc Higgins şi aparţin de Scotland Yard. Ne-am întâlnit la înmormântarea doamnei Mortimer, dacă nu mă înşel?

Eliot Tumberfast stătea în spatele biroului. Higgins privea sarcofagele aşezate lângă perete, de parcă ar fi fost capabil să descifreze simbolurile şi hieroglifele care le decorau, de la piept până la picioare.

– Ce fac eu aici, domnule Tumberfast? Cercetez. Caut să înţeleg. Locul unei crime oferă mereu indicii, cu condiţia să studiezi ordonat şi cu metodă, pentru a găsi toate soluţiile ascunse. Am apreciat gestul dumneavoastră de la cimitir.

Higgins evită subiectul delicat al trandafirului. Dacă el însuşi ar fi avut de onorat memoria unei femei, ar fi ales o specie rară şi preţioasă.

– Sunt dat peste cap de tragedia morţii doamnei Mortimer, mărturisi Eliot. Era o femeie excepţională!

– Nu cred că simţiţi aceeaşi admiraţie pentru soţul său, zise Higgins, care urmărea cu interes o hieroglifa înfăţişând o bufniţă privită din faţă, cu o privire inchizitorială.

– Nu am nimic de spus despre profesorul Mortimer. Dumnealui este şeful meu, eu îi sunt subaltern. Trebuie să ne acomodăm unul cu celălalt.

– Dacă mi-amintesc bine, i-aţi aruncat câteva vorbe dispreţuitoare pe deasupra mormântului soţiei sale.

Stânjenit, Eliot Tumberfast îşi încrucişă braţele, căutând un sprijin.

– M-a luat gura pe dinainte. Trebuie să mă înţelegeţi. Mortimer este atotputernic, dar nu mă ajută deloc în carieră. Am păreri în mai multe domenii, dar nu le acceptă prea des, iar etica ştiinţifică nu mă lasă să renunţ la ele.

– Omul cinstit are la urma urmei de câştigat, îi aminti Higgins, lăsând sarcofagele pentru a cerceta o serie de instrumente destinate autopsiei mumiilor.

– Despre această mumie faimoasă ce credeţi, domnule Tumberfast?

– Mi-a cauzat destule neplăceri, răspunse egiptologul, ajungând spre marginea biroului, vrând să nu-l piardă pe Higgins din vedere. A fost furată din biroul lui Sir John Arthur, şi eu am fost bănuit pentru asta! Nici nu vă închipuiţi cât de tare m-a rănit această acuzaţie!

– După părerea dumneavoastră, mumiile văd pe întuneric?

– Ce spuneţi, domnule inspector?

– Ei bine, reluă Higgins senin, depoziţia lui Philipp Mortimer şi a paznicului de noapte, J.J. Battiscombe, arată faptul că biroul era cufundat în întuneric când uşa a fost deschisă. Atunci, mă întrebam…

Higgins mânuia un scalpel asemănător cu cel al unui chirurg. Îl aşeză cu grijă printre celelalte instrumente de disecţie. Eliot Tumberfast părea să fi căzut pe gânduri.

– Acest fapt nu are fără îndoială nicio legătură cu ceea ce vă interesează, dar vechile texte afirmă că erau deschise gura şi ochii mumiei pentru ca ea să poată vorbi şi vedea din nou, odată reînviată.

– Interesant! Vechii egipteni aveau multe cunoştinţe ciudate.

– Pasionante, vreţi să spuneţi! Se înflăcăra Eliot Tumberfast. Sunt convins că vraja lor a învins secretul morţii. Vă voi dovedi. Pentru cine ştie să citească aceste hieroglife, există destul de multe mistere revelate.

– Profesorul Mortimer este de aceeaşi părere cu dumneata? Îl întrebă Higgins, luându-şi notiţe în carnetul negru.

– El vede egiptologia din altă perspectivă.

Higgins desenă un plan al biroului-laborator.

– Nu-mi amintesc prea bine ce aţi spus în legătură cu seara crimei. Vă aflaţi în biroul dumneavoastră?

– A, nu! Exclamă Eliot Tumberfast. Lucram cu şeful meu, la el acasă, în conacul de la Mayfair.

– Unde mi-e capul? Se tângui Higgins. Chiar superintendentul mi-a spus că v-aţi ciocnit de el când ieşeaţi din conac. I-aţi părut destul de supărat.

– Aveam de ce! Tocmai îi propusesem profesorului un program formidabil de săpături arheologice, pe trei ani. Eram convins că vom descoperi mormântul lui Imhotep. Vă daţi seama?

– Desigur, zise Higgins. Profesorul Mortimer nu v-a crezut?

– Nu. Chiar m-a insultat, punându-mi la îndoială competenţa. Am încercat totul pentru a-l convinge.

– Aveţi o meserie pasionantă, domnule Tumberfast. Din nefericire, eu nu ştiu prea multe din egiptologie. Mi-aţi putea traduce hieroglifele care se află pe aceste sarcofage?

Eliot Tumberfast şovăi.

– Am mult de lucru. Vă rog să mă scuzaţi, domnule inspector!

Higgins se îndreptă spre încăperea din fund, acolo unde Frances Mortimer trăise în mod tragic ultimele momente din viaţă. Lângă biblioteca de acaju era un dulap cu diverse lucruri. Sir Mortimer îi spusese superintendentului Marlow că soţia sa se dusese la British Museum pentru a căuta un dosar de care avea nevoie. În apropiere de Frances Mortimer se găsise un suport de carton roşu ce conţinea câteva file. Era pe primul raft al dulapului, lângă alte dosare. Higgins îl găsi cu uşurinţă, îl deschise şi luă nişte notiţe în carnetul său negru. Era vorba de un dosar tehnic despre mormântul generalului Horemheb din Memphis, concesionat de Egipt Exploration Society.

* * *

Eliot Tumberfast auzi un scârţâit provenind de la uşa biroului său, ce se deschidea încet, foarte încet. Încremenit, egiptologul rămase nemişcat pe scaun, cu lupa de lucru deasupra papirusului pe care îl studia. În clipa în

care se ridica, uşa se închidea, cu aceeaşi mişcare lentă exasperantă. Eliot Tumberfast lăsă lupa, retrase masa de lucru şi merse spre prag cu paşi siguri, hotărât să identifice sursa neplăcută de zgomot.

Mânerul se mişcă din nou. Eliot Tumberfast deschise uşa brusc. Pe culoar, inspectorul Higgins rămase nemişcat.

– Dumneavoastră eraţi… Mai aveţi nevoie de altceva?

– Nu, domnule Tumberfast. Răsucesc de mai multe ori mânerul uşii. Ne vom revedea curând fără îndoială.

Egiptologul îl privi îndepărtându-se pe acel ins curios şi inoportun, cu alură liniştită şi cu mers sacadat. Ridică din umeri şi se întoarse la bucata sa de papirus.

–13–

Higgins şi superintendentul Marlow luară prânzul împreună. Marlow îi propusese fostului inspector-şef un restaurant la modă, dar Higgins refuzase, invitându-l pe Marlow la The Hunting Lodge, unde se servea spinare de iepure cu cireşe de o calitate rezonabilă. Fără să se lase rugat prea mult, superintendentul acceptase să guste un vin ***brouilly*** pe care patronul îl păstrase pentru clienţii obişnuiţi.

Aşezat confortabil pe bancheta de piele neagră, Scott Marlow se simţea excelent.

– Am o veste bună, îl anunţă pe Higgins, care privea cu un ochi critic gravurile de vânătoare agăţate pe pereţi. Suntem pe urmele lui Dobelyou. Doi dintre infractori au ciripit. Se ascundea în Comouailles, fără îndoială pentru a încerca să părăsească Anglia. Arestarea sa nu mai este decât o chestiune de ore. Are un cazier… Ştii că este bănuit până şi de crimă în Ceylon, ţara sa de origine?

Un englez de familie bună avea ceva probleme să înlocuiască numele „Ceylon” cu modemul „Sri Lanka”.

– Treaba asta nu este deloc în favoarea lui, admise Higgins.

– E cea mai neînsemnată pată din cazierul lui.

Higgins scoase carnetul negru pe masă, îl deschise şi consultă o pagină, în vreme ce superintendentul degusta un pahar de ***brouilly*** servit la temperatura ideală.

– Îţi aminteşti de dosarul roşu?

– Bineînţeles, răspunse Marlow. Cel pe care l-am găsit în preajma doamnei Mortimer. A fost fotografiat şi pus pe o etajeră. Nu văd de ce…
– Foile erau în dezordine?
– Din câte îmi amintesc, nu.
Higgins se uita în sus, ca şi cum ar fi remarcat ceva surprinzător. Superintendentul profită de acest moment pentru a-şi mai turna un nou pahar.
– Cred că am înţeles cum asasinul, uman sau suprauman, a putut să se ascundă şi să fugă.
Scott Marlow se înecă.
– Ce ai spus?
– Frances Mortimer a fost omorâtă de cineva care se afla în biroul soţului său, dacă e să dăm crezare declaraţiilor martorilor. Trebuie aflat însă felul cum s-a întâmplat, dar asta nu ne dă răspunsul nici la întrebarea „de ce” şi nici, mai ales, la întrebarea „cine” a omorât-o.
Higgins vorbea cu el însuşi. Superintendentul era fascinat de comportamentul colegului său, de parcă ar fi asistat la un număr de magician.
– Din cauza cărui fapt…
– Doar prin ordine şi metodă, domnule superintendent! Mi-ar plăcea să examinez corpul îndeaproape.
– Raportul de autopsie v-a fost trimis! Şi nu ştiu dacă o exhumare a doamnei Mortimer…
– Nu va fi necesară. Mă refeream la mumie.
Scott Marlow uitase să bea şi să mănânce, în vreme ce Higgins rupea cu grijă o parte din plăcinta de lămâie cu cremă de vanilie.
– Să nu uităm, adăugă el, că mumia este martorul nostru cel mai important. Ea este ultimul „martor” care s-a aflat în preajma doamnei Frances Mortimer.
Superintendentul nu era prea hotărât dacă să-l urmeze pe Higgins pe acea pistă. Era convins că fostul inspector-şef evită să vorbească despre esenţial.
– Higgins, doar nu credeţi totuşi că mumia asta…
– Nu cred nimic până nu o întreb, domnule superintendent!

* * *

Mumia era musafirul cel mai neobişnuit de la morga centrală din Londra. Înalţi funcţionari de la poliţie şi de la secţia de cultură se băteau pentru note interpuse pentru a decide destinul acelui cadavru foarte vechi, pe care British Museum dorea să-l recupereze.

Higgins ajunse în faţa mumiei aflate pe o masă sterilă dintr-o cameră minusculă, îngheţată, zugrăvită în alb. Rămăşiţele omeneşti aparţineau unui bărbat de vreo cincizeci de ani, potrivit primelor rapoarte ştiinţifice. Trăise spre mijlocul primului secol înainte de Hristos. Cea mai însemnată parte a bandajelor era deşirată, lăsând să se vadă o piele uscată, crăpată; în locul inimii avea o gaură cu margini neregulate, care fusese lărgită pentru a scoate ceva de acolo. Craniul îi fusese decalotat. Piciorul stâng era rupt, iar osul scos spre exterior. Mai multe degete de la mâna dreaptă lipseau şi, exceptând degradarea provocată de scurgerea timpului, se vedea că mumia fusese torturată.

Higgins o privi îndelung. Nu resimţea nicio atracţie morbidă, dar acel cadavru martirizat, unic în istoria crimei, era fără îndoială un indiciu esenţial pentru a-l descoperi pe asasinul lui Frances Mortimer.

–14–

Agatha Lillby tocmai terminase de călcat o cămaşă a lui Sir John Artur Mortimer, când se auzi soneria de la uşa cu grilaj.

Enervată, îşi scoase şorţul de dantelă şi îl puse într-un cuier. Era ora 15.00 şi ploua.

Agatha Lillby ieşi din spălătorie, se îndreptă spre uşa de la intrare a conacului, o deschise şi o pomi spre poartă, unde zări silueta îndesată a unui bărbat cu mustaţă cenuşie.

Declanşă sistemul de deschidere a grilajului. Higgins merse lent de-a lungul aleii, privind în dreapta şi în stânga, asemenea unui explorator care cucereşte un teritoriu necunoscut. Purta o şapcă cu pătrate mari maro şi un impermeabil Burberry.

Sub privirea nerăbdătoare a Agathei, fostul inspector-şef urcă liniştit treptele, ridicând capul pentru a admira faţada clădirii.

– Am o întâlnire cu Sir John Arthur Mortimer. Aţi putea, vă rog, să-l anunţaţi?

Agatha i se părea o femeie atrăgătoare. Cei patruzeci de ani ai săi nu s-ar fi văzut atât de bine dacă ea nu ar fi adoptat atitudinea rigidă şi cocul de fată

bătrână. Fără îndoială că îi ascundea adevărata identitate, se gândea Higgins, care se lăsă condus până la biroul stăpânului casei. În trecere, remarcă luxul vechii locuinţe, scara de marmură, covoarele de epocă de bun gust, atmosfera un pic cam rece a holurilor. Totul emana vechea nobleţe britanică altădată stăpânitoare a lumii.

Un tânăr bărbat se lovi de Agatha fără să-şi ceară scuze. Higgins se aşeză în mijlocul holului, astfel încât acest personaj atât de grăbit să fie nevoit să se oprească.

– Domnule Philipp Mortimer… Bucuros să vă întâlnesc.

Philipp Mortimer abia dacă îi aruncă o privire lui Higgins.

Îmbrăcat cu o pereche de blugi şi cu un bluzon de piele, fiul lui Sir John Arthur semăna mai degrabă cu un boschetar din cartierele periferice decât cu moştenitorul unei familii ilustre.

– Higgins, de la Scotland Yard, se prezentă inspectorul. Mi-aş dori să stau de vorbă cu tine.

Încruntat, Philipp reuşi să se strecoare între perete şi poliţist, fără ca fostul inspector-şef să încerce să-l reţină. Tânărul se îndreptă grăbit spre scară.

– Dificil tânăr! Îi spuse Higgins Agathei.

– Dacă vreţi să mă urmaţi… răspunse Agatha pe un ton acru.

În clipa în care Higgins intră în biroul lui Sir John Arthur, se auzi un zgomot puternic de motor. Fără să-l privească pe profesor, Higgins se grăbi spre una dintre ferestre, dădu la o parte draperia şi îl văzu pe Philipp Mortimer cocoţat pe o motocicletă puternică, un BMW K 100, demarând în trombă.

Motocicleta străbătu aleea cât ai zice peşte. Philipp deschise grilajul, îl închise la loc şi dispăru.

– Scuzaţi-mă, domnule profesor, spuse Higgins întorcându-se. Aveam de verificat un detaliu important.

Sir John Arthur se ridicase, în mod vădit nemulţumit. Agatha rămăsese înţepenită în pragul uşii.

– Poţi pleca, Agatha.

Femeia dispăru, închizând uşa cu duritate.

– Mulţumesc că m-aţi primit. Mi-ar fi plăcut să stau de vorbă cu fiul dumneavoastră, Philipp, dar mi se pare că el este un caracter mai degrabă liber.

– Trebuie să-l înţelegem, inspectore. Philipp este tulburat, o iubea foarte tare pe Frances. După moartea mamei sale, această nouă lovitură a sorţii este foarte dureroasă. Pentru un tânăr cum este el, destinul se dovedeşte nemilos.

– Un destin manevrat de mâna unui criminal. Fiului dumneavoastră îi place să meargă cu motocicleta?

– Destul pentru a conduce una de calitate. Am preferat să-i dăruiesc acest BMW, deşi mi-e groază de motociclete, decât să-l văd cum riscă enorm conducând o marcă de proastă calitate. Cu toate acestea, fiul meu a primit o educaţie serioasă.

Nu mă înscriu în acea categorie de părinţi care le oferă copiilor bani la discreţie.

– Acea categorie este periculoasă, comentă Higgins, care mergea de la o fereastră la alta. Aveţi o locuinţă atât de frumoasă, Sir John Arthur! Credeţi că voi avea plăcerea să vorbesc cu Philipp în seara aceasta?

– Mi-e teamă că nu.

– De ce?

– Când Philipp pleacă la o oră ca asta, nu revine înainte de miezul nopţii.

Higgins se miră şi se întristă deopotrivă că nici tatăl, nici fiul nu erau unul pentru celălalt un sprijin în acel moment de cumpănă. Însă constatarea nu-l împiedică să observe obiectele vechi din biroul savantului.

– Aveţi o colecţie impresionantă de amulete. Spuneţi-mi, aveţi idee unde se duce fiul dumneavoastră când pleacă de acasă?

– Probabil într-unul dintre locurile sale preferate. La tirul de pe Oak Street sau în vreun bar de pe docuri care se cheamă Degradare, Damnare şi Moarte.

Higgins se opri în faţa a două măşti mumificate.

– Ciudate figuri… Mă întreb dacă egiptenii au descoperit secretul morţii.

– Baliverne! Declară savantul iritat. Scorneli scriitoriceşti care circulă în număr mare. E suficient de mult de lucru în egiptologie ca să nu ne împiedicăm de idei atât de prosteşti.

Higgins era nas în nas cu măştile, ca şi cum ar fi căutat ceva în privirea fixă a mumiilor.

– Fiul dumneavoastră trage bine cu arma?

– Practică acest sport de la vârsta de doisprezece ani. Din păcate, l-a ales împotriva preferinţei tradiţionale a familiei pentru scrimă.

Cu colţul ochiului, bărbatul de la Scotland Yard îl urmărea pe profesor. Era o tehnică veche, pusă la punct de Higgins: să fie cu ochii în patru, ca o albină. Ţinea de antrenament. Sir John Arthur părea copleşit de situaţie. Dosarele adunate în jurul său nu erau acolo să-l liniştească sau să-l decupleze de la realitate.

Bărbatul se ţinea bine, emana nobleţe şi prestanţă şi ştia să-şi disimuleze admirabil durerea, care se ghicea însă în fiecare cuvânt ori gest de-al său.

– Pot să mă uit? Întrebă Higgins, arătând spre volumele groase din bibliotecă.

Cărturarul dădu din cap, indiferent. Higgins răsfoi ***Dicţionarul german-egiptean*** în cinci volume, ***Bibliografia topografică*** a lui Porter şi Moss şi alte câteva monumente de erudiţie. În spatele unui ***in-folio*** legat în piele având ca subiect Valea Regilor, Higgins zări un magnetofon de origine japoneză.

– Am văzut unul asemănător în biroul dumneavoastră de la British Museum, remarcă el. Folosiţi un asemenea tip de tehnică?

Mortimer schiţă un surâs trist.

– Egiptologia este o ştiinţă, inspectore, care nu se dezice însă de tehnicile modeme. Chiar dacă aspectul unor astfel de obiecte este îndoielnic, ele sunt foarte necesare pentru înregistrarea rapoartelor sau pentru pregătirea diverselor articole.

Ignorând magnetofonul, Higgins deschise unul dintre volumele dicţionarului, iar în faţa lui apărură coloane întregi de hieroglife.

– Trebuie să fie o limbă foarte greu de învăţat.

– Mi-au trebuit mai bine de cincisprezece ani de studii pentru a începe să o stăpânesc.

– Presupun că doamna Mortimer împărtăşea pasiunea dumneavoastră pentru vechiul Egipt.

– Nu chiar. Frances…

Egiptologul îşi duse mâna dreaptă la ochi, ca să ascundă nişte lacrimi gata să izbucnească. Trecu un minut lung de tristeţe mocnită, în care profesorul suflă într-o batistă.

– Scuzaţi-mă. Încă mă resimt după o gripă urâtă.

Higgins întoarse discret capul într-o parte. Figura imperturbabilă a aristocratului tresări pentru o clipă, când inspectorul rosti numele soţiei sale.

– Frances nu suporta deloc Egiptul Antic, inspectore. Această veche civilizaţie o înfricoşa. O să-mi reproşez toată viaţa că am trimis-o la British

Museum. O să mă simt mereu responsabil de uciderea ei.
– Eraţi bolnav, nu?
– Aveam migrenă şi febră mare. Doctorul meu, domnul Matthews, m-a diagnosticat cu febră. Îmi era cu neputinţă să ies. A trebuit să renunţ la seara pe care o planificasem. Eu şi soţia mea ar fi trebuit să mergem la Teatrul Naţional.
– Să vedeţi Othello, despre care se vorbeşte atât?
– Da. Mi-a părut foarte rău că nu am putut să o însoţesc pe Frances, de aceea l-am rugat pe Philipp să-mi ia locul.
– Sper că sănătatea dumneavoastră…
– N-are nicio importanţă acum.
Higgins se aplecă spre o cutie cu un capac de sticlă. În interior se afla un colier de lapislazuli.
– Albastrul acesta este inimitabil. Superintendentul Marlow crede că este pe urmele criminalului, iar arestarea lui e iminentă.
– Trebuie să se facă dreptate, spuse savantul cu o voce uşor tremurată de emoţie, dar nimic nu o să o readucă la viaţă pe Frances.
– Am crezut adesea că sufletele victimelor îşi găsesc liniştea când crimele nu rămân nepedepsite.
Higgins reveni la măştile mumificate.
– Mă nedumereşte un amănunt: mumia prezentă la locul crimei vă este cunoscută?
– Îmi amintiţi de un scandal dureros, inspectore. Acest obiect preţios a fost furat când se afla în grija mea. Chiar eu am anunţat poliţia şi am depus plângere.
– Bănuiaţi pe cineva, în mod special?
– De ce credeţi una ca asta?
– Am auzit că între dumneavoastră şi subalternul dumneavoastră, Eliot Tumberfast, lucrurile nu mergeau prea bine.
Chipul profesorului se însufleţi dintr-odată. Paloarea lăsă locul unei uşoare îmbujorări, dincolo de care se ghicea o posibilă enervare.
– Chiar am cerut să se caute în biroul său şi să i se percheziţioneze apartamentul.
– Nu i-aţi acordat niciun pic de încredere.
John Artur Mortimer se ridică, foarte demn, cu pumnii încleştaţi.
– Eliot Tumberfast trece drept un egiptolog strălucit în ochii unora. Se fac deja trei ani de când lucrează sub conducerea mea. Îi va expira contractul în

cinci luni şi n-am nicio intenţie să votez pentru rămânerea lui la British Museum!

Privind în jos, Higgins se plimbă dintr-o parte în alta a superbului covor iranian care acoperea aproape în întregime pardoseala biroului.

– Ce aveţi de reproşat?

– Reproşurile sunt de natură strict profesională şi vor fi discutate în faţa unei comisii tehnice.

– Ciudat aspectul mumiei pe care am văzut-o la morgă! S-ar spune că a fost torturată, şi am impresia că n-a terminat să ne spună ce e cu ea. Cine ar fi vrut să-i facă un aşa rău? Ştiţi pe cineva care urăşte mumiile?

Profesorul nu răspunse nimic. Întrebarea lui Higgins depăşea limitele bunului simţ.

– În seara crimei, aţi vorbit timp îndelungat cu Eliot Tumberfast.

– Da, aşa este, inspectore.

John Arthur Mortimer se aşeză. Amintirea acelei seri triste îi reveni deodată în minte.

–15–

– Eliot Tumberfast, pentru a doua oară în mai puţin de un trimestru, a comis imprudenţa de a mă căuta acasă.

– Trebuie să fi avut motive foarte întemeiate, îi sugeră Higgins, care se apropia de şemineul impozant din piatră.

În şemineu nu se vedea nici urmă de cenuşă. Higgins tânjea după focul de lemn îmbietor pe care îl aprecia atât de mult, cuibărit în cea mai confortabilă canapea din casă, lângă Trafalgar, motanul lui siamez. Egiptologul greşise renunţând la căldura şemineului, căldură pe care niciun echipament modem nu ar fi putut să o înlocuiască.

– Da, sigur, erau motive urgente, după părerea lui. Tumberfast pretindea că a făcut o descoperire fundamentală.

– Ce descoperire?

– Că a găsit cu precizie unde este amplasat la Saqqara mormântul înţeleptului Imhotep. Că o să fie o descoperire mult mai impresionantă, fără îndoială, decât mormântul lui Tutankamon. I-am arătat, punct cu punct, timp de câteva ore bune, că raţionamentele şi deducţiile sale erau iluzorii, aş spune chiar nedemne de un adevărat om de ştiinţă. Individul voia să înceapă

degeaba trei ani de săpături! I-am spus categoric că această tentativă de cacealma ar constitui sfârşitul carierei sale!

Sir John Arthur Mortimer vorbea cu patima omului ajuns pe culmile profesiei sale. Higgins era aplecat înspre şemineu, în ciuda artritei de care suferea.

– Dar… ce faceţi?

– Propriul meu şemineu este destul de asemănător cu al dumneavoastră, explică Higgins. Mă uitam dacă hornul nu ascunde vreun indiciu.

Chipul profesorului se crispa.

– Dacă aţi terminat cu întrebările, domnule inspector…

– Imediat, spuse Higgins. Am avut ocazia să mă uit peste dosarul pe care doamna Mortimer trebuia să vi-l aducă. Mărturisesc că n-am înţeles prea mare lucru. Despre ce e vorba, de fapt?

Bărbatul de la Scotland Yard îşi şterse degetele cu o batistă pe care o împături cu grijă.

– Erau nişte notiţe despre mormântul generalului Horemheb de la Saqqara.

– Succesorul celebrului Tutankamon?

Profesorul fu uimit.

– El însuşi. Sunteţi interesat de egiptologie, domnule Higgins?

– Oh, sunt un amator modest! Dinastiile antice mi se par fascinante. Pot să mă aşez un moment?

– Bineînţeles.

Savantul îşi dădu seama în acel moment că inspectorul Higgins nu încetase să se foiască de când intrase.

– Mi-a trecut prin cap o idee ciudată, Sir John Arthur. În mod normal, dumneavoastră ar fi trebuit să mergeţi să căutaţi dosarul?

– Exact.

– Şi dacă dumneavoastră eraţi ţinta asasinatului? Dacă moartea soţiei nu a fost decât o întâmplare groaznică?

Sub privirea atentă a lui Higgins, văduvul aproape că îşi pierdu echilibrul.

– Eu…

– Poziţia dumneavoastră, notorietatea, averea, cariera remarcabilă, ambiţiile politice pe care le năzuiţi… Toate acestea stârnesc invidie. Aveţi duşmani suficient de încrâncenaţi să vă dorească ce e mai rău?

Eruditul căzu pe gânduri.

– Nu ştiu ce să vă răspund.
– Eu cred că da. Discreţia vă onorează, Sir John Arthur. Am auzit spunându-se, la British Museum, că asistentul dumneavoastră, Eliot Tumberfast, e vinovat că v-a agresat.
– Să nu exagerăm!
– A trebuit totuşi să fie imobilizat şi calmat. Sunt de părere că o atare acuzaţie poate avea ceva dramatic în ea, dar e necesar să se ţină cont de ea.
Tăcerea profesorului fu grăitoare.
– Eliot Tumberfast a ajuns la dumneavoastră spre 7:15. A plecat spre miezul nopţii, dând peste superintendentul Marlow pe dalele din faţa conacului. Spun bine?
John Arthur Mortimer fu de acord. Higgins avu senzaţia că smulge o mărturie împotriva voinţei savantului, care astfel îl dezvinovăţea pe Eliot Tumberfast.
– Mi-aş dori să-i adresez câteva întrebări menajerei dumneavoastră, Agatha Lillby. Ea l-a condus pe Eliot Tumberfast în birou?
– Da, răspunse egiptologul. A vrut mai întâi să-l refuze, din câte mi-a spus. Dar el a ştiut să-i forţeze mâna. Agatha ne-a adus ceai, apoi mi-a cerut permisiunea să meargă să se culce. Se simţea slăbită şi ea de răceală.
– Virusul londonez este puternic, zise Higgins.
Telefonul sună. Sir Mortimer răspunse.
– John Arthur Mortimer la telefon. Da, este aici… Vi-l dau, domnule superintendent.
Profesorul întinse aparatul argintat către Higgins.
– Vă ascult, domnule superintendent… Nu, deja? Remarcabil… De mâine dimineaţă, la Yard? Sigur, o să fiu acolo… Totul merge bine, mulţumesc… Nu, nimic nou… Felicitări!
Higgins închise.
– Superintendentul Scott Marlow crede că ne apropiem de sfârşitul investigaţiei. Suspectul principal, William W. Dobelyou, tocmai a fost arestat.

–16–

– Dobelyou a vrut să ia un vapor spre Saint-Yves din Cornouilles, îi dezvălui Higgins. Cineva ca el crede că poate scăpa mereu, indiferent de situaţie.

– Cine este individul, de fapt? Îl întrebă profesorul.

– Un hoţ de oarecare anvergură şi şeful bandei de anticari. Avea la el două sacoşe, una burduşită cu teancuri de bancnote, alta plină cu obiectele furate de la British Museum. Dobelyou o să fie interogat îndelung mâine dimineaţă la Scotland Yard.

O expresie de suferinţă stăpânită se aşternu pe chipul savantului.

– Dar de ce? De ce s-o omoare pe Frances?

– Superintendentul crede că soţia dumneavoastră l-a surprins pe Dobelyou în flagrant delict. Fără îndoială că hoţul s-a temut c-o să fie denunţat.

John Arthur Mortimer încremenise cu mâinile întinse pe birou.

– Fiţi sigur de un lucru, domnule profesor: ca reprezentanţi ai Scotland Yard-ului, eu şi domnul superintendent, o să-l facem pe asasinul soţiei dumneavoastră să mărturisească crima comisă. Am văzut fotografii ale doamnei Mortimer în ziare şi în dosar, am auzit vorbindu-se de ea, încep să cunosc treptat locul în care trăia, de aceea vă înţeleg perfect durerea.

– Era o femeie minunată.

Savantul rătăcea printre amintiri. Higgins dispăru fără zgomot.

Când Higgins pătrunse în spălătorie, Agatha Lillby călca o cămaşă ecosez cu un model vechi de fier de călcat. Menajera familiei Mortimer recâştiga stima fostului inspector-şef. O persoană atât de tânără care refuza să folosească fierul de călcat modem avea neapărat nişte calităţi ascunse. Prinsă cu treaba, nu-l auzise intrând pe inspector.

– Domnişoară…

Agatha Lillby se întoarse rapid, cu fierul de călcat ridicat în mâna dreaptă, gata să se apere. Recunoscându-l pe poliţist, se aplecă din nou înspre cămaşa elegantă.

– M-aţi speriat, domnule inspector!

– Îmi pare rău, n-am vrut! De la distanţă, păreaţi agitată.

– Eu? Cum aşa? Protestă ea.

– Probabil că gripa e de vină, sunt virusuri puternice care vin de departe. Iar cămaşa e pe măsura efortului.

– Sigur! Dar de unde ştiţi de gripa mea?

– Chiar de la Sir John Arthur. În seara tragediei vă era rău?

Agatha umezi o manşetă pe care o netezi delicat, dar cu precizie.

– Da, mi-a fost destul de rău. M-am dus să mă culc mult mai devreme decât de obicei.

– Cum vi s-a părut domnul Tumberfast?
– Era foarte bucuros şi plin de el.
– Nu v-a fost frică de confruntarea dintre profesor şi musafir?
– M-am gândit la asta, dar nu am obiceiul să intervin în treburile lui Sir John Arthur. Oricum, dorm iepureşte. Dacă m-ar fi chemat, aş fi alergat degrabă.
Manşeta stângă de la cămaşă era călcată, aşa că Agatha Lillby se apucă de următoarea. Cocul său era puţin desfăcut, câteva şuviţe răzleţe îmblânzindu-i chipul.
– Deci n-aţi auzit nimic ieşit din comun în acea seară?
– Ba da, doar nişte voci mai ridicate, la fel ca ultima dată când a venit domnul Tumberfast. Am impresia că el şi domnul profesor nu s-au înţeles niciodată prea bine.
– Când le-aţi adus ceaiul, n-aţi remarcat nimic anormal în biroul lui Sir John Arthur?
– Nu. Erau doar vechiturile obişnuite care trebuie curăţate cu grijă, să nu se spargă ceva. Nu ştiu prea multă lume capabilă să facă o treabă atât de dificilă! Mă aflu în slujba familiei Mortimer de mai bine de zece ani, şi n-am cauzat nici cel mai mic accident.
– Asta e într-adevăr remarcabil, fu de acord Higgins, care îi admira pe oamenii care îşi făceau treaba bine.
Urmări vârful fierului de călcat care urca spre gâtul cămăşii.
– Pe a doua doamnă Mortimer aţi văzut-o plecând?
– Se poate spune şi aşa.
Higgins se încruntă.
– Adică?
– Pentru mine, nu există decât o singură doamnă Mortimer. Sir John Arthur s-a recăsătorit prea repede. Ştiu că tristeţea poate fi ca o lovitură în moalele capului, însă ce nevoie avea de o asemenea intrigantă?
În ciuda enervării ascunse cu greu de menajeră, fierul de călcat, gravat cu blazonul familiei Mortimer, nu rata nicio fibră.
– Dacă aţi fi cunoscut-o pe această Frances, aţi fi avut aceeaşi părere ca mine. Într-o oarecare măsură, nu sunt prea mirată de ce i s-a întâmplat. Astfel de femei sfârşesc întotdeauna rău.
Agatha se metamorfoza pe măsură ce vorbea. Nu mai era doar o menajeră tipic victoriană, ci o fiinţă plină de pasiune, vorbind cu înflăcărare de o rivală care se interpusese între ea şi Sir John Arthur Mortimer.

– Frances era drăguţă, aşa părea, continuă Agatha Lillby. Eu însă o consideram o oarecare. Dar ştia să se poarte diferit de altele, prin machiajul, toaletele, felul ei de a merge şi de a privi bărbaţii. Dacă profesorul n-ar fi avut un moment de slăbiciune, nici n-ar fi remarcat-o.

Higgins apela la darul de a provoca mărturisirile interlocutorului, inspirându-i încredere. Dacă nu s-ar fi convertit la „religia" de la Scotland Yard, cu siguranţă că ar fi fost un confesor redutabil.

– Frances adulmeca toţi bărbaţii, continuă Agatha. Cum ar fi Eliot Tumberfast, de exemplu… Asistentul profesorului, vă daţi seama? Un soi de nebun pierdut printre antichităţi şi îmbrăcat ca un muncitor de fermă era la picioarele ei. Şi să nu mai vorbesc de domnul Philipp! Ceea ce este chiar mai scandalos! Philipp schimba ocheade cu ea! Sir John Arthur n-ar fi trebuit s-o lase niciodată nesupravegheată.

– Doamna Mortimer ieşea frecvent?

– În aproape toate după-amiezile.

– Ştiţi încotro mergea?

– N-ar trebui să fie prea greu de aflat. Eu însă nu ies niciodată din casă!

Fierul de călcat alunecă, netezind gulerul. Sigură pe ea, Agatha Lillby umezi locul boţit şi continuă să calce.

– De ce nu v-aţi căsătorit niciodată, domnişoară? Sunteţi muncitoare, drăguţă, ordonată, să nu mai vorbim de celelalte calităţi evidente.

Agatha Lillby roşi. Luă o altă cămaşă să-şi ascundă mâhnirea în lucru.

– Sunt în slujba lui Sir John Arthur Mortimer, iar asta îmi ajunge să fiu bucuroasă.

– Ce puteţi să-mi spuneţi de Barry, şoferul?

– Ah, ăla! Cel mai rău dintre toţi! Se consideră un Don Juan. Din fericire, va pleca la sfârşitul lunii. Nu-i mai place aici. Călătorie sprâncenată!

– Puteţi să mă conduceţi în camera lui Philipp Mortimer?

– E imposibil, eu…

– Sir John Arthur mi-a dat voie.

Higgins era atât de convingător, încât nimeni nu ar fi putut să-i pună la îndoială spusele. Agatha Lillby lăsă deoparte cămăşile şi fierul de călcat pentru a-l însoţi pe bărbatul de la Scotland Yard. Camera lui Philipp se afla la parter, dedesubtul biroului tatălui lui. Uşa nu era închisă cu cheia. Agatha o deschise, nehotărâtă.

– Vreţi să faceţi o percheziţie?

– N-aş folosi cuvinte aşa de mari, spuse Higgins liniştit. Mai degrabă, să-mi potolesc curiozitatea, să observ locul în care trăieşte acest tânăr.

Pe perete erau înşirate fotografii mari înfăţişând trăgători la puşcă la jocurile olimpice şi un răsărit de soare deasupra oceanului. Pe un dulăpior de lemn se aflau câteva rachete de tenis, iar într-o parte, o colecţie de arme vechi. Văzu un pat scund, modem, iar pe jos, câteva perechi de pantofi în dezordine, şi un şifonier şi un mic scrin elegant, alături de un birou sobru de metal.

Se însera. Higgins dădu un ocol prin camera cufundată puţin câte puţin în penumbră. Era încă suficient de multă lumină pentru a vedea că nu lipseşte nicio armă din colecţie. Una dintre piese însă îi atrase atenţia lui Higgins, un revolver modem de calibru mic, care semăna cu pistoletele vechi. Îl băgă în buzunar. Agatha aştepta pe hol, trăgând din când în când cu ochiul la inspector.

Higgins deschise şifonierul şi văzu costume din velur, pulovere, blugi, bluzoane în culori vii… Pe scurt, găsi o garderobă banală, plus un costum de tweed sobru, pe care Philipp îl purtase în timpul înmormântării lui Frances Mortimer.

Scrinul era închis.

– Domnişoară Lillby, am nevoie de dumneavoastră.

Uşor flatată, Agatha Lillby îndrăzni să intre în camera lui Philipp Mortimer, în care în mod normal nu avea voie, băiatul preferând să facă ordine singur. Femeia se gândi că este inutil să-i zică inspectorului de acest amănunt, fără să ştie că Higgins remarcase deja câteva zone prăfuite şi cel puţin două ghemotoace de praf în apropierea patului.

– Dulapul ăsta mă pune pe gânduri. Ştiţi cumva unde e cheia?

Datorită inspectorului, menajera intrase în sfârşit în acel spaţiu interzis, plin de secrete. Atitudinea lui ezitantă, alunecoasă şi caracterul imprevizibil făceau câteodată din Philipp un ciudat.

– Aş fi vrut să vă ajut, dar mi-e cu neputinţă.

– Nu vreţi să căutăm împreună? Nu este atât de simplu să ascunzi o cheie. Ori este aşezată la vedere, ori i se caută o ascunzătoare complicată. Aprindeţi lumina, vă rog!

Agatha apăsă pe întrerupător, iar încăperea se lumină. Femeia căută pe pat, pe birou, dedesubt, încercând să găsească orice putea să semene cu o cheie. Higgins îşi trecu mâna pe deasupra şifonierului şi scrinului, dar nu strânse între degete decât praf. Ridicându-şi ochii spre tavan, zări o umbră

neobişnuită. Căută din privire locul de unde părea să provină, dar nu descoperi mare lucru. Era sigur că, nu-şi închipuise, chiar văzuse ceva.

În vreme ce Agatha tot căuta cheia, Higgins îşi îndreptă privirea spre tavan, uşor nervos. Găsi sursa umbrei, care provenea de la o rază întunecată în interiorul globului de sticlă alb opac. Inspectorul se urcă pe un scaun, băgă mâna în interiorul globului şi scoase de acolo o cheie.

– Asta este? Aţi găsit-o?

Higgins o băgă în încuietoarea scrinului. Era cheia potrivită. Agatha încercă să vadă, dar spatele inspectorului bloca totul.

Pe etajere se aflau cartuşe de ţigări, reviste de copii şi de adolescenţi, de la ***Mickey*** la ***Playboy,*** romane erotice şi opere de Dostoievski, un catalog de arme vechi, un urs mare de pluş. Aplecându-se, Agatha Lillby îl zări.

– Mama lui i-a dăruit acest ursuleţ, îl recunosc! Credeam că l-a aruncat până acum.

Higgins cunoştea bine tipul acela de mobilier, fiindcă avea şi el acasă două corpuri similare, unul clasic, altul sofisticat, cu sertare secrete aflate în partea stângă. Sistemul de declanşare se găsea pe axa centrală. Scrinul lui Philipp avea fără îndoială un dispozitiv asemănător, folosit de fetele frumoase de altădată pentru a-şi ascunde scrisorile de dragoste.

În ciuda eforturilor sale, Agatha nu văzu nimic. Higgins era aplecat deasupra scrinului care se deschise cu un declic. Conţinea bancnote de câte 10 lire, două chei şi o fotografie cu Frances, în bikini, pe o plajă, la asfinţit. Zâmbea contemplând marea. Ideea că avusese o moarte îngrozitoare îl revolta pe Higgins, care, totuşi, nu lăsa să transpară nimic din sentimentele lui. Băgă în buzunar cheile găsite şi împinse la loc sertarul secret, îngropând-o pentru a doua oară pe Frances Mortimer.

– Vă mulţumesc, domnişoară Lillby, mi-aţi fost de mare ajutor. O să mai am nevoie de dumneavoastră şi pe viitor. E inutil să vă mai zic de importanţa acestei vizite în camera lui Philipp Mortimer.

Văzându-l destul de trist pe inspectorul de la Scotland Yard, menajera familiei Mortimer pricepu că n-ar fi fost cuvenit să-i pună nici cea mai neînsemnată întrebare. Higgins închise scrinul, puse la loc cheia, închise lumina şi ieşi din cameră.

Aranjându-şi dosarele pe care nu avusese curajul să le deschidă până atunci, John Arthur Mortimer descoperi ceva suspect. Stând în picioare, în apropierea unei ferestre a biroului, egiptologul îl zări pe Higgins, care inspecta faţada conacului.

Un val de ploaie rece se abătu peste Londra, venind dinspre Paris. Profesorul văzu că Higgins adună nişte pământ, pe care îl băgă apoi cu precauţie într-un săculeţ de plastic, îndreptându-se în cele din urmă spre garaj, unde Barry, şoferul, lustruia Rolls-ul.

În timp ce egiptologul, căzut pe gânduri şi cufundat în amintiri, se cuibări în fotoliu, Higgins descoperi garajul aristocratic al familiei Mortimer, un adevărat muzeu cu pereţi decoraţi cu mulaje de secol XVIII, alături de gravuri vechi înfăţişând cabriolete, caleşti, trăsuri şi fotografii ale Rolls-urilor de primă generaţie.

– Bună seara, Barry!

Şoferul tocmai terminase de curăţat aripa stângă a maşinii şi-i dădu bună seara. Era un bărbat voinic, cu trăsături ascuţite şi o expresie defensivă. În ciuda nervozităţii, avea atitudinea unui playboy şi nu era deloc lipsit de personalitate.

– Vreau să ştiu precis ce ai văzut în seara crimei. Ai parcat în apropierea intrării clădirii administrative de la British Museum, nu?

– Am declarat deja ce aveam de spus.

– Aş vedea mai bine pe hârtie, spuse Higgins, surâzând. Uită-te bine la această schiţă şi arată-mi poziţia exactă!

Higgins îi întinse şoferului una dintre paginile carnetului său negru, în care îşi făcuse o schiţă.

– Să vedem… Intrarea în anexa muzeului este aici, explică el, arătând cu degetul. Ai parcat drept în faţă, corect?

– Niciodată n-am spus asta! Răspunse Barry. Oricum, nu era posibil, pentru că în faţă se aflau un taxi şi un camion care încurcau circulaţia. Am fost nevoit să mă opresc puţin mai departe. Acolo…

Barry mototoli hârtia, de parcă ar fi fost grăbit să termine discuţia.

– Ah, da, recunoscu Higgins, aşa el Dar ştii că declaraţia anterioară mi-a dat de gândit? Cât de bine l-ai văzut pe bărbatul care a fugit cu găleata din clădire?

Şoferul se încruntă. Părea că se teme că va cădea în capcană.

– N-aveam cum să nu-l văd, că ţopăia ca un iepure!

– Să lucrăm ordonat şi să fim precişi! Îi zise Higgins. M-am dus la locul cu pricina şi am reconstituit scena. L-ai văzut ieşind din clădire în timp ce fugea sau l-ai văzut fugind?
Şoferul se gândi câteva secunde.
– Ei bine… Doar fugind.
Higgins se linişti.
– M-ar fi surprins să aud contrariul. Din locul în care stăteai, nu puteai să vezi poarta de la intrare… Doar dacă ai fi coborât din Rolls. Şi de coborât, n-ai coborât, nu?
– Nu.
– În regulă. Deci ai văzut un bărbat fugind, fără să ştii precis din ce direcţie venea. Şi o altă persoană ar fi putut ieşi din clădire şi s-o ia în direcţia opusă, fără s-o zăreşti.
Barry nu pricepea o iotă din deducţiile lui Higgins, dar simţea planând asupra lui o vagă ameninţare.
– Nu ţi-a venit ideea să alergi după bărbat, să-ncerci să-l prinzi? Întrebă Higgins, dând ocol Rolls-ului.
– Păi, la ce bun?
– Dintr-un reflex civic, de exemplu, spuse inspectorul, încercând pneurile din spate ale maşinii grele. Nu ţi s-a părut nicio clipă suspect un bărbat cu o găleată fugind în plină noapte?
O picătură de sudoare apăru pe fruntea lui Barry.
– Cine-mi garantează că n-ai coborât din maşină şi n-ai intrat şi tu în clădirea de la British Museum? Că n-ai intrat acolo fără să fii văzut? Că n-ai urcat până la primul etaj şi că…
– Staţi aşa! Staţi! Interveni Barry, furios. Ce grozăvie e şi asta? N-am ieşit nicio clipă din Rolls, o aşteptam pe doamna Mortimer şi…
– Ai vreun martor?
Şoferul amuţi.
– Am auzit-o pe domnişoara Lillby că eşti un adevărat Don Juan, continuă Higgins, începând examinarea pneurilor din faţă ale maşinii.
Barry îşi încrucişă braţele. Un gest de enervare îi strâmba gura.
– Ah, aia n-o să mi-o ierte c-am lăsat-o baltă. Vrea să-mi vină de hac!
– Nu cumva din cauza domnişoarei Lillby pleci la sfârşitul acestei luni?
Barry se îmbujoră.
– Nu-mi mai place aici.

– Este un răspuns copilăresc, prietene, observă Higgins, luând notiţe în carnet. Dacă alergi după toate cucoanele, aşa cum se zice, trebuie s-o fi observat pe frumoasa doamnă Mortimer. E de ajuns să întreb câteva persoane din anturajul său ca să ştiu precis cum te purtai. Ai face bine să-mi spui şi versiunea ta.

Higgins îşi asumase un mic risc, bazat pe deducţii metodice. Personalitatea şoferului şi comportamentul lui îl îndreptăţeau să procedeze astfel. Barry lăsă mâinile în jos, făcu câţiva paşi, nervos, şi se sprijini pe capota maşinii, asemenea unui naufragiat de colacul de salvare.

– Este doar vina ei! M-a pus pe jar. Eu nu mi-aş fi permis niciodată să ridic ochii spre ea. Ştiţi, Frances Mortimer nu era chiar o sfântă!

Băgând de seamă că mina creionului e pe terminate, Higgins îl ascuţi cu ajutorul briceagului.

– Continuă! Îl îndemnă pe şoferul care ezita să spună mai multe.

– E destul de jenant, pentru o persoană decedată, dar… M-a acuzat că sunt lipsit de respect. Din cauza ei trebuie să plec. Acum am dreptul să spun adevărul.

– Datoria, îl corectă Higgins.

O licărire uşor răutăcioasă animă privirea lui Barry.

– O dată pe săptămână, în fiecare marţi, o conduceam pe doamna Mortimer la Hotel Bellevue, în cartierul estic, într-o zonă mai degrabă nepotrivită pentru o doamnă ca ea. Dar n-am spus niciodată nimic despre drumurile acelea. Din celelalte zile ale săptămânii n-am informaţii atât de precise, dar am impresia că era foarte ocupată…

Higgins notă numele hotelului.

– Mulţumesc pentru colaborare. La prima vedere, n-o îndrăgeai prea mult pe doamna Mortimer. Ce-ar fi dacă aş presupune că ai fost complicele hoţului?

– Al cui?! Exclamă Barry.

– Îmi şi imaginez participarea ta la banda hoţilor de antichităţi. Aflat în umbra doamnei Mortimer, ai putut să-i înlesneşti fuga complicelui… Te-ai dezvinovăţit apoi semnalându-i prezenţa. Însă o astfel de ipoteză presupune comiterea unui act abominabil.

– Doar nu ne-ntoarcem de la ce am plecat!

În creierul lui Barry se amestecau deopotrivă frica şi impulsul de a-l lovi pe inspector. Imperturbabil, Higgins îi ţinu piept de parcă ar fi fost un câine turbat, gata să muşte.

– Am înţeles, spuneţi orice să mă intimidaţi, continuă şoferul, făcând un gest dispreţuitor cu mâna dreaptă. N-aveţi nicio dovadă!

– Nu ezita să mă cauţi la Yard dacă îţi aminteşti ceva oricât de neînsemnat, îl sfătui Higgins.

–18–

– Aşteaptă un moment! Îl rugă Higgins pe şoferul de taxi oprit în faţa unei cabine telefonice.

Nu reuşise să-şi ia la revedere de la Sir John Arthur Mortimer la plecare. Agatha îi spusese că egiptologul se retrăsese în camera lui. Fostul inspector-şef dădu două telefoane: primul, la standul de tir din Oak Street, unde i se răspunse că nimeni nu îl văzuse pe Philipp Mortimer de cincisprezece zile; al doilea, la Scotland Yard, pentru a obţine numărul barului Degradare, Damnare şi Moarte, care nu se afla în anuar. Acel local, de a cărui adresă a dat cu greu, nu avea un număr de telefon alocat.

Barul se afla la capătul străzii Vine Lane, în cartierul de docuri, pe malul sudic al Tamisei. Când taxiul ajunse pe Druid Street, Higgins se întreba de ce moştenitorului familiei Mortimer îi plăcea să-şi facă veacul într-un asemenea peisaj: ziduri de beton murdare, terenuri virane, străduţe pustii care dădeau în linii de cale ferată pe care zăceau vagoane ruginite, antrepozite abandonate, o uzină dezafectată purtând însemnul „For sale[4]” şi nenumărate table rulate la picioarele scărilor de lemn. În depărtare, se zăreau siluete de macarale, insecte uriaşe scârţâind în bătaia vântului.

– Ştiţi unde e barul Degradare, Damnare şi Moarte? Întrebă Higgins.

– Nu, răspunse şoferul. Trebuie să fie unul dintre localurile alea dubioase care sunt deschise o lună, două şi apoi dispar.

Higgins plăti, coborî din taxi şi se îndreptă spre Vine Lane, o mică alee întunecoasă ce dădea spre fluviu. În aerul încărcat de mirosul de păcură şi de apă stătută plutea o savoare ireală de scorţişoară, amintind de vremea în care mirodenii preţioase aduse din Orient ajungeau în portul londonez.

Vine Lane era mărginită de case de cărămidă mai mult sau mai puţin dărăpănate. Unele uşi fuseseră închise cu grilaj. O mulţime de saci de gunoaie erau îngrămădiţi pe praguri şi, pe alocuri, lumini slabe licăreau la etaje.

La 18:15 se declanşă o sirenă asurzitoare. Ce vestea ea? Sfârşitul unei zile de lucru pentru muncitorii care abandonaseră de multă vreme locurile

alea? Sau era un semnal menit să sperie fantomele, tovarăşi ai lui Jack Spintecătorul, care bântuise cândva în acel cartier la fel de întunecat şi pe soare, şi pe ploaie? Higgins tremura, ridică gulerul impermeabilului şi se îndreptă spre un felinar care răspândea o lumină slabă. Dedesubt, pe o placă de vinii era o inscripţie abia vizibilă: „Degradare, Damnare şi Moarte”. Program de funcţionare: 10.00-06.00. În apropierea intrării, văzu o motocicletă impozantă, un BMW K 100, legată de grilaj cu două lanţuri antifurt. Era aceeaşi pe care o conducea Philipp Mortimer.

Uşa avea un aspect aproape onorabil. Pe partea stângă se afla soneria, lângă care scria cu vopsea roşie „Proprietate privată”. Higgins tuşi, sună şi îşi încrucişă mâinile la spate. De cealaltă parte se auzi un zgomot de încălţări, apoi o şuşoteală. Într-un final, se deschise şi uşa şi se auzi:

– Pe cine cauţi?

Individul care vorbea cu Higgins avea părul vopsit în verde, brăzdat de o şuviţă violetă. Purta un bluzon ornat cu ţinte, descheiat, de sub care se vedea pieptul păros şi tatuat cu o bombă atomică, însoţită de cuvintele „Stop războiului”. În loc de pantaloni purta un şort zdrenţăros.

– N-am o legitimaţie de club, spuse Higgins, dar înăuntru se află un amic de-al meu, Philipp Mortimer, care o să mă recunoască şi o să garanteze pentru mine, dacă e nevoie.

– Eşti prieten cu Philipp? Se miră strania creatură.

Higgins dădu din cap. Prefera să nu întreţină o discuţie lungă şi îi oferi o bancnotă de zece lire bărbatului, care o băgă rapid în buzunar.

– Bine… Fiindcă nu eşti un poliţai, poţi să intri. În mod normal, avem închis, dar acum, treacă-meargă!

Fostul inspector-şef intră şi constată că localul nu semăna deloc cu cele de care îşi amintea el. Desigur, auzise vorbindu-se de punkeri şi de alţi marginalizaţi, dar spaţiul afumat şi zgomotos pe care îl descoperi avea cu ce să-l surprindă. Vreo cincizeci de tineri de ambele sexe, îmbrăcaţi ciudat, se îngrămădeau într-un fel de beci înălţat, plin de mucegai, cu compartimente abia luminate de nişte lumânări. Higgins nu dădu prea mare atenţie diverselor acte de depravare din jurul lui. Muzica rock dată maximum îl asurzea.

Inspectorul fu obligat să meargă până în fundul beciului să-l găsească pe cel pe care îl căuta. Philipp Mortimer era răsturnat pe un stăvilar ce juca rolul unei mese. Părea că doarme. Lângă cap, avea o sticlă de gin aproape goală. Mai încolo, barmanul indian ştergea paharele cu o cârpă murdară.

– Un Royal Salute! Comandă Higgins, care nu aprecia decât whiskyul autentic.

– N-avem.

Higgins aruncă o privire rapidă pe lista de băuturi. Se mulţumi cu un J&B, sperând ca alcoolul să omoare microbii de pe paharul pe care i-l întinse barmanul.

– Philipp… Philipp… Trezeşte-te, sunt un prieten!

Higgins îl scutură cât mai blând cu putinţă pe tânărul care duhnea a gin prost. Philipp se mişcă, mârâi, ridică capul, dar nu recunoscu pe nimeni, fiind cuprins din nou de moleşeală. Higgins nu avea destulă putere să-l ţină pe picioare pe tânărul robust. Se gândi la o modalitate să-l trezească. Se grăbi, fiindcă barmanul şi doi sau trei indivizi cu părul vopsit îl priveau amuzaţi. Credeau că impermeabilul său Burberry era ultima deghizare la modă, dar acea impresie nu dură mult.

– Philipp… Ţi se fură motocicleta!

Dură un timp până când informaţia ajunse la creierul tânărului. Aşa cum spera Higgins, ceea ce spusese mai devreme avu efectul unei descărcări electrice. Încă ameţit, Philipp se ridică brusc în picioare.

– Cine… Unde…

– Vino cu mine!

Philipp avu senzaţia că îl mai văzuse undeva pe bărbatul care îl luase de mână, dar nu reuşea să-şi dea seama unde. Împleticindu-se, se lăsă condus. Aerul deopotrivă hotărât şi binevoitor al lui Higgins îi permise să străbată fără probleme încăperile succesive ale localului Degradare, Damnare şi Moarte. Creatura cu frizură violetă, pierdută într-o visare indusă poate de droguri, îi lăsă să iasă pe cei doi bărbaţi fără să mai pună întrebări.

Philipp Mortimer se trezi dintr-odată într-o atmosferă îngheţată, ceţoasă şi ploioasă.

– Motocicleta mea…

Căută febril cheia de contact. Văzându-şi BMW-ul într-un halou cenuşiu, se năpusti asupra lui. Plângea cu sughiţuri.

– Calmează-te, domnule Mortimer! Hai să facem câţiva paşi! Am câteva întrebări pentru tine.

Tânărul îşi dădu seama că nu e singur. Frigul îl trezise din beţie. Se întoarse şi-l văzu pe Higgins.

– Dumneavoastră sunteţi…

– Higgins, de la Scotland Yard. Ne-am întâlnit deja de două ori, prea puţin, însă, după părerea mea. Colţul de aici este liniştit, putem vorbi în voie.

– N-am chef să vorbesc!

Philipp Mortimer se aşeză pe asfaltul umed, cu capul în mâini.

– Nu te interesează numele asasinului lui Frances?

Higgins îşi permise să se refere la defuncta doamnă Mortimer cu prenumele ei, ca şi cum ar fi făcut parte dintre prietenii ei intimi, dar era pentru un scop nobil. Philipp se ridică încet, cu pumnii strânşi şi cu buzele încleştate.

– Vă interzic să vorbiţi despre Frances!

– Atunci, să mergem! Am descoperit mai multe indicii surprinzătoare, iar tu eşti singurul care poate să le clarifice.

Higgins făcu un pas. Philipp ezită, apoi îl imită, de parcă ar fi fost atras de o forţă magnetică. Chiar dacă se împleticea, tânărul continuă să meargă.

– Şi motocicleta? Întrebă Higgins.

– Nimeni n-o va atinge. Dacă o va face, voi da foc acestui local mizerabil!

Cei doi bărbaţi înaintară pe trotuarul mărginit de depozite părăsite, în care dormeau câţiva vagabonzi. Chiar în inima Londrei se afla regatul decăzut al unor obiective industriale căzute în uitare, ziduri, tablă găurită şi geamuri sparte prin care sufla vântul. Trecură pe sub o pasarelă metalică cu rosturi nesigure, săriră peste băltoace mari de apă, pătrunzând într-o noapte umedă în care Philipp Mortimer îşi recăpăta puţin câte puţin luciditatea.

– Un gunoi de viaţă! Bombăni pentru sine.

– Am căutat în camera ta azi şi sunt surprins de ce am găsit.

– Acuzaţi-mă de tot ce vreţi! Mi-e indiferent!

– Nu te purta ca un copil, Philipp! Trebuie să-ţi amintesc că s-a comis o crimă?

Cuvântul păru să-l trăsnească pe tânăr.

– Viaţa este josnică! N-are niciun sens!

– Ba are măcar sensul pe care i-l dăm noi. Vreau ca sufletul lui Frances Mortimer să se odihnească în pace. Cred că nu-şi va găsi liniştea atâta vreme cât ucigaşul nu e prins. Iar tu eşti ultimul care a văzut-o în viaţă, Philipp.

– Am fost deja întrebat şi am spus tot ce-am ştiut.

În ceaţă se zărea silueta masivă a Podului Londrei. Nu departe de ei ardea un foc făcut de oamenii străzii.

– Tocmai, doar că n-ai spus prea multe. Erai încă în stare de şoc. Interogatoriul a fost unul dintre cele mai sumare.

– Ce vreţi? Credeţi că…

– Cu ceea ce am descoperit, pot să te acuz de omor, i-o tăie Higgins. Mai devreme, ţi-am dat ocazia să mă convingi că eşti nevinovat. Dacă nu reuşeşti, o să te las în seama superintendentului Scott Marlow.

Higgins nu-l privi pe Philipp Mortimer, dar simţi că tânărul este descumpănit.

– Ţi-am citit cu atenţie depoziţia. J.J. Battiscombe, paznicul de noapte, era aţipit când ai intrat în clădirea administrativă de la British Museum, însoţit de doamna Mortimer.

– Prăpăditul… Pe deplin adormit, într-adevăr! A trebuit să-l scutur ca să-l trezesc. Aş fi zis că e beat criţă sau drogat. Frances şi cu mine am semnat într-un registru şi apoi… Şi apoi…

Philipp îşi muşcă buzele ca să nu înceapă să plângă.

– N-ar fi trebuit să merg la muzeu! Îmi jurasem că n-o să mai calc vreodată pe acolo. I-am purtat ghinion.

– Îţi era frică de ceva din biroul tatălui dumitale?

– Frică? Nu, eu…

– De ce deţineai o dublură a cheii de la birou?

Cei doi bărbaţi se opriră, luminaţi de o rază a lunii care se strecura printre nori.

– Eu? N-am avut niciodată…

– Am căutat peste tot în camera ta, Philipp, şi în sertarul secret al dulapului. Am găsit bani, o fotografie şi asta.

Higgins îi arătă cheile confiscate câteva ore mai devreme. Cea de la uşa de la intrare a clădirii administrative şi cheia de la biroul lui Sir John Arthur Mortimer.

– Te incriminează ce am găsit. De ce ai ascuns cheile?

– E o poveste veche. N-are nimic de-a face cu moartea lui Frances.

– Şi dacă ai fi avut aceste chei la tine, în noaptea crimei?

– Mi s-a făcut percheziţie, ca tuturor celorlalţi.

– Poate că percheziţia a fost la fel de serioasă ca interogatoriul… Eşti un trăgător excelent. Ai fi putut s-o ucizi pe doamna Mortimer, să închizi uşa

biroului cu propria cheie, înscenând apoi că te afli în faţa unei uşi închise şi prefăcându-te că strigi după ajutor.

În privirea tânărului se citea groaza. Tulburat, ameţit încă de alcool, Philipp Mortimer se şi închipuia o fantomă ucigaşă.

– E totuşi un amănunt care mă încurcă, zise Higgins. Fotografia lui Frances Mortimer la plajă. Ochiul fotografului este plin de duioşie. Cred că nutreai faţă de ea mai mult decât o simplă afecţiune. Tu ai făcut fotografia, Philipp?

Tânărul închise ochii, revăzând acel moment de graţie în care Frances reprezentase numai pentru el tinereţea şi frumuseţea.

– Era minunată, fermecătoare… Nimeni n-a înţeles-o cu adevărat. Ea nu şi-a dat seama…

– Nu toate mărturiile spun acelaşi lucru, preciză Higgins, întrerupând reveria lui Philipp. Unii pretind că doamna Mortimer ar fi comis… câteva infidelităţi.

Philipp Mortimer avu o reacţie violentă. Îl apucă pe Higgins de reverul impermeabilului.

– Cine sunt netrebnicii care au îndrăznit să spună una ca asta? Cine sunt mizerabilii care au calomniat-o pe Frances? Vreau să le ştiu numele!

– Vei şti numele dacă hotărăsc eu, răspunse Higgins, dându-i la o parte. Violenţa este un sfetnic prost, domnule Mortimer. După ce te linişteşti, te rog să-mi spui de unde ai banii care se găseau în sertarul secret. Presupun că se leagă de „vechea poveste”?

– N-am nimic de spus despre asta! Se încăpăţână tânărul.

– Exact de ce mă temeam. În seara asta nu mai insist să vorbim, dar tot o să aflu. Nu părăsi Londra fără să anunţi Scotland Yard-ul. Întoarce-te la motocicletă, eu prefer să merg pe jos.

Buimac, Philipp Mortimer îl privi pe inspector îndepărtându-se cu paşi mici şi pierzându-se în noapte. Tremura. De frig şi de frică.

–19–

Doi poliţişti îl aduseră pe William W. Dobelyou până la biroul superintendentului Scott Marlow. Bărbatul fusese arestat în ajun în Cornouailles şi transferat la Londra în timpul nopţii. Marlow trona din spatele biroului său, mândru că Scotland Yard-ul îşi dovedise, încă o dată, eficacitatea. Higgins, aşezat într-un ungher al încăperii, reflecta la

elementele anchetei, neavând niciun dubiu că interogatoriul lui Dobelyou va face progrese în investigaţie.

Nou-venitul nu trecu neobservat. William W. Dobelyou purta un costum violet, o cravată portocalie şi o petunie uscată la butonieră. Apa de toaletă, cu bază de lavandă, mirosea groaznic. Chipul său, cu ochii dilataţi, nasul borcănat şi buzele groase, nu avea nimic simpatic. Trăsăturile erau un amestec de indian, de chinez şi cine ştie ce altă rasă. Dobelyou privea şiret, ceea ce dădea rău cu înfăţişarea provocatoare.

– Domnule Dobelyou, îl încolţi superintendentul, eşti acuzat de furt într-o clădire administrativă, de tăinuire de obiecte furate, de trafic de obiecte de artă, de tentativă de fugă şi de refuz de a te supune ordinelor poliţiei Majestăţii Sale! Adaug că eşti suspectat chiar de fapte mult mai grave.

Un rânjet pe jumătate ironic, pe jumătate agresiv îi deformă trăsăturile feţei lui Dobelyou.

– Neg totul! Vreau avocaţi! Am cu ce să-i plătesc.

– Toate bunurile ţi-au fost confiscate, spuse Higgins. Provin din activităţi ilicite aproape în totalitate. Legea va fi aplicată cu stricteţe, domnule Dobelyou, dar noi ţinem neapărat să purtăm această discuţie preliminară. Eşti, poate, mai nevinovat decât pare, după tot ce s-a întâmplat.

Superintendentul Marlow tresări.

– Totuşi, reluă Higgins consultându-şi carnetul negru, există nişte fapte stabilite. Complicii tăi au vorbit, obiectele furate au fost găsite la domiciliul tău. Vinovăţia este clară din punctul ăsta de vedere.

– Cine m-a trădat? Se înroşi Dobelyou. Târâtura aia de Indira?

Higgins fu mai rapid decât Scott Marlow, care se pregătea să-i răspundă.

– Această domnişoară de care pomeneşti este închisă, sub o acuzaţie gravă. Mărturiile complicilor au fost suficiente pentru a te depista.

– Să revenim la lucrurile esenţiale! Interveni superintendentul. Un martor te-a identificat când ai fugit din clădirea administrativă de la British Museum, cărând cu tine o găleată tip BM 131. Ai furat un lot de piese elenistice de o valoare excepţională, care au fost găsite ulterior în geanta ta de voiaj.

Dobelyou ridică din umeri.

– De acord, de acord, am jucat şi am pierdut. N-am de ce să fac o tragedie din asta.

Superintendentul surâse victorios.

– Nu e vorba de un simplu furt, domnule Dobelyou. Sunt convins că te aşteptai să găseşti o comoară în biroul lui Sir John Arthur Mortimer. Surprins de soţia sa, ţi-ai pierdut capul şi ai ucis-o, după care ai fugit imediat.

William W. Dobelyou părea uluit.

– N-am făcut aşa ceva!

Se uită spre Higgins, căutând în zadar orice fel de ajutor.

– N-am intrat niciodată în acel birou! Ieşeam din celălalt, eu…

– Toate cuvintele îţi sunt înregistrate, spuse superintendentul. Acest fapt nu va reprezenta o probă împotriva ta, dar ar fi bine să nu te contrazici prea mult. Deci recunoşti că ai fost la primul etaj al clădirii administrative de la British Museum.

– Asta n-are nimic de-a face cu crima! Urlă Dobelyou, ridicându-se.

Cei doi poliţişti îl prinseră de umeri şi îl obligară să se aşeze din nou.

– Te sfătuiesc să te linişteşti, spuse superintendentul. Atitudinea nu te ajută absolut deloc. Dacă e nevoie, îţi punem cătuşele.

– Două aspecte sunt într-adevăr grave, adăugă Higgins. Pe de o parte, eşti suspectat de crimă cu o armă de foc în Ceylonul natal, ţară pe care, de altfel, ai părăsit-o ilegal. Pe de altă parte, eşti un escroc care se pricepe de minune să falsifice chei.

– Bagă de seamă ce de dovezi avem! Exclamă Marlow, încercând să-l facă pe Dobelyou să mărturisească. Ai deschis uşa biroului, ai comis crima, ai închis uşa la loc, după care ai ieşit afară în fugă.

– Fără să uităm de mumie, completă Higgins.

William W. Dobelyou nu părea să mai înţeleagă nimic.

– Mumie? Ce mumie? Dar eu n-am omorât pe nimeni! Nici vreo mumie, nici pe altcineva!

Superintendentul schimbă o privire plină de subînţeles cu Higgins. Suspectul principal se transforma încet-încet în vinovat. Marlow aproape jubila.

Simţind că situaţia nu-i este favorabilă, William W. Dobelyou îşi schimbă complet atitudinea. Exaltarea şi aroganţa îi dispărură. Deveni un om de afaceri, şeful bandei anticarilor.

– Dacă eu mă duc la fund, vor fi şi alţii care vor cădea odată cu mine! Şi mulţi din lumea bună.

Superintendentul ciuli urechile, neliniştit. Higgins, care nu părea nicidecum surprins, se mulţumi să întoarcă o nouă pagină din carnetul său

negru.

– Ai spus ori prea mult, ori prea puţin, bodogăni Scott Marlow.

– Asta e tot pentru moment! I-o întoarse distant Dobelyou. Cel puţin să facem un târg în care să am şi eu ceva de câştigat.

Superintendentul explodă.

– Îţi baţi joc de Scotland Yard!

– Un moment! Interveni Higgins, constrâns să-şi ascută creionul. Dacă taci, domnule Dobelyou, e pentru că nu ai nimic de zis. Îndrăzneala îţi va fi fatală. Dacă vorbeşti, te vei achita poate de problema cea mai gravă: crima doamnei Mortimer.

În mod ciudat, William W. Dobelyou, care avusese de atâtea ori de-a face şi cu infractori şi cu poliţişti, se temea mai mult de acel inspector atât de calm, cu mustaţă cenuşie, decât de impozantul Scott Marlow, care rămăsese în spatele biroului.

– Un furt la British Museum, inspectore, nu se face de unul singur. Cum credeţi că am intrat atât de uşor?

Superintendentul ridică din sprâncene.

– Vorbeşti de… J.J. Battiscombe, paznicul de noapte?

– Ştiţi cine este Battiscombe ăsta? Îl ironiză Dobelyou. Un ins care voia să facă carieră în Indii! Ne-am cunoscut destul de bine acolo. Dar treaba nu i-a mers. S-a reîntors în bătrâna şi buna sa Anglie. Iar după ce a pus mâna pe aur, i-a fost greu să mai trăiască dintr-un salariu de funcţionar mărunt.

– Îndrăzneşti să acuzi un fost militar! Se indignă Scott Marlow.

– Nu acuz pe nimeni. Ofer indicaţii utile Scotland Yard-ului.

– Eşti sigur că n-ai făcut niciodată trafic cu mumii?

Întrebarea lui Higgins îl miră pe Dobelyou.

– Am groază de vechituri. Am impresia că mă umplu de microbi. Nu e domeniul meu. Dacă vă e de folos cu ceva, am însă alte informaţii utile. Printre proprietarii vilelor pe care le-am spart împreună cu Indira nu se aflau victime sărace, iar banii de pe asigurări pot fi destul de mulţi atunci când e vorba de o tâlhărie. Dacă mă îndemnaţi, pot să fac câteva destăinuiri.

Superintendentul simţi nevoia să bea ceva tare. În ceea ce îl privea pe Higgins, care nu îşi mai făcea de multă vreme iluzii cu privire la natura umană, condamna în sinea lui degradarea moravurilor în păturile societăţii care ar fi trebuit să fie exemplare.

– De acord, domnule Dobelyou, declară el, dar şi aşa mi se pare că îmi spui puţin. Singura mărturie care te-ar putea disculpa în întregime este cea a

lui Philipp Mortimer. Dacă el o să declare că te-a văzut ieşind din biroul de numismatică, în vreme ce acela al lui Sir Mortimer era închis cu cheia, o să fii în afara oricărei bănuieli. Din păcate, tânărul a fost greu încercat în ultima vreme, iar declaraţiile lui sunt puţin confuze. Nu pare să fi păzit în permanenţă uşa de la biroul tatălui său.

– Philipp Mortimer! Rosti Dobelyou scrâşnind din dinţi, cu o licărire de ură în privire.

– Vă cunoaşteţi? Întrebă Higgins.

– Depinde…

Superintendentul Marlow simţi că îi fuge pământul de sub picioare.

– Lui Philipp Mortimer nu-i place deloc egiptologia, preciză Higgins. Mă întreb dacă nu cumva acest tânăr ţi-a vândut ceva… ce nu-i aparţinea şi care se găsea în biroul tatălui lui. Nu cumva i-ai plătit obiectele cu bani lichizi, din întâmplare?

William W. Dobelyou rămase indiferent.

– E treaba dumneavoastră să verificaţi asta, inspectore. Eu nu aveam însă cheia de la birou. Recunosc că am furat piesele din muzeu, dar asta-i tot. Nimeni n-o să-mi pună în cârcă o crimă.

– Mulţumim de colaborare, domnule Dobelyou, spuse Higgins închizându-şi carnetul negru.

Luat pe neaşteptate, superintendentul Marlow ar fi vrut să intervină. Nu găsi însă nimic esenţial de adăugat şi consideră, la fel ca Higgins, că interogatoriul durase suficient.

– Conduceţi-l pe acest domn în celula sa! Le ordonă celor doi poliţişti.

–20–

Superintendentul se ridică şi începu să se plimbe de colo până colo. După ce Dobelyou ieşi din încăpere, începu să-i spună lui Higgins propriile concluzii.

– De această dată, totul e clar. E vorba despre o maşinaţie de mare anvergură. J.J. Battiscombe l-a ajutat pe Dobelyou să fure. Şi-a pus singur ceva în ceai pentru a avea un alibi. Philipp Mortimer avea nevoie de bani, şi cei doi au pus la cale lovitura. Dobelyou a dat spargerea, iar Philipp Mortimer a rămas să se ocupe de obiectele egiptene.

– Şi Frances Mortimer? Obiectă Higgins.

– Fie a fost complice, fie a refuzat să participe. În orice caz, afacerea a luat o întorsătură proastă. Philipp Mortimer s-a certat cu ea, a omorât-o şi a inventat povestea uşii închise cu cheia.

Higgins se ridică la rândul său, cu un aer aprobator. Teoria superintendentului se ţinea destul de bine. Dintr-odată, Scott Marlow îşi duse mâna la piept, ca şi cum s-ar fi simţit rău. Higgins îl ajută să se aşeze.

– O indispoziţie, domnule superintendent?

– Da… Nu… Ceea ce am zis este înspăimântător. În orice caz, va trebui… Va trebui să-l acuzăm pe Philipp Mortimer! Una dintre cele mai respectabile familii din Anglia se va afla în mijlocul scandalului! Dacă ne înşelăm, consecinţele vor fi catastrofale…

Scott Marlow se vedea deja retrogadat, mutat într-o secţie mică de provincie, departe de Buckingham Palace şi de regină. Higgins nu avea de ce să se teamă prea tare, fiind la pensie, dar nu ar fi abandonat un vechi prieten la ananghie.

– Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule superintendent, de aceea, nu ne vom pripi. Nimic nu ne grăbeşte. Avem o pistă serioasă, într-adevăr, dar rămân multe amănunte nesigure. Va trebui să verificăm adevărul declaraţiilor lui Dobelyou.

– Mă însărcinez să fac eu asta, îl asigură Scott Marlow, care îşi revenise. Soluţia dumneavoastră mi se pare excelentă. Apropo, aţi făcut raportul interogatoriilor de ieri?

– N-am scris nimic, răspunse Higgins, care nu transmitea nimănui notiţele înscrise în carnetul său negru. Dar am adunat aceste indicii pe care vă rog să le trimiteţi la laborator pentru analiză.

Pe biroul superintendentului, lângă manualul de informatică, Higgins lăsă un săculeţ de plastic ce conţinea puţin pământ, un plic în care se găsea un mic ciob luminos, luat din şemineul biroului lui Sir Mortimer, şi revolverul modem din colecţia lui Philipp Mortimer.

– E probabil fără folos, comentă Higgins, dar e mai bine să fim siguri.

– Şi Philipp Mortimer? Se nelinişti superintendentul.

– Eu însumi i-am cerut să nu plece din Londra fără să anunţe Scotland Yard-ul. Ne vom ocupa de el puţin mai târziu. Mai întâi, este ceva ce nu suportă amânare.

– Ce anume?

– Să ştim cine era cu adevărat Frances Mortimer.

Cartierul în care ajunse taxiul luat de Higgins nu avea nimic atrăgător: cât vedeai cu ochii, case scunde de cărămidă, cu două etaje, cam degradate, clădiri murdare, magazine în stare proastă, majoritatea de vânzare. Gunoaiele menajere nu mai fuseseră ridicate de mai multe zile, din cauza unei greve. Grupuri de indieni fără serviciu pălăvrăgeau pe trotuare. În mod cu totul excepţional, şoferul lăsase în jos geamul care, în orice taxi englez tradiţional, separă pasagerul de cel care conduce maşina.

– Sigur nu v-aţi înşelat în privinţa adresei? Se îngrijoră şoferul.

– Luaţi-o la dreapta şi veţi ajunge acolo!

Higgins urmărea traseul după un plan detaliat furnizat de Scotland Yard. Şoferii cu frică de Dumnezeu refuzau să se aventureze în cartiere rău-famate. Maşina se opri în faţa unui bloc de patru etaje, cu faţada scorojită. Mai multe ferestre erau zidite. La nivelul primului etaj se afla un panou de lemn din care lipsea o parte şi pe care scria „Hotelul Bellevue”.

– Fiţi amabil şi aşteptaţi-mă! Spuse Higgins coborând. Nu cred că voi rămâne prea mult. Dacă nu mă voi întoarce, vă rog să anunţaţi Scotland Yard-ul.

Higgins trecu de uşa mâncată de carii a hotelului. Holul de primire cunoscuse şi zile mai bune. Pereţii erau acoperiţi cu o hârtie vopsită în galben care se jupuia. Mobilierul era sumar: două fotolii roşii jerpelite, un telefon de perete şi un contoar de lemn alb, în spatele căruia se afla o femeie în vârstă şi durdulie. Cu părul cenuşiu şi murdar, purtând un corsaj care altădată fusese alb, ochelari cu sticlă groasă, înfăţişarea femeii nu era deloc atrăgătoare. Dezlega cuvinte încrucişate. Chiar dacă era agresat puternic de mirosurile în care se amestecau duhori de la diverse prăjeli, Higgins se apropie domol de patroana Hotelului Bellevue.

– Bună ziua, stimată doamnă.

– Serviciile sunt complete. Se plăteşte în avans.

Pentru că noul său client tăcea, femeia îşi ridică ochii. Văzu că este un domn din lumea bună şi îşi şterse nasul cu mâneca. Viitorul era imprecis: fie avea să câştige nişte bani, fie nişte bătăi de cap.

– De ce aveţi nevoie?

– De o informaţie, explică Higgins cu blândeţe.

– Aici e un hotel respectabil, nu un oficiu de informaţii.

– Mă gândeam să rezerv o cameră pentru o săptămână. Plata jos, în bani lichizi, desigur.

În timp ce Higgins punea câteva lire pe tejghea, patroana consimţi să-i răspundă cu un surâs larg.

– Pot să-l mai ajut cu ceva pe domnul?

– N-o să dureze mult. Una dintre prietenele mele, o tânără femeie blondă foarte frumoasă şi foarte elegantă, venea regulat în vizită la una dintre cunoştinţele noastre comune care stă în acest hotel. Neputându-se deplasa, m-a rugat să mă achit în locul ei de această sarcină. Doar că a uitat pur şi simplu să-mi spună numărul camerei cunoştinţei noastre comune.

– A păţit ceva doamna?

– O mică indispoziţie. Dar fiţi pe pace, totul va rămâne ca înainte.

Higgins folosise o sintagmă care merge în orice situaţie, sperând să nu comită vreo imprudenţă.

– Veţi continua să achitaţi camera?

– Bineînţeles, o asigură Higgins.

– Atunci e în ordine, zise patroana răsuflând uşurată. Bătrânul nebun stă tot la 215.

Hotelul nu avea decât douăzeci de camere, împărţite pe două etaje, numerotate de la 210 la 230. Numerele erau înscrise cu creta pe uşi. Higgins găsi numărul 215 la primul etaj, la capătul unui culoar, lângă closete. În anumite locuri, parchetul scotea sunete sinistre când păşea.

Bătu la uşă. Nu-i răspunse nimeni. Bătu din nou. Fără succes. Aşteptându-se fie la ce e mai rău, fie la o cameră goală, răsuci clanţa sidefie a uşii. Uşa se deschise, dar se ciocni îndată de o piedică. Higgins forţă uşa, astfel încât să poată intra în cameră.

Înăuntru era întuneric beznă. Obloanele metalice erau închise. Pentru a bloca orice rază de lumină, o perdea formată din fâşii cusute între ele fusese agăţată în faţa ferestrei. Obstacolul de care se ciocnise uşa era un cufăr de lemn plin cu vase de pictură şi pensule. Cadre şi pânze vopsite erau întoarse cu faţa la perete.

Higgins pipăi peretele, găsi întrerupătorul şi aprinse becul, în fundul camerei se afla o saltea pe care dormea un bătrân slab, cu părul rar, prost tuns, îmbrăcat cu o cămaşă în carouri prea largă pentru el. O pătură îi acoperea picioarele. Lângă saltea se afla un şevalet acoperit cu un prosop alb imaculat. Era singura notă de veselie relativă în acel univers închis care semăna cu un mormânt.

Bătrânul se trezi tresărind.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

– Sunt un prieten de-al lui Frances Mortimer.

Bătrânul se ridică în capul oaselor, întorcând o privire mândră către vizitatorul său.

– N-o cunosc. Plecaţi!

– Ea avea, de altfel, obiceiul să vină să vă vadă în fiecare săptămână.

– Mă deranjaţi. Sunt obosit.

– Sunteţi pictor?

– Amator. V-o vând pe cea de acolo!

Apucă o pânză de un metru pe un metru, prinsă între saltea şi perete, aruncând-o la picioarele lui Higgins, care, luând-o de jos, îşi trecu degetele pe deasupra ei.

– E un tablou prost, zise Higgins. Dar nu cred că l-aţi făcut dumneavoastră, ci l-aţi cumpărat dintr-un magazin. Sunt interesat mai ales de pânzele ascunse.

Bătrânul bolnav dădu să se ridice, cu o vioiciune surprinzătoare. Pătura îi alunecă de pe picioare.

– Nu vă atingeţi de ele!

Higgins ridică prima pânză, apoi pe a doua, apoi pe a treia… Era vorba de câteva portrete reuşite ale lui Frances Mortimer.

– Poza deci pentru dumneavoastră.

– Asta nu vă priveşte deloc! Se îmbufnă bătrânul. Totul s-a terminat între această doamnă şi mine. N-a revenit. Nu şi-a ţinut promisiunea.

– Hm, spuse Higgins grav. Am neplăcuta datorie să vă anunţ că doamna Mortimer a murit.

Pictorul îl privi incredul pe Higgins.

– A murit… Nu, nu este posibil, mă minţiţi! Frances nu poate muri, nu ea!

Higgins privi din nou portretele tinerei femei, care povesteau mai mult decât oricare mărturie. Frances fusese muza acelui pictor bătrân, care îşi reprezentase în pictură sentimentele şi secretul vieţii sale interioare. Pentru Higgins erau indicaţii preţioase pentru a înţelege crima comisă şi pentru a-l identifica pe ucigaş.

– O cunoşteaţi de multă vreme?

– I-am fost profesor, explică bătrânul. Era o fetiţă minunată, inteligentă, dulce, înţelegea totul din prima. Am văzut-o crescând, am învăţat-o tot ce

puteam să o învăţ până în ziua în care…

Vocea i se stinse. Bătrânul retrăia o perioadă dureroasă. Higgins se abţinu să rostească şi cel mai neînsemnat cuvânt sau să facă un zgomot cât de mic. Firul care îl lega pe pictor de realitate era atât de subţire, încât se putea rupe în orice moment.

– Părinţii ei m-au acuzat că am gânduri necurate cu fata! Pe mine! Mereu a fost aşa. Frances inspira iubire, nu-şi dădea seama de asta şi de aici s-ar fi putut imagina orice. Eu o iubeam însă ca şi cum ar fi fost fata mea.

În timp ce bătrânul povestea, Higgins cerceta şi cel mai tainic colţ din camera mizeră. Avea senzaţia că acolo se află răspunsuri esenţiale la misterul morţii lui Frances Mortimer.

– M-au concediat, m-au alungat din casa lor, mi-au interzis s-o revăd pe Frances. Departe de ea, viaţa nu mă mai atrăgea deloc. Am încercat vreo sută de meserii mărunte…

Higgins găsise, lângă un morman de reviste vechi, o serie de prospecte şi de cataloage. Le răsfoi aproape mecanic. Între două anunţuri de scoatere la licitaţie, descoperi o carte de vizită atât de bizară, că şi-o însuşi imediat.

– Frances a pierdut zece ani să mă găsească, continuă bătrânul. Când a intrat aici pentru prima dată, a crezut că o să mor de emoţie. N-am sperat niciodată că o s-o revăd. O pictam din memorie. Dar nu mai era doar o fată, era o femeie extraordinară, cea mai frumoasă dintre toate. Mi-a zis că vrea să repare răul care mi-a fost făcut. Voia să-mi dea bani, să mă ajute să mă stabilesc undeva. Dar nu asta mă interesa. Tot ce îmi doream era s-o privesc cât mai frecvent cu putinţă. Atunci am îndrăznit să o întreb dacă nu ar vrea să pozeze pentru mine. Frances a fost de acord să vină în flecare săptămână, dar nu vorbea mai deloc. Eu, în schimb, îi povesteam întâmplări din copilărie, însufleţeam momente uitate, pictam, pictam încontinuu, mâna îmi dansa de una singură pe pânză. Mă credeţi un bătrân nebun, nu? Vă înşelaţi. Când întâlneşti o femeie ca ea, ştii că ai cunoscut fericirea deplină.

Chipul bătrânului prinsese culoare. Higgins terminase de cercetat întreaga încăpere. Nu mai rămânea decât un element necunoscut: ce ascundea prosopul alb care acoperea şevaletul din apropierea patului.

– Apropo, întrebă Higgins, aţi avut vreodată o pasiune pentru mumii?

Pictorul îl privi de parcă ar fi fost un personaj venit de pe o altă planetă.

– Nu înţeleg… Nu vă apropiaţi de şevalet, este fragil!

– Presupun că este vorba de ultima dumneavoastră operă. Pot s-o admir?

Bătrânul se îmbujoră, încercând să se folosească de picioarele sale anchilozate.

– Vă interzic s-o atingeţi!

Higgins păru să se supună, dar făcu un gest stângaci.

În timp ce-şi căpăta echilibrul, cotul său se agăţă de un pliu al prosopului şi îl făcu să cadă, descoperind o imagine surprinzătoare.

Tema ultimului tablou pictat de bătrân nu se schimbase. Era vorba tot de Frances Mortimer. Chipul său avea o expresie pe care Higgins o remarcase deja în alte tablouri. Dar tânăra femeie, aşezată pe un scaun, era pictată goală.

Bătrânul pictor gemea, lovind cu pumnul în saltea.

– N-aveaţi dreptul!

– Doamna Mortimer a acceptat să pozeze… în această ipostază?

– N-aveaţi dreptul!

– Atunci, doamna Mortimer nu era…

– Nu spuneţi nimic despre ea! Urlă bătrânul. Nu puteţi înţelege nimic. Plecaţi de aici sau chem poliţia!

Higgins acoperi şevaletul cu prosopul alb.

– Mi se pare, din contră, că mi-aţi permis să înţeleg destule lucruri, dar că nu mi-aţi spus totul. Voi reveni să vă văd în curând.

* * *

Patroana Hotelului Bellevue era concentrată asupra cuvintelor încrucişate. Scârţâitul paşilor pe scară o treziră. Îl văzu pe Higgins coborând de la primul etaj.

– Pensionarul de la 215 nu se poate deplasa? O întrebă el.

– Nu chiar, rânji femeia, e paralizat.

– Dumneata îl îngrijeşti?

– Da.

– Şi tot dumneata îi aduci mâncarea?

– Nu, eu nu mă mişc de aici. E cineva de la pizzeria din colţul străzii.

– Prietena mea, tânăra blondă, v-a plătit în avans pentru chirie?

– Da… Şi când n-o să mai am, o să-l dau afară. Legea e cu mine.

Higgins îi întinse un plic.

– Uitaţi! O să vă permită să-i îmbunătăţiţi mesele şi să-i păstraţi camera pentru multă vreme. Achitaţi-vă de sarcină cinstit, pentru c-o să vă verific!

– Dar spuneţi-mi, cu ce drept…

– Nu glumiţi cu Scotland Yard-ul, dragă doamnă! Ar fi regretabil ca industria hotelieră britanică să piardă serviciile dumneavoastră.

În timp ce Higgins urca în taxiul său, patroana de la Bellevue descoperea cu satisfacţie conţinutul plicului.

Într-o cameră de la primul etaj, la 215, un bătrân plângea.

–22–

– Higgins! În sfârşit!

Superintendentul Scott Marlow atinsese culmea agitaţiei. Nu-i ceru lui Higgins nicio explicaţie pentru ceea ce făcuse în ultimele ore. Ridicându-se de la birou, flutură o foaie de hârtie.

– Iată ce am primit, o scrisoare anonimă!

Higgins privi cu dispreţ învelişul din plastic portocaliu. Preferă să rămână în picioare pentru a cerceta documentul, un text destul de scurt, scris pe o hârtie banală cu litere decupate dintr-o revistă.

Dacă vreţi să avansaţi în chestiunea Mortimer, mergeţi astă-seară, spre ora 22.00, pe Carlisle Street, nr. 20, la primul etaj, pe stânga. O să mai auziţi în curând despre uciderea lui Francesa.

– Carlisle Street… Este în Soho, remarcă Higgins.

– Să trimit o patrulă de poliţie acolo?

– Nu cred, domnule superintendent. N-ar fi nimerit să trimitem Scotland Yard-ul într-o cursă. Corespondentul nostru anonim este, probabil, demn de încredere. Vrea să ne ajute să descoperim un indiciu esenţial sau să împiedicăm pe cineva. Vă propun să mergem împreună la întâlnire, la ora indicată, într-o maşină normală.

Scott Marlow stătu o clipă pe gânduri, dar fu de acord cu Higgins.

– Aşa facem. Cu condiţia să luăm cu noi un inspector sub acoperire. Siguranţa înainte de orice. Dar cine ar fi putut să ne trimită această scrisoare?

– Am o idee, mărturisi Higgins, aproape amuzat. Stilul e cam din topor. Se termină într-un mod cam neplăcut pentru decedata doamnă Mortimer.

– „Lui Francesa”! Se indignă superintendentul. Vă daţi seama? Nu mai există niciun pic de respect pentru nimeni!

– Cu toate astea, persoana în chestiune poate să fie respectabilă, domnule superintendent.

Scott Marlow se întreba dacă a înţeles bine. I-ar fi plăcut să-l întrebe pe Higgins, dar acesta se retrase în biroul său pentru a cerceta documentul ciudat care însufleţea ancheta.

* * *

Maşina de la Scotland Yard intră pe străzile din Soho. În afară de şofer, de Higgins şi de superintendentul Marlow, se mai afla cu ei un alt inspector, îmbrăcat civil. Scott Marlow îi dăduse ordin să supravegheze clădirea incriminată, să împiedice pe oricine ar fi vrut să iasă sau să intervină în caz de scandal.

Scott Marlow îşi descheie vesta. Apăsă pe o cutie mică metalică, pătrăţoasă, care scoase un fel de bip destul de puternic.

– Ce e asta? Întrebă Higgins.

– Tehnologia, explică superintendentul. Un astfel de aparat era folosit de chirurgi ca să fie în contact permanent cu spitalul sau clinica. A fost adoptat şi de Yard. Cel puţin, de către ofiţerii superiori, ca să fie în permanenţă în legătură cu cei de la centru. O să vedeţi cât de util este, în caz de urgenţă.

La ora 22. 00, cartierul cel mai la modă al capitalei britanice, Soho, era în plină vervă, barurile erau pline. Nenumărate buticuri aveau la geam perdele mai mult sau mai puţin transparente, care prezentau din vitrine filme sau obiecte pentru gusturile cele mai excentrice. Escrocii mărunţi îşi exersau talentele pe turiştii naivi. De la cinematograful cu filme pentru adulţi, la vânzători care se perindau de ici colo, restaurante exotice, saloanele de masaj care promiteau o stare imediată de bine, o mulţime de chinezi şi de indieni făcând tot felul de munci obscure, Soho palpita, vibra, se agita.

Maşina de la Scotland Yard se opri cu câteva numere înainte de Carlisle Street nr. 12. Superintendentul Marlow pusese la cale întreaga strategie. Îi ordonă inspectorului îmbrăcat civil să se aşeze în faţa uşii de la nr. 12, în dreptul unui bloc de trei etaje, din cărămidă înnegrită. Al doilea şi al treilea etaj erau aparent neocupate. La al doilea, fâşii de hârtie erau lipite pe ferestre. Se zărea un vechi panou care indica prezenţa unor birouri de la o fabrică de ţesături. De la primul etaj, răzbătea o lumină slabă prin perdelele grele.

– Informaţia era bună, spuse superintendentul. Vânatul este la locul său.

Odată intraţi în clădire, Higgins şi Scott Marlow văzură, în holul mic, mai multe cutii de scrisori. Deasupra celei ce corespundea primului etaj, pe

stânga, erau doar două litere: B.J.

– Discret mai e proprietarul! Observă Scott Marlow, urcând primele trepte acoperite de o mochetă portocalie.

Ajunseră la o uşă pe care era fixată o plăcuţă cu cele două litere „B.J.” Scott Marlow apăsă pe butonul soneriei. Se scurse un minut lung, apoi o voce feminină se auzi de dincolo de uşă.

– Cine e?

– Scotland Yard-ul. Deschideţi imediat!

Se auzi un ţipăt ascuţit. Un zgomot de paşi grăbiţi, exclamaţii, mutări de scaune, apoi o altă voce care spuse: „Dar deschideţi odată!” Apăsă şi Higgins pe butonul soneriei. Cu o voce răsunătoare, superintendentul repetă ordinul:

– Deschideţi imediat!

De această dată, fu ascultat. Uşa se întredeschise, lăsând să se vadă chipul speriat al unei femei.

– Sunteţi… Sunteţi de la poliţie?

– Exact, răspunse Marlow cu severitate.

– Aţi venit… să ne arestaţi?

Fără să răspundă, Higgins împinse uşa şi intră într-o încăpere mare, cu pereţi cu tapet roşu-închis. Camera era prost luminată de două lampe cu picior. În centru se găsea o masă de joc pe care erau aşezate încă nişte cărţi de joc. Împrejur, scaune, dintre care doar trei erau ocupate de femei. Celelalte jucătoare preferaseră să se ridice şi să se retragă în fundul încăperii, ca şi cum ar fi putut scăpa astfel de privirile poliţiştilor.

Printre ele, o persoană pe care Higgins şi superintendentul o recunoscură. Era Agatha Lillby, menajera familiei Mortimer.

Cu părul vâlvoi, purtând o bluză roşu-aprins destul de decoltată şi cu pantaloni de piele neagră, nu semăna deloc cu o servitoare devotată şi serioasă.

Higgins aruncă o privire spre jocul de cărţi de pe masă. În panica generală, fuseseră abandonate bancnotele care constituiau miza: în jur de o mie cinci sute de lire. Era o miză destul de mare ca să justifice riscurile pe care şi le asumau şi închirierea încăperii.

– Doamnelor, anunţă Scott Marlow cu seninătate, sunt obligat să vă întreb cum vă cheamă. Nu cred că aveţi o licenţă de funcţionare a acestei adunări clandestine.

Jucătoarele erau prea speriate să mai protesteze. Se aliniară toate în spatele încăperii, încadrând-o pe Agatha Lillby, care nu înceta să-l fixeze pe Higgins.

După ce îşi spuseseră toate numele şi ocupaţiile, superintendentul Marlow păli dintr-odată.

În acel tripou se adunase floarea menajerelor aristocraţiei engleze. Femeile acelea lucrau pentru unele dintre cele mai respectabile familii din regat, locuind toate în Mayfair.

– O secundă, doamnelor!

Scott Marlow îl luă pe Higgins deoparte şi îi vorbi cu voce înceată.

– Aţi înţeles? Nu le pot aresta.

– De ce? Se miră Higgins.

– Asta ar însemna să zdruncin echilibrul întregului regat, să penalizez Anglia întreagă. Ele şi-au dat toate numele stăpânului. Îndrăznesc cu greutate să-l repet. Ar fi un scandal, Higgins!

– Ca să nu mai vorbim de îngroşarea rândurilor şomerilor, domnule superintendent. Vă dau dreptate, e mai bine să evităm o asemenea dramă. Însă doamnele ar trebui să semneze o declaraţie, pentru orice eventualitate.

– Bineînţeles, aprobă Scott Marlow, liniştit de atitudinea plină de înţelegere a lui Higgins. Mă voi ocupa chiar eu de asta.

– Perfect. Eu aş vrea să-i pun nişte întrebări domnişoarei Lillby. Fără să mă hazardez, cred că are legătură cu scrisoarea anonimă.

– Cum doriţi.

–23–

În timp ce superintendentul, încerca să consemneze mărturiile femeilor speriate, Higgins o rugă pe Agatha Lillby să se aşeze lângă el, la masa de joc.

– Sunteţi fermecătoare, domnişoară. Cam plină de suprize, dar fermecătoare.

– Nu am nimic să-mi reproşez, zise menajera familiei Mortimer, aşezându-se pe jumătate pe scaunul pe care, cu câteva minute mai devreme, ţinuse în mână cărţile câştigătoare.

Fusese prima ei seară norocoasă de un car de vreme.

Higgins amestecă cărţile.

– Ce jucaţi, domnişoară?

– Black-Jack.

Higgins nu era un adept al acelui sport cerebral, dar ştia că jocul, sub orice formă ar fi fost, putea să-i cufunde pe participanţi în cele mai întunecate abisuri.

– Nu am nimic să-mi reproşez, repetă Agatha Lillby, cu pumnii strânşi.

– Sper să fie aşa, domnişoară.

Higgins era jenat de întâlnirea cu menajera familiei Mortimer. În ciuda agitaţiei, şi ea simţi aceeaşi stânjeneală şi avu sentimentul că bărbatul din faţa ei ar putea să o înţeleagă.

– I-am fost întotdeauna loială lui Sir Mortimer. N-am făcut nicio greşeală.

– Vreau să cred asta, domnişoară. Dar mărturisesc că prezenţa dumneavoastră aici…

– Este viaţa mea privată, domnule inspector. Nu mă priveşte decât pe mine.

– Nu aş fi atât de sigur, domnişoară Lillby, îmi pare rău s-o spun.

Higgins lăsă pe masă cele două cărţi pe care le avea în mână: un rege şi un as.

– Aş fi câştigat, zise ironic Agatha Lillby. Aş fi făcut douăzeci şi unu de puncte – Black-Jack.

– Veniţi des aici?

Agatha Lillby roşi. Ezită îndelung înainte să răspundă.

– Destul de des…

– În fiecare seară de marţi, de exemplu?

Femeia se simţea încolţită.

– De ce refuzaţi să-mi spuneţi tot, domnişoară? Ar fi mult mai simplu.

Higgins prinse cu coada ochiului agitaţia din fundul încăperii. Scott Marlow părea să fi descoperit un indiciu semnificativ. Se îndreptă grăbit spre masa de joc şi se aşeză în faţa Agathei Lillby.

– Domnişoară, este adevărat că aţi venit aici în seara crimei, dar că aţi stat foarte puţin?

Roşie de supărare, menajera familiei Mortimer se ridică şi îşi privi cu ură tovarăşele de joc.

– Cine m-a trădat?

– Aşezaţi-vă, îi ordonă Scott Marlow, şi răspundeţi-mi! În ce interval de timp aţi rămas aici, în seara crimei?

Agatha lăsă capul în jos, înfuriată.

– Nu mai ştiu. Nu m-am uitat la ceas în permanenţă. Trebuie să fi ajuns undeva spre ora 9.30 şi am plecat înainte de ora 11.00.

– O să comparăm cu declaraţiile martorilor.

Hotărât, Scott Marlow se întoarse la celelalte jucătoare pentru a-şi continua interogatoriul. Lui Higgins îi părea într-adevăr rău.

– Vedeţi, domnişoară Lillby, nu ne putem încrede în nimeni. Eraţi deci foarte grăbită, în seara cu pricina…

– Nu puteam să lipsesc prea mult, mărturisi ea în sfârşit. Eliot Tumberfast apăruse neinvitat. Sir Mortimer ar fi putut să aibă nevoie de mine şi…

– Şi aţi minţit, pretinzând că sunteţi răcită. A fost o idee bună, să nu fiţi deranjată. Şi totuşi v-aţi asumat un risc venind aici. Trebuie să fi avut un motiv întemeiat.

Menajera rămăsese tăcută.

Higgins observă că superintendentul le intimidase pe celelalte femei. Erau toate pornite împotriva Agathei Lillby, considerată vinovată de a fi provocat asaltul de la Scotland Yard.

– Ar fi bine să-mi spuneţi adevărul, insistă Higgins, înainte ca tovarăşele de joc să scornească cine ştie ce versiune. În orice caz, domnişoară, noi vom şti tot.

Agatha Lillby îşi muşcă buzele până la sânge. Se simţea prinsă într-o capcană, de această dată, fără nicio şansă să scape.

– Mi-am dat cuvântul. În seara aceea trebuia să restitui o datorie.

– Cât de mare? Întrebă Higgins.

– În valoare de patru sute de lire. N-am avut noroc o lună întreagă.

Higgins făcu cărţile, de parcă ar fi pregătit un număr de magie.

– E un detaliu neplăcut, domnişoară Lillby. Dumneavoastră sunteţi singura care poate să precizeze timpul exact în care aţi lipsit. Şi dacă v-aţi întors târziu în noapte, după ora la care a fost comisă crima?

– Nu! Protestă, înfricoşată. Nu, nu-i adevărat!

– Poate fi adevărat, domnişoară!

– Nu, pot să dovedesc contrariul!

– Cum?

– Când am revenit la conac, înainte de ora 11.30, i-am văzut pe Sir Mortimer şi pe Eliot Tumberfast. Profesorul era în pragul uşii biroului şi îl împiedica pe Eliot Tumberfast să iasă. El… El…

Agatha Lillby păru dintr-odată incapabilă să vorbească. Îşi aminti ceva, un detaliu care îi zdruncina întreaga demonstraţie.

– Nu v-au văzut, nu-i aşa? Spuse Higgins. Nu puteau să vă vadă, pentru că vă ascundeaţi, cel puţin, aşa pretindeţi. Şi aţi minţit deja o dată.

– Vă jur că spun adevărul! Strigă ea.

– O să verificăm dacă Sir Mortimer şi Eliot Tumberfast îşi amintesc de acest incident. Vreau să vă arăt un document, domnişoară. Vreau să ştiu dacă vă spune ceva.

Higgins îi arătă scrisoarea anonimă Agathei Lillby, care o citi cu repeziciune şi dezgust deopotrivă.

– E mâna lui Eliot Tumberfast, zise printre dinţi. Se foloseşte de tot felul de tertipuri.

Higgins continuă să amestece cărţile, apoi puse pachetul pe masă şi scoase un as de pică.

– Ciudată direcţie, se poate spune. Eliot Tumberfast… îl cunoaşteţi atât de bine?

O pasiune încă nestinsă luci în ochii Agathei Lillby.

– Am avut o relaţie, până când a apărut Frances. Eliot mă iubea, sunt sigură. Venea la mine când Sir Mortimer lipsea. I-am spus că Frances nu este de nasul lui, că nu va fi niciodată, dar i-a căzut cu tronc, asemenea altora! Când trăia prima doamnă Mortimer, Eliot nu avea ochi decât pentru mine. Astăzi îl urăsc!

– E o acuzaţie gravă împotriva lui Eliot Tumberfast, spuse Higgins, iar patru sute de lire e o datorie importantă. Aţi plătit-o din economiile proprii?

– Sigur că da, răspunse Agatha Lillby.

– Scuzaţi-mă o clipă, domnişoară!

Higgins se ridică şi se îndreptă spre Scott Marlow, care punea întrebări încontinuu, notând precaut numele şi adresele familiilor importante la care lucrau menajerele prinse în flagrant.

– Aş vrea să vă vorbesc câteva momente, domnule superintendent. Haideţi spre ieşire!

Cei doi poliţişti începură să discute discret într-o parte.

– În urma declaraţiilor doamnelor, spuse Scott Marlow, am aflat că nu este prima dată când Agatha Lillby trebuie să-şi achite o datorie. Se pare că este cea mai înfocată jucătoare de Black-Jack.

– Să nu ne încredem în bârfe! Îl sfătui Higgins. Vă las să verificaţi treburile astea. Eu o s-o conduc pe domnişoara Lillby înapoi la familia Mortimer.

– N-ar trebui…

– Nimic nu ne presează, îl asigură Higgins pe un ton binevoitor. Am aflat lucruri ciudate în seara asta. Trebuie să cernem bine grâul de neghină. Pentru a începe, trebuie să analizez îndeaproape acest personaj care este menajera familiei Mortimer.

– Dacă sunteţi de părere că aşa este cel mai bine… suspină Scott Marlow.

– Trebuie să ne îngrijim puţin şi de sufletul oamenilor, domnule superintendent.

– Un pic de ajutor n-ar strica.

Scott Marlow scoase aparatul, dar niciun sunet nu ieşi din cutia metalică.

– Ce prostie! Nu funcţionează!

– Aceste maşinării sunt capricioase, observă Higgins. Vi-l trimit pe inspectorul care stă în faţa clădirii, îşi va folosi telefonul mobil.

* * *

În taxiul care îi ducea pe Higgins şi pe Agatha Lillby din Soho spre Mayfair, fostul inspector-şef făcu o mulţime de notiţe în carnetul său negru. Agatha Lillby nu îndrăznea nici să se mişte, nici să vorbească.

– O să facem o treabă importantă împreună, spuse în cele din urmă Higgins, cu căldură în glas.

– Ce o să facem?

– O să reconstituim cele petrecute în noaptea aceea. Vreau să ştiu cum aţi intrat în casă în noaptea crimei.

– Domnule inspector, spuse Agatha agitată, întorcându-se brusc spre Higgins, aş vrea să vă rog ceva. Sir Mortimer nu ştie nimic din toate astea. Nu-i spuneţi nimic din ce aţi descoperit, vă rog. Cred că s-ar îngrozi. Nu vreau să-l dezamăgesc.

– O să fac tot ce-mi stă în putinţă, o linişti Higgins. Cu condiţia, desigur, ca viaţa dumneavoastră personală să nu aibă nicio legătură cu asasinatul lui Frances Mortimer, pe care o detestaţi atât de mult.

Înfuriată, Agatha Lillby se înghesui în colţul banchetei.

– Îmi pare rău că m-am încrezut în dumneavoastră, inspectore.

– În scrinul din camera lui Philipp Mortimer, preciză Higgins, există un secret. În acel dulap este o cheie care descuie biroul de la British Museum în care Frances Mortimer a fost omorâtă. Mă întreb, domnişoară Lillby, dacă nu cumva aţi pus-o chiar dumneavoastră în sertarul secret al lui Philipp Mortimer.

–24–

Agatha Lillby sări ca arsă.

– Cheia? Nici nu ştiam că există o astfel de cheie! Protestă femeia.

Higgins nu-i mai puse alte întrebări până în clipa în care taxiul îi lăsă în faţa conacului familiei Mortimeri. Plăti cursa, apoi Agatha Lillby o luă prin spatele casei, pe o alee din care se vedea cu greu o uşă metalică pe jumătate acoperită de iederă.

– Cum ajungeaţi în Soho de obicei, domnişoară?

– Cu metroul, răspunse Agatha Lillby.

– Este periculos să umbli aşa seara. Şi presupun că aveaţi cheia de la această uşă.

Nervoasă, Agatha Lillby scotoci în buzunarele pantalonilor de piele, pentru că nu avea o poşetă. Nimeni n-ar fi bănuit că femeia aceea atrăgătoare se metamorfoza în fiecare zi într-o menajeră model, încarnând virtuţile bătrânei Anglii.

Agatha Lillby răsuci cu îndemânare o cheie mică, dădu la o parte iedera cu mâna stângă şi împinse uşurel uşa, încercând să n-o facă să scârţâie. Odată intrată, făcu un pas într-o parte, să ajungă la peluză şi să evite aleea de pietriş care ar fi scrâşnit sub greutatea paşilor. Higgins o imită, cu mai puţină graţie însă.

– Felicitări, zise inspectorul cu vocea scăzută. N-aţi făcut nici cel mai mic zgomot. Continuaţi să-mi arătaţi ce aţi făcut în noaptea crimei.

Higgins se uită la ceas. La ora 11.05, o singură fereastră a conacului era luminată, cea de la biroul lui Sir John Arthur Mortimer. Barry, şoferul, dormea deasupra garajului, iar Philipp Mortimer era plecat mai mult ca sigur.

Agatha, care se strecurase înăuntru cu rafinamentul unei pisici, îl conduse pe Higgins până la uşa de la intrare.

În hol, menajera aprinse o lumânare ca să nu se lovească de vreo mobilă.

– Iată cum am intrat!

– Sunteţi de o discreţie rar întâlnită, domnişoară. Ştiţi dacă profesorul Mortimer lucrează aşa de târziu în fiecare seară?

– Adoarme rar înainte de ora două dimineaţa. Frances… Vreau să zic doamna Mortimer îi reproşa mereu încăpăţânarea cu care lucra până târziu.

– Vă rog să-l anunţaţi că am sosit.

– Nu pot să mă prezint în faţa dânsului aşa, trebuie să mă schimb.

De fapt, Sir John Arthur Mortimer ar fi avut un şoc văzând-o pe Agatha îmbrăcată atât de neconformist, foarte departe de imaginea de menajeră ideală. În vreme ce Higgins cerceta holul de la intrare, Agatha Lillby intră în toaleta servitorilor şi se îmbrăcă în grabă. Când se întoarse, purtând corsajul alb şi fusta neagră cu broderia specifică, era deja o femeie de casă, gata să servească. Era perfectă în rolul de menajeră, cu excepţia cocului, mai puţin strâns decât de obicei, din care îi ieşiseră câteva şuviţe răzleţe.

Urmându-l pe Higgins, Agatha Lillby îl anunţă pe Sir Mortimer că inspectorul de la Scotland Yard vrea să-i vorbească urgent.

Savantul fu de acord să-l primească. Nimic nu se schimbase în biroul lui. Higgins îl găsi într-o pasă proastă. Profesorul se ridică în clipa în care intră fostul inspector-şef, iar menajera ieşi.

– Scuzaţi-mă, Sir John Arthur, că vă deranjez la o oră aşa târzie.

– Probabil e necesar, spuse egiptologul obosit.

– Într-adevăr, mai ales că ancheta întâmpină câteva dificultăţi. Cred însă că superintendentul Marlow este pe calea cea bună, cu condiţia să risipim câteva bănuieli.

Profesorul se aşeză din nou în fotoliu. Pe birou erau două dosare impresionante de documente cu antetul de la British Museum.

– Vă admir puterea de muncă, Sir John Arthur.

Egiptologul făcu un gest de dezgust cu mâna dreaptă.

– Lucrul îmi permite să nu mă mai gândesc la ce a fost, inspectore. Într-o perioadă atât de tristă, colegii au crezut că ar fi bine să-mi propun candidatura la directoratul de la British Museum. Membrii consiliului de administraţie s-au întâlnit în secret. Trebuie să mă anunţe dintr-un moment în altul în legătură cu decizia lor.

– Felicitări! Cred că muzeul o să fie pe mâini bune.

– Nimic nu este hotărât încă, inspectore, şi nu ştiu dacă trebuie să accept o asemenea răspundere. Nu sunt sigur că mai am forţa necesară pentru a o duce la bun sfârşit.

– Sunt convins că doamna Mortimer ar fi fost fericită să vă vadă asumându-vă o asemenea răspundere.

Sir John Arthur Mortimer păru emoţionat de vorbele lui Higgins, care se apropiase de şemineul ce răspândea o lumină blândă în jur. Dacă fostul inspector-şef nu ar fi avut atâtea treburi de făcut, s-ar fi lăsat captivat de jocul acelor flăcări cu dansuri mereu noi.

– Întrebările mele vi se pot părea mai degrabă banale, dar ele au o importanţă. Mi-aţi putea spune când aţi văzut-o pe menajeră în seara crimei?

– Dumnezeule… Am văzut-o când a venit să mă anunţe de vizita lui Tumberfast, apoi când ne-a adus ceaiul. După aceea a plecat să se culce. Era bolnavă.

– Sunteţi sigur că nu aţi mai văzut-o pe urmă?

– Când a venit superintendentul Marlow, a trezit-o soneria. Ea a fost cea care a coborât să deschidă uşa.

Higgins răsfoi cu plăcere unul dintre volumele dicţionarului de hieroglife. Acele mici semne aveau ceva viu în ele, aproape etern.

– În timpul discuţiei, Eliot Tumberfast a încercat să iasă din birou? L-aţi forţat să rămână?

Egiptologul se gândi puţin.

– O tot ţinea cu prostiile lui, cerând fonduri uriaşe pentru o campanie de săpături care nu prezintă niciun interes. Oh, da, îmi amintesc! Individul a îndrăznit să-mi pună la îndoială competenţa!

Chipul savantului se înflăcără de furie.

– Acest incapabil a vrut să-şi dea aere de mare domn trântindu-mi uşa! L-am prins din urmă şi l-am obligat să rămână. Eram slăbit din cauza gripei, dar am vrut să-i demonstrez, punct cu punct, că pretinsele sale teorii ştiinţifice nu sunt decât nişte fabulaţii. Tumberfast ăsta e un ins odios, inspectore! O să-i plătesc cu vârf şi îndesat pierderea de timp de atunci. El era aici, enervându-mă cu absurdităţile alea, în timp ce Frances…

Sir John Arthur Mortimer lăsă ochii în jos.

– Am o altă problemă, mai delicată, spuse Higgins. Soţia dumneavoastră ieşea frecvent după-amiaza. Era văzută la expoziţii, la acţiuni de caritate, la conferinţe, dar o dată pe săptămână, în fiecare marţi, se ducea într-un cartier mai degrabă mizer.

Eruditul îndreptă o privire ruşinată spre Higgins.

– Vă referiţi la vizitele la vechiul său profesor? Frances era într-adevăr generoasă, domnule inspector. Ştia să dea fiecăruia ce se aştepta de la ea. Mi-a cerut acordul să-l vadă pe acel nefericit, să pozeze pentru el, să-i fie model. I-a plătit camera pentru tot anul şi i-a oferit cea mai mare bucurie a existenţei sale: să o contemple timp de câteva ore.

– Aţi văzut tablourile? Îl întrebă Higgins.

– Frances a adus unul odată, la începutul căsătoriei noastre. Era un portret lamentabil. N-am vrut s-o supăr, dar am sfătuit-o să-i returneze tabloul artistului. Sărmanul nu are niciun talent.

Higgins era de altă părere în ceea ce îl privea pe fostul profesor al lui Frances Mortimer, însă ora nu era tocmai potrivită pentru polemici artistice.

– N-aţi mers niciodată acolo?

– Nu, inspectore, n-aveam niciun chef să-l cunosc pe omul acela, care ţinea de grădina secretă a lui Frances, iar eu aveam încredere totală în soţia mea.

Higgins lăsă deoparte volumul de egiptologie. De acum ştia câteva hieroglife în plus.

– Sunt destul de contrariat.

– De ce, domnule inspector?

– Aş vrea să vă mai cer ceva, însă mă tem că vi s-ar părea nepoliticos.

– Spuneţi-mi ce doriţi şi lăsaţi-mă pe mine să decid!

– Am obiceiul de a încerca să descopăr atmosfera în care au trăit victimele. Îmi daţi voie să merg în camera doamnei Mortimer?

– Nu e nimic mai uşor de făcut. Frances şi cu mine împărţeam camera care se află nu departe de acest birou. Vă conduc într-acolo!

–25–

Cei doi ieşiră din birou, trecură prin hol şi o luară la stânga. În camera soţilor Mortimer se aflau un pat mare acoperit cu o cuvertură de satin, o comodă în stil Regency şi două şifoniere mari de stejar masiv cu linii sobre. Două uşi dădeau spre o baie de marmură roşie, o garderobă enormă şi un budoar în care Frances Mortimer avusese o comodă, un scrin de secol optsprezece şi o măsuţă de toaletă de acaju cu produse de înfrumuseţare. Mocheta de lână verde-închis şi tapiseriile murale înfăţişau peisaje câmpeneşti tipic englezeşti, făcând din acel apartament o capodoperă a armoniei ce amintea de o suită somptuoasă a unui mare hotel de altădată.

– Mulţumesc pentru înţelegere, Sir John Arthur.

– Nu mai dorm aici de la decesul lui Frances, îi mărturisi savantul.

Telefonul răsună în birou.

– Sunt cei de la British Museum, fără îndoială. E posibil ca discuţia să dureze cam mult. Scuzaţi-mă, domnule inspector.

Profesorul ieşi din cameră. Higgins privi mobila, patul, acomodându-se cu atmosfera locului. Se pregătea să cerceteze în amănunt totul, când zări cu coada ochiului, pe hol, o siluetă ce încerca să se ţină la distanţă.

– Intraţi, domnişoară Lillby!

Menajera făcu întocmai. Cocul îi era tot uşor dezordonat, dar chipul mai puţin îmbujorat, puţin mai docil.

– M-aţi putea ajuta să câştig timp, domnişoară! Îndrumaţi-mă, vă rog!

Agatha Lillby trase sertarele, deschise uşile dulapurilor. Higgins privi atent hainele. Menajera avu impresia pentru câteva momente că inspectorul devenise adevăratul stăpân al acelor locuri.

În dulapul lui Sir John Arthur, Higgins descoperi vreo două duzini de perechi de încălţăminte, pantofi negri făcuţi cu gust. Îi cercetă cu grijă pe flecare în parte.

– Veniţi să vedeţi ceva!

Agatha Lillby se apropie de Higgins, care se aşeză pe vine. Inspectorul găsise o pereche de pantofi foarte elegantă.

– Pantofii sunt cu o măsură mai mică decât toţi ceilalţi, spuse bărbatul. Cum vă explicaţi un asemenea mister?

Agatha Lillby puse mâna pe încălţări şi le cercetă, ridicând din umeri.

– E foarte simplu. Sunt ale lui Philipp Mortimer.

– Aţi aranjat dumneavoastră greşit pantofii?

– În niciun caz, domnule inspector! Protestă menajera. Philipp Mortimer este fiinţa cea mai neglijentă pe care o cunosc. Într-o dimineaţă, am descoperit în camera lui o pereche de pantofi ai doamnei Mortimer. Altădată, şi-a atârnat vesta în baia tatălui său. Tânărul Philipp este neglijent, nu-i pasă de nimic.

Higgins reflectă.

– Dacă înţeleg bine, Philipp Mortimer este cel care şi-a aşezat pantofii printre cei ai tatălui său?

– Desigur! Aici sau în altă parte, lui îi este indiferent. Pot să-i pun la locul lor?

– Mai bine nu, domnişoară. Mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Oricum avem destule probleme cu mumia care umblă.

Agatha Lillby făcu ochii mari.

– Cunoaşteţi pe cineva pe nume William W. Dobelyou, domnişoară?

– Nu-mi zice nimic numele, răspunse femeia sec.

– William W. Dobelyou este şeful bandei de hoţi. Cel puţin pe teren. Dar cred că dă socoteală în faţa cuiva aflat mai sus decât el.

Un zgomot de motocicletă îi atrase atenţia lui Higgins.

– E motocicleta lui Philip Mortimer?

Agatha dădu din cap.

– Nu vreau să-l deranjez pe profesor, transmiteţi-i cele bune din parte mea. Merg să-l iau în primire pe fiu.

– Domnule inspector…

Încordată, fricoasă, menajera parcă îi adresa o întrebare mută.

– Liniştiţi-vă, domnişoară. Nu i-am spus nimic lui Sir John Arthur. Nu a fost necesar. Dar regret că nu aţi fost în întregime sinceră cu mine. Am impresia că aţi avut nevoie de sume importante de bani şi că sunteţi capabilă să faceţi orice să le obţineţi. Totodată cred că acest Dobelyou avea nevoie de complici pentru a-şi duce la bun sfârşit planul. Dacă n-aţi fost dumneavoastră cea care a pus cheia de la biroul din muzeu în camera lui Philipp Mortimer, poate ştiţi cine a făcut-o? Mai aveţi încă multe de mărturisit, domnişoară! Mai ales adevărul.

Speriind-o suficient pe menajera familiei Mortimeri, Higgins coborî pe scara de marmură. Conacul începuse să-i devină familiar.

Philipp Mortimer îşi parcă motocicleta lângă zidul garajului. Gesturile lui erau nesigure. Se întorsese fără îndoială de la localul său preferat. Auzind cum scârţâie pietrişul din faţa casei, se întoarse lent şi îl zări pe Higgins.

– Tot dumneavoastră, inspectore! V-aţi mutat la noi de tot?

– Nu neapărat, domnule Mortimer. Întâmplarea a făcut să fiu aici, mai ales că aveam ceva de lămurit. Nu-ţi bagi motocicleta în garaj?

– Niciodată. Fiecare cu spaţiul său. Motocicleta mea n-are nici în clin, nici în mânecă cu Rolls-ul tatălui meu.

– Te-ar deranja dacă aş arunca o privire la magnificul BMW?

Philipp Mortimer se încruntă.

– Îmi ştiţi motocicleta?

– Este momentul să ştiu chiar mai multe, răspunse Higgins, sprijinindu-se pe motorul care nu era mai deloc luminat. Vreau să-mi zici mai multe despre ultimele clipe ale lui Frances Mortimer, continuă inspectorul, cercetând în continuare motorul de la BMW.

– Poftim? Tresări Philipp Mortimer.

– Vreau să vorbim despre ultimele momente petrecute cu ea. De-a lungul drumului de la conac la Teatrul Naţional, Barry n-a zis nimic?

– Nu, chiar nimic.
– A fost vreun incident în timpul reprezentaţiei?
– Niciunul.
– În pauza dintre acte ce aţi făcut?
– Nimic special. Frances a dat telefon acasă, a vorbit cu tata.
– Ştii despre ce au vorbit?
– Banalităţi. Frances a trebuit să aştepte puţin pe fir, pentru că tata se certa cu Tumberfast.
– Şi apoi?
– La sfârşitul spectacolului, Barry ne-a condus la clădirea administrativă de la British Museum. Frances m-a rugat s-o însoţesc. În primă instanţă, am refuzat-o, dar pe urmă…
– Ţi se întâmplă frecvent să-ţi laşi pantofii în camera tatălui tău?
– Vă bateţi joc de mine?
Higgins, în aparenţă mulţumit, continuă:
– Frumoasă motocicletă. Cred că este şi rapidă, păcat că face mult zgomot. Agathei Lillby nu-i plăcea deloc de doamna Mortimer, din câte ştiu. Nu te-ai îndoit niciodată de devotamentul ei?
Philipp Mortimer simţi un fior rece pe şira spinării. Se făcuse târziu.
– Nu-mi place să joc rolul informatorului, dar, în ziua asasinatului, am asistat la o scenă şocantă. Era dimineaţa devreme, când am auzit două voci feminine certându-se. Am ieşit din camera mea. Frances şi Agatha se certau. Am auzit-o pe Agatha cerându-i lui Frances un avans din salariu. Frances i-a răspuns că este imposibil să-i mărească leafa. Deja o plătise de trei ori, şi tot mai cerea. Agatha i-a strigat furioasă că n-o să ajungă niciodată în rai.
Cu mâinile în buzunarul impermeabilului, întorcându-se cu spatele la interlocutorul său, Higgins privi contemplativ conacul familiei Mortimer.
– De ce nu, după tot ce s-a petrecut? Ar fi extraordinar, mai puţin… Mulţumesc pentru cooperare, domnule Mortimer. Ai face bine să mergi să dormi, e târziu.
Pentru a doua oară, Philipp Mortimer văzu dispărând silueta lui Higgins în întuneric. Tânărul începu să tremure de frig şi intră în casa care nu era pentru el decât o cochilie goală.

Higgins intră în clădirea administrativă a British Museum la ora 9. 30. J.J. Battiscombe era la post. Văzându-l pe bărbatul de la Scotland Yard, îşi îndreptă ţinuta, îşi aranjă cascheta şi adoptă atitudinea funcţionarului conştient de propriile atribuţii.

– Bună ziua, domnule Battiscombe. Mulţumit de noile reglementări?

– Pe deplin, domnule inspector!

– Mă bucur. Paza de noapte trebuie să fie destul de grea, mai ales că noaptea este plină de mistere, chiar şi în Europa.

– Aşa e, fu de acord J J. Battiscombe, speriat.

Higgins observă un termos şi o ceaşcă umplută cu ceai, lângă registrul de intrare. Paznicul de noapte se deda încă viciului său.

– Se spune că nopţile sunt fermecătoare în India, continuă Higgins.

J.J. Battiscombe îşi netezi vesta, ţinându-se la o oarecare distanţă de inspector.

– Da, răspunse cu un mormăit.

– A fost o perioadă lungă şi grea.

– Da, o perioadă pe care încerc să o uit, inspectore, cu multe greşeli de tinereţe, dar bine că există buna şi bătrâna patrie-mamă.

– Ai putea să mă ajuţi, fiindcă ştii atât de bine ţinuturile acelea îndepărtate.

– Ce anume vreţi să ştiţi?

– Ai văzut cumva mumii în India?

J.J. Battiscombe scotoci în zadar printre amintiri.

– N-am întâlnit aşa ceva.

– Ştii că şeful bandei anticarilor, William W. Dobelyou, nu este acuzat doar de furt, ci şi învinuit de crimă? El n-a acţionat singur, asta e clar. Complicii săi vor fi şi ei incriminaţi cât de curând. Pot să prevăd că lupii se vor sfâşia între ei.

J.J. Battiscombe nu pierduse nimic din severitatea regulamentară a posturii, dar gulerul îl strângea tot mai tare.

– N-ai cunoscut-o niciodată pe Agatha Lillby, menajera familiei Mortimer?

J.J. Battiscombe evită privirea lui Higgins.

– N-am avut această plăcere, inspectore.

– Păcat. Femeia are câteva resurse ascunse… Cam la fel ca tine. Te las să-ţi faci datoria, domnule Battiscombe. Dacă îţi schimbi programul sau dacă te pensionezi mai devreme, anunţă-mă!

– Sigur… Desigur!

Lăsându-l pe paznic să-şi vadă de ale lui, Higgins se grăbi spre scările care duceau la primul etaj. Se opri la mijlocul distanţei ca să noteze ceva în carnetul negru. Încă o dată, inspectorul băgă de seamă că discuţia cea mai neînsemnată se dovedea bogată în informaţii, mai mari sau mai mici, mai ales când interlocutorii aveau ceva pe conştiinţă.

În clădirea administrativă a celui mai mare muzeu din lume domnea o atmosferă ciudată, degajată de culoarele părăsite, de uşile închise sau de cărţile care dormitau în bibliotecile cu grilaje, departe de agitaţia lumii exterioare. Savanţii şi cercetătorii, dacă erau la muncă, nu făceau niciun pic de zgomot. Higgins asculta fascinat tăcerea, încercând să şi-o închipuie pe Frances Mortimer într-un asemenea cadru, în care s-ar fi simţit pierdută.

Ciocăni la uşa biroului lui Eliot Tumberfast şi intră. Încăperea părea răvăşită. Egiptologul purta o cămaşă gri cu multe pete pe ea şi se agita în mijlocul unui talmeş-balmeş de obiecte. Pe trei mese erau desfăşurate resturile unor oale de lut. Pe o a patra erau mai multe volume şi teancuri de hârtii, unele ***in-folio.*** Tumberfast, cu părul vâlvoi, prost ras, alerga de la un dicţionar la o cutie plină cu figurine de calcar, de la cutie la un papirus rulat şi de la papirus la o grămadă de amulete cu formă de animale care, din lipsă de spaţiu, erau ţinute pe jos. Îşi aruncase eşarfa pe un vas de alabastru, vesta era agăţată de o urnă funerară, basca de culoarea muştarului era azvârlită pe una dintre mese, alături de nişte bucăţi de calcar. Ţinând în mână o lampă, Eliot Tumberfast se aplecase asupra unei fâşii lungi acoperite de hieroglife şi de imagini misterioase. Egiptologul nu-şi dăduse seama de prezenţa inspectorului, care începu să tuşească.

– Îmi pare rău că vă deranjez din studiu, domnule Tumberfast, dar am câteva întrebări!

– Un moment, acum sunt prins cu ceva!

Eliot Tumberfast sări în sus de bucurie.

– Asta este! Am găsit! Veniţi să vedeţi!

Higgins îşi croi printre vestigiile egiptene, având grijă să nu spargă nimic.

Tumberfast îl prinse de mânecă şi îi arătă cu degetul spre interiorul benzii.

– Acolo, cele două hieroglife… Conţin dezlegarea misterului! Înţelegeţi?

– Mi-e destul de greu să o descifrez, mărturisi Higgins.

Eliot Tumberfast îşi schimbă dintr-odată starea. Lăsă jos lampa şi împături fâşia într-un tub metalic pe care îl puse deoparte cu grijă. Fericirea

de mai devreme fu înlocuită de o mină.

– Momentul acesta are o însemnătate mult mai mare decât vă închipuiţi, domnule inspector. Ieri seară mi-a fost adusă grămada asta de relicve dintr-un mic mormânt al noii dinastii egiptene. Am simţit din primul moment că o să fie ceva extraordinar. După un inventar rapid, am împărţit piesele pe categorii şi am dat peste această fâşie. Obiect sacru care a înfăşurat trupul mumiei, fâşia este punctul de plecare spre o descoperire mai importantă decât teoria relativităţii, inspectore!

– Aşa de importantă? Se miră Higgins, care cerceta un ciob dintr-un vas cam grosolan.

– Egiptenii deţineau secretul morţii! Zise Eliot Tumberfast cu o convingere pătimaşă. Mumiile vor reînvia. Sir Mortimer nu vrea să priceapă că teoria mea este una ştiinţifică. Într-o zi o să fie nevoit să recunoască că am avut dreptate.

– Fascinant, domnule Tumberfast. Aveţi nevoie pentru descoperirea asta de ulei de maşină?

– De ulei de maşină? Nu, de ce?

– N-are importanţă. Sper să reuşiţi ce v-aţi propus, domnule Tumberfast.

Egiptologul părea absorbit de griji.

– Să vă ajut? Îl întrebă Higgins.

– Trebuie să găsesc rapid un vas de alabastru în care să pun această ţesătură!

– Iată-l! Spuse Higgins, scoţând obiectul preţios de sub eşarfa egiptologului. Îmi pare într-adevăr un obiect aşa de frumos, deşi cam învechit ca stil.

Cu mâinile în şold, Eliot Tumberfast nu-şi ascundea defel uimirea.

– Se pare că aveţi cunoştinţe serioase de arheologie, inspectore!

– Ei, nu, doar o simplă spoială de ştiinţă şi multă observaţie, atâta tot. Sunt oricum nevoit să mă familiarizez cu egiptologia ca să pot interoga mumia care a văzut-o pe doamna Mortimer în ultimele sale clipe.

– Ce tragedie…

Aducându-şi aminte de crimă, Eliot Tumberfast fu adus brusc la realitate. Higgins profită de starea arheologului pentru a scoate dintr-un buzunar scrisoarea anonimă primită de Scotland Yard, care dusese la dezvăluirea cercului clandestin al Agathei Lillby.

O aşeză cu precauţie pe unul dintre volumele deschise.

– Vreau să vă uitaţi pe acest document cu mare atenţie, domnule Tumberfast.

– Mă priveşte?

– Într-o oarecare măsură. O să vă spun pe îndelete mai încolo, dar acum vreau să vă aflu părerea. Un specialist în descifrarea semnelor antice ca dumneavoastră mă poate lămuri în multe privinţe.

Egiptologul se conformă rugăminţii lui Higgins şi tratã scrisoarea anonimă ca pe un fel de papirus tradiţional. Folosi mai multe feluri de lumină, numărând literele, ţinând seama de spaţiile libere, mărind caracterele.

Nu citi conţinutul decât la sfârşitul studiului tehnic.

– Autorii unui asemenea gen de literatură sunt demni de dispreţ, spuse egiptologul. Documentul ăsta v-a ajutat în vreun fel să progresaţi în derularea investigaţiei?

– Într-un fel, răspunse Higgins evaziv. Ce concluzii puteţi trage, domnule Tumberfast?

Egiptologul îşi duse mâna stângă la bărbie.

– Colţul din stânga sus pare unsuros…

Îl privi pe Higgins cu ferocitate.

– Întrebarea dumneavoastră despre ulei însemna că mă acuzaţi de a fi fost autorul acestei scrisori anonime?

– Nu vă supăraţi, domnule Tumberfast, asta mi-e datoria, să-i suspectez pe toţi. Cât despre caracterele folosite, nu aţi găsit nimic special?

– Am fost intrigat încă de la început în privinţa dimensiunii lor. Nu sunt luate nici dintr-un ziar, nici dintr-o revistă comună, ci… Da, da, cred că ştiu de unde!

Egiptologul se îndreptă spre un raft pe care erau înşirate volumele din ***Jurnalul de arheologie egipteană,*** celebra revistă britanică destinată studiilor de egiptologie. Consultă febril ultimul volum apărut şi i-l arătă lui Higgins.

– Uitaţi-vă, inspectore: sunt chiar caracterele folosite în această revistă! Cel care a redactat scrisoarea anonimă e, deci, un egiptolog!

Higgins împături documentul şi îl băgă în buzunar.

– Dubios, foarte dubios… Mai ales că domnişoara Lillby vă acuză de scrierea textului.

Urmă o tăcere lungă după acea descoperire. Eliot Tumberfast căzu dintr-odată într-o stare de inerţie.

– Aţi avut o relaţie cu Agatha Lillby, domnule Tumberfast?

– Da… însă n-aveam niciun motiv să trimit o asemenea scrisoare. Ce este la această adresă din Carlisle Street?

Higgins îl privi pe egiptolog drept în ochi.

– Chiar nu ştiţi despre ce e vorba?

– Deloc.

– Nu ştiţi de patima ascunsă a domnişoarei Lillby? Nu ştiţi unde mergea în fiecare marţi seara?

– Nu, pentru că nu mi-a spus niciodată.

Higgins răsfoi volumele pe care egiptologul le consultase pentru cercetarea obiectelor care îi fuseseră încredinţate: o sumedenie de dicţionare şi studii despre tipologia vaselor de lut sau despre stilul figurinelor magice.

– Domnişoara Lillby joacă Black-Jack. Dumneavoastră nu, domnule Tumberfast?

– Nu mă interesează deloc, ca multe alte lucruri. Eu şi Agatha am fost atraşi unul de altul, este adevărat, dar nu a fost nimic serios. Am continuat să ne ducem viaţa aşa cum am dorit, fără să ne facem planuri. Aveam obiceiul să ne vedem sâmbăta, în ziua ei liberă. Totul s-a sfârşit între noi de multă vreme. Agatha era prea impulsivă, prea dintr-o bucată.

Higgins lustrui vasul de alabastru al cărui alb opac părea iluminat din interior.

– Nu-i aşa că apariţia lui Frances Mortimer a fost cauza despărţirii de Agatha Lillby?

Eliot Tumberfast schiţă un surâs trist.

– Recunosc în vorbele acestea calomniile şi gelozia Agathei! Nu, inspectore, nu-i adevărat! Pur şi simplu mă săturasem până peste cap de capriciile domnişoarei Lillby. Nu am ascuns niciodată profunda admiraţie pentru doamna Mortimer şi am respectat-o întotdeauna. Vă dau cuvântul meu!

– Vă cred, îi răspunde Higgins. De altfel, am senzaţia că Sir John Arthur Mortimer ar fi răbufnit, având în vedere ultima confruntare, dintre el şi dumneavoastră.

Tumberfast tot muta cioburile de lut dintr-un loc într-altul. Degetele sale, prea nervoase, se mişcau neîndemânatice.

– Nu, nu s-ar fi ajuns până acolo. V-am spus deja că şeful meu este incredibil de încăpăţânat. Pus în faţa unor probe sigure, care îmi confirmau teoria, nici nu a vrut să audă de ele.

– N-aţi încercat să plecaţi?

– Dacă insinuaţi că mi-e frică de Sir John Arthur, protestă egiptologul, strângând pumnul drept ca să se apere de un adversar invizibil, nu este deloc adevărat!

Higgins se ghemui, dând să se uite pe sub mese.

– Căutaţi ceva, domnule inspector?

– Tot nu înţeleg cum mumia a putut să dispară şi să reapară într-un moment atât de trist… Doar dacă v-aş îmbrăţişa punctul de vedere, domnule Tumberfast. Dar am avut ocazia să văd mumia la morgă şi am găsit-o într-o stare deplorabilă. De ce să fie torturată în halul ăla? Cel sau cei care au furat-o nu au reuşit s-o vândă şi poate de aceea au returnat-o la British Museum. În locul tâlharilor, eu aş fi aruncat-o mai degrabă în Tamisa, ca revolverul.

– Care revolver? Îl întrebă Eliot Tumberfast.

– Arma crimei, desigur. Ştiaţi că unii bănuiesc mumia că a apăsat pe trăgaci?

Ochii egiptologului străluciră ciudat.

– N-ar trebui să râdem de anumite teorii care par nefireşti ori iraţionale, pentru că nu cunoaştem pe deplin puterile mumiilor.

Higgins luă tubul metalic în care Eliot Tumberfast rulase fâşia antică de ţesătură.

– Un egiptolog atât de notoriu ca dumneavoastră să ia în calcul o teorie atât de neserioasă?

Eliot Tumberfast începu să se agite din nou, mutând cutiile, ca să-şi ocupe mâinile cu ceva.

– Mi-e greu să-ţi spun ceea ce cred c-o să fie, inspectore. Cu acest ultim text pe care parcă destinul mi l-a trimis, ipoteza mea se verifică. Dacă profesorul Mortimer mă lasă să încep săpăturile, o să găsesc cu siguranţă mormântul marelui Imhotep, cel mai fabulos dintre magicienii Egiptului, şi o să obţin dovada absolută pe care o caut de atâţia ani. Şi el ştie asta, sunt sigur! Tocmai de-aia mă urăşte cu atâta înverşunare. Dacă o să reuşesc, o să devin cel mai mare egiptolog cunoscut vreodată!

Higgins arătă spre tubul metalic.

– Pot să-l deschid?

– Dacă doriţi, sigur că da, răspunse cercetătorul cu o voce neutră, pierdut în visare. Nimeni nu vrea să mă creadă, dar eu ştiu că anumite mumii trăiesc.

– Doar unele dintre ele? Se miră Higgins, care desfăcea precaut fâşia de pânză, în timp ce Tumberfast deranja ceea ce fusese pus în ordine.

– Nu toate mumiile au fost îmbălsămate cu aceeaşi grijă. Până şi textele arată acest fapt, iar documentul pe care îl aveţi în mâini vorbeşte despre reînvierea inimii ca despre un moment capital. Sunt convins că mumia marelui Imhotep este dovada cea mai clară pentru ceea ce spun. De îndată ce o s-o descopăr…

Higgins cercetă fâşia de pânză, însă hieroglifele, de altfel puţin lizibile, rămaseră mute pentru el.

– Domnule Tumberfast, acuzaţi mumia că a omorât-o pe Frances Mortimer?

Egiptologul împietri. Cu privirea în pământ şi cu buzele strânse, părea că a căzut pradă unei dileme cumplite.

– Nu vă pot răspunde categoric, inspectore. Ar fi trebuit s-o examinez înainte să fie distrusă. Îndrăznesc însă să vă întreb…

Higgins înfăşură din nou pânza şi o puse în tub.

– Vă rog, domnule Tumberfast!

– Scotland Yard poate să facă orice, nu? N-aţi putea să mă ajutaţi să obţin autorizaţia necesară pentru campania de săpături arheologice pe care profesorul Mortimer refuză să mi-o elibereze?

O speranţă plină de pasiune însufleţi privirea egiptologului.

– V-aş ajuta cu plăcere, domnule Tumberfast, dar mi-e teamă că Scotland Yard-ul nu are decât o autoritate limitată în materie de egiptologie. Dacă aveţi un plan solid, veţi avea, sunt convins, câştig de cauză. Adevărul tot iese la suprafaţă.

Eliot Tumberfast nu-şi ascunse tristeţea.

– Câteodată, am senzaţia că eforturile mele nu vor avea niciodată succes.

– Nu vă descurajaţi, spuse Higgins părtinitor. Eu însumi, de-a lungul unei investigaţii, cred câteodată că pierd din vedere pista cea bună. Dar rigoarea şi metoda îmi permit să regăsesc drumul potrivit. Cunoaşteţi cumva un individ cu numele de William W. Dobelyou?

Eliot Tumberfast se aşeză pe marginea uneia dintre mese.

– Nu cunosc pe nimeni cu numele acesta.

– Dobelyou este un infractor, explică Higgins. Conducea faimoasa bandă de hoţi care a prădat atâtea case somptuoase pline cu obiecte de artă. Scotland Yard îl bănuieşte că a furat mumia şi că a asasinat-o pe Frances Mortimer.

– A mărturisit ceva?

– Nu, dar avem o probă solidă împotriva lui, şi anume, piesele elenistice furate din biroul de lângă cel al lui Sir John Arthur Mortimer. În ceea ce mă priveşte, sunt convins că Dobelyou nu este decât o parte a unei organizaţii a cărei căpetenie este încă în libertate. Este oricum cineva care cunoaşte bine British Museum. Ce credeţi, domnule Tumberfast?

– N-am nicio idee, inspectore. Dar nu v-aţi gândit nicio clipă la… Sir John Arthur?

O expresie de bucurie aproape sălbatică învioră chipul egiptologului.

– N-am prejudecăţi, domnule Tumberfast. Continuarea anchetei ne va permite să precizăm rolul jucat de fiecare.

Eliot Tumberfast era dezamăgit. Se aştepta la un răspuns precis.

– M-ar mira oricum să-l văd pe profesorul Mortimer implicat într-o asemenea afacere. Ar fi prea frumos! În orice caz, inspectore, o să mă lupt! Ştiu că nu vrea sub nicio formă să-mi prelungească perioada contractului de angajare. Iar asta e cea mai rea nedreptate dintre toate!

Higgins fii împăciuitor.

– Meseria dumneavoastră este fără îndoială făcută din vocaţie, domnule Tumberfast. Fiţi încrezător! Când se va sfârşi ancheta, mi-ar plăcea să vorbim despre egiptologie. Am nenumărate întrebări să vă pun.

Mulţumit că este apreciat la adevărata valoare, cercetătorul se linişti.

– Cu plăcere, inspectore.

– Ca să revin la o mică problemă, domnule Tumberfast, cheia biroului dumneavoastră se potriveşte şi la uşa profesorului?

Egiptologul surâse cu sinceritate.

– Credeţi într-adevăr că distinsul meu şef ar fi tolerat aşa ceva? Biroul lui este un sanctuar foarte bine păzit. Simplul fapt de a intra acolo reprezintă o greşeală profesională gravă. Fiţi sigur că doar cheia sa deschide acea uşă!

– Am înţeles, zise Higgins. Mulţumesc că m-aţi primit, domnule Tumberfast. Precizările dumneavoastră sunt foarte importante.

În clipa în care Higgins se pregătea să plece, se auzi soneria stridentă a unui telefon.

Eliot Tumberfast ridică o cutie şi mută nişte cărţi. Nu-şi găsea telefonul. Amintindu-şi în sfârşit de locul în care îl pusese, egiptologul făcu un fel de săritură peste una dintre mese. Mobilul era îngrămădit între două vase destul de grosolane. Tumberfast răspunse.

– Da, eu sunt… Te ascult… Cum? Nu, nu e posibil! Şi nimeni nu s-a opus… Incredibil! Eu… Vezi ce mi se poate întâmpla acum… La revedere.

Egiptologul închise. Chipul îi era de o paloare îngrijorătoare. Se clătină, sprijinindu-se de o masă.

– S-a întâmplat ceva rău? Se nelinişti Higgins.

– Tot ce se putea mai rău… Un coleg tocmai m-a anunţat că Sir John Arthur Mortimer a fost numit director la British Museum.

–28–

Higgins era deja pe străzile Londrei la ora 6. 30 dimineaţa. Ştia că ziua avea să fie lungă şi istovitoare. Nu avea să aibă timp nici măcar să discute cu superintendentul Scott Marlow, care îl va căuta probabil peste tot şi care va avea o nouă criză de nervi, spre disperarea subordonaţilor. Lui Higgins îi părea rău pentru ei, dar nu avea nici măcar un minut de pierdut şi nici explicaţii de dat. Atâta vreme cât nu făcuse vizitele absolut obligatorii, fostului inspector-şef de la Scotland Yard îi era greu să continue investigaţia.

*** * ***

Malcolm Mac Cullough avea două trăsături particulare: era scoţian şi unul dintre cei mai buni comisari din Regatul Unit. Lucrând mai ales pentru Sotheby’s, trecea drept un cunoscător notoriu al artei Antichităţii păgâne. Boem de felul lui, locuia într-o casă mare din partea de nord a Londrei, înconjurat de statui, de vase de lut, de stele funerare şi de sute de fragmente din opere antice provenite din toate colţurile lumii. Malcolm Mac Cullough avea un ritm de viaţă destul de original: citea întreaga noapte pentru a-şi perfecţiona cunoştinţele şi dormea apoi toată ziua. La ora 9. 00 dimineaţa, cel mai târziu, se culca.

Când auzi soneria, spre ora 8.00, Malcolm Mac Cullough tocmai terminase lectura unei cărţi de opt sute de pagini despre originea picioarelor de lampă alexandrine. Îmbrăcat într-un halat de lână din Highlands –

moştenire de familie –, comisarul merse să **deschidă,** hotărât să scape rapid de cel care sunase.

– Higgins, bătrâne escroc! Ce cauţi aici la ora asta?

– Vreau să-ţi cer părerea.

Dându-i o palmă prietenească care aproape că-l dezechilibră pe fostul inspector-şef, Malcolm Mac Cullough îl pofti pe colegul său de liceu să intre. Făcuseră parte amândoi dintr-o adevărată confrerie, în care îşi juraseră prietenie nedezminţită, iar un astfel de jurământ nu era fără valoare.

– Trebuie să-mi spui toate noutăţile la o cafea turcească.

Comisarul şi oaspetele său se instalară într-o cameră de la parter, plină cu mulaje. Se aşezară pe două scaune de lemn vechi.

– Ce crimă ai mai comis? Întrebă Mac Cullough.

– Una dintre cele mai ciudate din întreaga mea carieră, răspunse Higgins savurându-şi băutura. Egiptologia nu mai are secrete faţă de tine, nu-i aşa?

– Hai să nu exagerăm!

– Mormântul lui Imhotep de la Saqqarah a rămas într-adevăr un mister?

– Dacă ştii unde este amplasat, du-mă imediat acolo! Cel care o să-l descopere o să devină mai celebru decât Tutankamon.

– Şi mormântul generalului Horemheb?

– Care dintre ele?

– Sunt mai multe?

– Ca general al lui Tutankamon, Horemheb şi-a construit un mormânt somptuos la Memfis. Apoi, a devenit faraon, şi mumia i-a fost înhumată în Valea Regilor. Culorile acestui mormânt regal sunt incomparabile. Vrei să citeşti mai multe despre acest subiect?

– Chiar aş vrea. Dacă există documente accesibile…

– Aşteaptă-mă o clipă, vin îndată!

Malcolm Mac Cullough părăsi salonul şi urcă la primul etaj, ocupat de o bibliotecă cu câteva mii de volume. Lui Higgins îi plăcea harababura organizată din acea locuinţă destinată ştiinţei, dar se întreba cum putea comisarul să se descurce fără niciun fel de ajutor. Într-o zi, ar fi meritat să cerceteze problema. Higgins îşi mai turnă o ceaşcă de cafea.

Comisarul aduse câteva publicaţii şi i le înmână lui Higgins.

– Uite ce am găsit! Sper să-ţi fie de ajuns.

– Cu siguranţă! Dar ia spune-mi, ce părere ai despre mumii?

– N-am niciun interes pentru ele, răspunse Mac Cullough, tăind o prăjitură.

– Ai vândut vreuna la Sotheby’s?

– Niciodată! Obiectele de felul ăsta nu se negociază în public.

– Crezi că o mumie adevărată ar reprezenta o valoare pentru o bandă de hoţi profesionişti?

Prăjitura era cam crocantă pentru gustul lui Higgins, dar destul de bună.

– Oamenii de teapa asta nu sunt interesaţi de mumii. Doar dacă nu sunt în legătură cu necrofili sau cu colecţionari privaţi cu gusturi morbide. Sincer, nu cred că un hoţ profesionist şi-ar asuma vreun risc pentru o mumie. Sunt prea multe bătăi de cap cu depozitarea ei şi transportul.

– Ai auzit vorbindu-se de mumia furată la British Museum şi…

– … Şi găsită deasupra cadavrului frumoasei doamne Mortimer? Am auzit, ca întreaga Anglie, am văzut pozele victimei în presă. Crima a generat un adevărat scandal în presă! Iar femeia în cauză era o adevărată doamnă chiar pe gustul meu.

– Îl cunoşti pe soţul ei, Sir John Arthur Mortimer?

– Un mare om, destul de ambiţios, cu o carieră remarcabilă. Este destinat unui viitor strălucit, o să capete probabil conducerea de la British Museum şi o să aibă, poate, şi o carieră politică. Unii spun că nu este chiar un mare egiptolog, ci doar un ins carismatic şi un administrator de prim rang.

– Şi despre asistentul său, Eliot Tumberfast, ce-mi poţi spune? Ai auzit de el?

– S-a făcut remarcat prin două sau trei intervenţii erudite la diferite conferinţe de specialitate. E un băiat promiţător, însă cam excentric. Înnebunit după egiptologie, dar sufocat de şeful său. Într-un cuvânt, un tânăr ca mulţi alţii, a cărui carieră nu va ajunge prea departe.

Higgins acceptă încă o felie de tort. Ar fi putut să-şi petreacă ziua stând de vorbă cu comisarul despre bronzuri antice, despre fresce cretane sau despre statuile faraonilor. Dar îl aşteptau alte treburi.

–29–

Doctorul Matthews îşi făcea datoria într-un cabinet elegant din Mayfair. Clientela sa era formată exclusiv din personalităţi. Deşi surprins de un apel din partea celor de la Scotland Yard, acceptase totuşi să se întâlnească cu un inspector care se ocupa de trista anchetă Mortimer. Doctorul Matthews se temea de scandal mai mult decât de orice. Din fericire, numele său nu

fusese târât în niciun articol de presă consacrat anchetei numite de ziarele de scandal drept „crima mumiei”.

Doctorul ceru secretarei lista consultaţiilor de dimineaţă. Primul pe listă era un deputat din partidul laburist, pe care îl vedea pentru prima dată, apoi doi pacienţi mai vechi, un bancher şi un actor de cinema.

– Primul pacient a sosit! Fu anunţat aproape imediat.

– Să poftească!

Cabinetul de consultaţii al doctorului Matthews semăna cu o galerie de artă. Pe pereţii erau agăţate mai mult de o sută de tablouri pictate chiar de doctor. Se mai găseau înăuntru un birou ***chippendale,*** două fotolii pentru vizitatori, un divan, o bibliotecă plină de volume legate elegant, o veioză de cristal: întreaga ambianţă era una de lux şi armonie, necesare pentru a le reda încrederea bolnavilor.

Asistenta chemă primul pacient.

– Luaţi loc, stimate domn! Spuse doctorul.

Bărbatul nu se simţea deloc în largul său. Matthews cunoştea bine acel tip de pacient: introvertit, ipohondru, secretos. Pentru o astfel de situaţie, avea o singură metodă: atacul direct, ca să nu-i lase interlocutorului răgazul să se retragă în propria carapace.

– De ce suferiţi?

– De nimic în mod particular, domnule doctor.

Lui Matthews nu-i plăcea deloc să i se răspundă aşa. Luă o atitudine severă.

– Dar atunci de ce sunteţi aici?

– Din cauza celor de la Scotland Yard, răspunse Higgins, care îl privea când pe doctor, când tablourile despre care avea o părere mult mai proastă decât despre cele ale profesorului lui Frances Mortimer.

– Ah, dumneavoastră sunteţi…

– Higgins. Încântat să vă cunosc! Sunteţi doctorul familiei Mortimer, nu-i aşa?

– Da, dar n-am nimic de adăugat în legătură cu această tragedie.

– Nu cred că e chiar aşa, spuse Higgins, ridicându-se să contemple picturile. Mărturia dumneavoastră e capitală. Nu cumva dumneavoastră sunteţi autorul acestor tablouri remarcabile?

– Ba da, răspunse Matthews stingher.

Invitaţia la vernisajul doctorului Matthews, aşezată pe birou, lângă veioza cu picior de bronz, fusese foarte folositoare fostului inspector-şef pentru a-i

afla slăbiciunea doctorului.

– Sunteţi un remarcabil observator al naturii, zise Higgins. Câmpurile de grâu, podeţul de peste râu, lanţul acesta muntos…

Doctorul sorbea cuvintele poliţistului.

– Nu sunt decât un amator modest, inspectore.

– Sunt convins că biata doamnă Mortimer v-a apreciat opera artistică.

– Nu mi-a spus nimic niciodată, răspunse doctorul.

– Era o femeie discretă, explică Higgins. Vă respecta statutul de artist. Nu vi s-a părut puţin bolnavă în ultima vreme?

Doctorul se crispă.

– Secretul profesional, inspectore…

Higgins se opri în faţa unui cireş înflorit, de o izbitoare banalitate.

– N-am de gând să vă forţez să încălcaţi secretul profesional, afirmă Higgins. Totuşi, trebuie să ştiu ce părere aveţi. Un observator ca dumneavoastră sigur a depistat detalii care i-ar scăpa şi poliţistului celui mai priceput. Fac apel la conştiinţa dumneavoastră şi la condiţia de artist, doctore Matthews: Frances Mortimer suferea de vreo afecţiune ieşită din comun?

Medicul căzu pe gânduri. Avea în faţa lui o fiinţă sensibilă, inteligentă, un bărbat capabil să primească o informaţie confidenţială fără să facă un abuz. În fond, acel inspector avea dreptate. El era într-adevăr un martor esenţial.

– O afecţiune… dacă vrem să-i spunem aşa. Un fel de infirmitate, mai degrabă. Doamna Mortimer nu putea să aibă copii.

– Problema aceasta îi influenţa sănătatea morală?

– Câteodată, dar cred că se împăcase cu ideea. De altfel, trecea printr-o perioadă cam tristă.

– Care ar fi îndemnat-o să se… sinucidă?

Ipoteza îl sperie pe doctorul Matthews, care nu îndrăzni să mai spună nimic.

– Credeţi, doctore, că doamna Mortimer se folosea de această tristă dispoziţie fizică pentru… a întreţine relaţii extraconjugale?

– Aşa ceva nu se vede medical, inspectore!

Reacţia violentă a doctorului Matthews îi dovedi lui Higgins că poate mersese prea departe. Timp de un minut, se extazie în faţa unui apus de soare pentru a-i intra din nou în graţii doctorului.

– Frances Mortimer nu era neliniştită în săptămânile dinaintea morţii? Aţi consultat-o în această perioadă?

– Da, de mai multe ori. Era într-adevăr neliniştită. În timpul ultimei consultaţii, cu vreo cincisprezece zile înainte de deces, i-am prescris nişte somnifere uşoare pentru a se putea odihni.
– Nu v-a mai cerut sfaturi, nici măcar prin telefon?
– Nu.
Higgins se aşeză din nou şi luă câteva notiţe în carnetul negru.
– L-aţi văzut pe Sir John Arthur Mortimer în ajunul tragediei. Era gripat, cred?
– Aşa e. Era obosit, slăbit, l-am diagnosticat cu o viroză. Gripa e puternică la Londra. Dar nu-mi făceam niciun fel de iluzii. Sir John Arthur are oroare de medicamente. Nu ia decât aspirină. Totuşi, a acceptat să nu iasă din cameră câteva zile. Doamna Mortimer era atentă la sănătatea soţului său. Mereu spunea că domnul Mortimer lucrează mult. Acelaşi lucru îi ziceam şi eu, dar era imposibil să mă înţeleg cu el.
Higgins îşi închise carnetul.
– Mulţumesc pentru această consultaţie instructivă, doctore!

–30–

La ora 10.30 dimineaţa, conacul familiei Mortimer era scăldat de lumina tristă a unui soare palid. Higgins împinse grilajul care nu era închis. Fusese fără îndoială o neglijenţă din partea lui Barry, şoferul obligat să îndeplinească o mie de sarcini dintr-odată. Higgins se îndreptă direct spre garaj, unde, fără niciun pic de grabă, Barry lustruia siglele Rolls-ului.
– Bună ziua, Barry. De ce ai trimis scrisoarea anonimă la Scotland Yard?
Încremenit, şoferul privea ţintă documentul fluturat de Higgins, ca şi cum ar fi reprezentat condamnarea la moarte.
– Să nu crezi că sunt Sherlock Holmes, mai degrabă eşti dumneata neîndemânatic pentru a rămâne anonim. De la uleiul de motor din colţul din dreapta al scrisorii, până la expresia răutăcioasă şi vulgară ca „lui Francesa” şi caracterele decupate dintr-un ***Jurnalul de arheologie egipteană*** recuperat dintr-un coş de hârtii al stăpânului…
Şoferul îşi reveni din şoc şi aruncă deoparte cârpa. Un rictus îi deformă gura.
– N-am apucat să vă spun de banda de pungaşi! Dacă mă arestaţi, spun tot!
– Agatha Lillby nu este o fiinţă prea norocoasă, din câte ştiu.

– A tras destule! Ştiam despre întâlnirile ei cu celelalte femei. Din nefericire pentru ea, una dintre ele mi-a devenit prietenă foarte bună. Agatha nu trebuia să mă calce pe coadă! Odată ce o să se afle ce-a făcut, o să fie dată afară.

– Rămâne de văzut, Barry. Cum de ai făcut legătura dintre pasiunea Agathei Lillby pentru jocul de noroc şi crima doamnei Mortimer?

Şoferul nu s-a urnit, de parcă poziţia i-ar fi asigurat o oarecare protecţie.

– Frances Mortimer era o cochetă, nu se ataşa de nimeni. Soţul ei e un snob cu pretenţii, un parazit! Toţi sunt nişte destrăbălaţi care ar trebui decimaţi!

– Încă o dată te întreb, de ce ai amestecat-o pe Agatha Lillby în toată povestea asta?

– Nu sunt poliţist. Daţi-vă seama şi singur!

– Şi tu, Barry, nu eşti vinovat de nimic?

Ameninţător, şoferul se îndreptă spre Higgins.

– Eu, inspectore? Curăţ, mătur, golesc coşurile de gunoi, lustruiesc Rolls-ul, am grijă de grădină, sunt sclavul familiei!

– Te ocupi şi de motocicleta lui Philipp Mortimer? I-o tăie Higgins.

Luat prin surprindere, Barry amuţi pentru câteva secunde.

– În niciun caz! Cu băieţelul răsfăţat aş fi avut numai probleme. Philipp nici măcar nu-şi bagă BMW-ul în garaj. Se ocupă el singur de motocicletă. Nu e treaba mea. Ştiaţi că se îmbată în fiecare seară? Că s-a înhăitat cu o şleahtă de hoţi? Ştiaţi că stimatul Sir Mortimer este aşa de zgârcit că mi-a refuzat orice mărire a salariului de doi ani încoace?

– Tot ce-mi spui este foarte interesant, admise Higgins, dar acuzaţiile aduse sunt destul de confuze. Dacă ai idei precise despre identitatea asasinului doamnei Frances Mortimer, mai bine ţi-ai face curajul să-mi spui!

Barry se posomorî.

– N-are nicio importanţă. Oricum, şi-a meritat-o!

– Pari foarte bine informat şi o să ne revedem cât de curând. Nu pleca din Londra sub nicio formă şi încearcă să găseşti o explicaţie potrivită pentru ce-ai făcut în seara crimei!

* * *

La începutul amiezii, câmpia din Sussex părea încremenită în ploaia măruntă şi deasă. Higgins prinsese trenul, sărind peste masa de prânz. Ar fi fost cu adevărat neplăcut să întârzie la întâlnirea programată la ora 15.30.

Era bine să ajungă mai devreme la destinaţie. Se putea familiariza cu locul, cu atmosfera, cu prezenţa imperceptibilă a fiinţelor. Tăcerea oferea răspunsuri care nu se mai distingeau odată ce oamenii, vinovaţi sau nevinovaţi, îşi apărau adevărul.

Higgins coborî în halta de la Lambswoth, în care trenul oprea doar de două ori pe zi. Îl aştepta o şaretă trasă între două maşini. Fostul inspector-şef se duse spre vizitiu, care îl salută şi îl ajută să urce în vehicul. Calul se scutură şi pomi îndată pe şosea, până la un drum de ţară. Când căruţa trecu pe sub coroanele unui pâlc de stejari centenari, Higgins fu apucat de un strănutat puternic, fără îndoială din cauza gripei. Răcea de fiecare dată când rămânea la Londra. Peisajul blând de ţară îi păru dintr-odată mai puţin îmbietor. Un pat bun, un ceai fierbinte şi un grog deveneau necesităţi. Dar înainte de aşa ceva, trebuia să meargă până la capătul acelui drum de ţară şi să folosească meşteşugit cuvinte ticluite.

Clădirea masivă era înconjurată de brazi înalţi. Ridicată din piatră şi înaltă de trei etaje, casa părea un castel fără vârstă, la marginea lumii. Locul era fără îndoială destul de primitor în zilele frumoase, dar să locuieşti acolo iama însemna să fii cu adevărat nebun.

Şareta se opri şi Higgins coborî. Vizitiul coborî şi el, conducându-l pe inspector spre intrarea principală a casei. Fostul inspector-şef de la Scotland Yard simţi un fior rece pe şira spinării. Era un nou atac al gripei sau poate o nelinişte cu totul nouă, pentru că urma să întâlnească şi să discute cu un notar ieşit la pensie, tatăl lui Frances Mortimer.

–31–

– Este trecut de ora 10.00, boscorodi Mary să o audă Higgins. Chiar gripat, nu avea niciun motiv să doarmă până atât de târziu.

Higgins aştepta ca Mary să iasă din cameră înainte de a deschide ochii. Îi adusese un mic dejun frugal: ceaiul şi două felii de pâine, mânjite cu puţin unt, fără dulceaţă sau şuncă, erau menite să îi transmită un mesaj. Mary, cu sănătatea ei de fier şi cu dinamismul său aproape necuviincios, nu credea niciodată în afecţiunile lui Higgins, care era, de altfel, atins serios de o gripă puternică. Avea febră mare, corpul zgâlţâit de frisoane şi o durere de cap

ucigătoare. Higgins se întorsese acasă, la The Slaughterers, după întâlnirea avută cu tatăl lui Frances Mortimer. Drumul de întoarcere, cu cele trei schimbări de tren, fusese un adevărat calvar.

Dacă n-ar fi fost ancheta dificilă care îl obliga să se ridice din pat, fostul inspector-şef ar fi apelat la cel mai eficient medicament, somnul. Dar nu avea timp de pierdut.

Pentru că nu voia să depindă de Mary, Higgins se ridică, îşi puse o vestă de casă cu căptuşeală de lână, încălţă nişte papuci şi intră în baie, unde se găsea o cabină de duş. Higgins detesta căzile în care nu se simţea deloc confortabil. Higgins căută într-un dulap roşu tubul de Influenzinum pe care un farmacist din apropiere de Nelson i-l prescria an de an.

Higgins coborî cu greutate scara de stejar masiv care făcea legătura cu parterul. Parcurse holul cu dale de marmură şi se pregăti să intre în bucătăria privată, când o auzi pe Mary în spatele lui.

– Ceaiul este servit în salon. Sunteţi chemat la telefon.

Higgins fu obligat să se îndrepte spre bucătăria lui Mary. Puţin supărat, ridică receptorul aşezat lângă televizor.

– Higgins la telefon… Ah, Watson! Îţi mulţumesc că m-ai sunat atât de repede. Mă simt destul de bine, mulţumesc. Şi tu?

Watson B. Petticott era unul dintre şefii de la Banca Angliei. Coleg de liceu cu Higgins, bărbatul făcea parte din cercul restrâns de prieteni ai inspectorului. Întreaga sa viaţă, Watson B. Petticott regretase că a ales meseria de bancher, pentru că adevărata sa pasiune erau anchetele poliţieneşti. Simţea că trăieşte cu adevărat doar când Higgins îl ruga să obţină informaţii confidenţiale despre un suspect.

Higgins îşi ascultă cu maximă atenţie interlocutorul, care vorbi mai bine de zece minute.

– Cu adevărat remarcabil, Watson! Îmi oferi astfel o confirmare şi o pistă nouă. Ai fi fost un remarcabil inspector la Scotland Yard! Cum? Vinovatul? Asta e altă poveste. Bineînţeles, o să te ţin la curent. Da, trimite-mi dosarul pe care l-ai pregătit! Pe curând, Watson!

Higgins abia termină conversaţia, că telefonul începu să sune din nou. Sunetul strident era extrem de neplăcut. În ciuda voinţei, ridică receptorul din nou.

– Higgins la telefon.

O voce puternică, în care mustea nemulţumirea, explodă în urechea dreaptă a fostului inspector-şef.

– Marlow sunt! Unde aţi fost, Higgins? V-am căutat peste tot!
– Ceva nou?
– Tocmai am primit un lung raport de la criminalişti.
– Sper că este ceva important.
– Incitant de-a dreptul… Multă umplutură şi o singură concluzie utilă: Frances Mortimer a murit împuşcată.
– Nimic altceva?
– Despre restul, experţii tot amână să se pronunţe.
– Şi mumia?
– Niciun semn despre ea.
– Păi, ea a fost martor, chiar suspect!
– Higgins, eu vorbesc despre nişte rapoarte ştiinţifice!
– E vreo pistă nouă?
– Niciuna. Dumneavoastră aţi găsit ceva?
– Am fost nevoit să fac câteva vizite, să lămuresc nişte detalii.
– Eu am reînceput interogatoriul cu Dobelyou şi Indira Li, preciză Scott Marlow.
– Şi-au schimbat depoziţiile?
– Nu, dar cred că totul este clar de acum înainte. Ne confruntăm cu un furt bizar de care familia Mortimer şi servitorii ştiu ceva. Nu pot să cred însă că Sir John Arthur este implicat într-un fel sau altul, dar e clar că Frances Mortimer şi-a răscumpărat onoarea cu viaţa. A refuzat să păstreze secretul despre un trafic de antichităţi. Dobelyou a înnebunit. Avându-l complice pe Philipp Mortimer– deşi mă cam îndoiesc –, el a ucis-o pe doamna Mortimer. Aveţi obiecţii, Higgins?
– Ar fi mai multe de zis, domnule superintendent. Dar teoria dumneavoastră are ceva seducător.
– Când vă întoarceţi la Londra să mă ajutaţi să duc la bun sfârşit ancheta?
– Sper că mâine.
– S-a întâmplat ceva?
– O gripă neplăcută. Climatul londonez nu-mi prieşte.
– Dacă nu ajungeţi mâine dimineaţă, voi trimite o maşină să vă ia. Am lucrat împreună, Higgins, şi tot împreună trebuie să terminăm cazul.
– Nicio grijă! Lăsaţi-mi o zi de răgaz! Voi fi mâine la Scotland Yard. Şi mai ales… Nu-mi mai telefonaţi vreodată!

Mary intră în bucătărie în clipa în care Higgins puse telefonul în furcă.

– Se răceşte infuzia.

– Mă duc în salon, Mary! Să nu fiu deranjat sub nicio formă! Am foarte mult de lucru.

Mary rămase tăcută. Fără să vrea, auzise discuţiile dintre Higgins şi cei care îl sunaseră şi reuşise să-i identifice. Primul dintre ei, Watson B. Petticott, era bancherul. Higgins făcuse probabil nişte investiţii proaste. Al doilea, Scott Marlow, îl readucea periodic pe Higgins în atmosfera de la Scotland Yard, smulgându-l din rutină. Atâta vreme cât fostul inspector-şef nu avea să se despartă o dată pentru totdeauna de viaţa poliţienească, plină de probleme şi de scandaluri, nu avea să aibă decât necazuri. Mary îşi exprimase deja opinia în legătură cu acest pericol. Lăsându-l pe Higgins să „lucreze”, femeia începu să pregătească masa de prânz, aruncând o privire pe ziarul său favorit, ***The Sun,*** în care era vorba, pe prima pagină, despre două crime cumplite, răpirea unui copil şi jefuirea unei bănci.

***

Higgins se simţea ceva mai bine. La urma urmei, nu era atât de neplăcut să fii răcit şi să te lăfăi într-un fotoliu confortabil, în faţa unui foc de lemne, cu un pahar de Royal Salute în mână. Bine înfofolit în haina sa de casă, Higgins cu ochii pe jumătate închişi, se uita la motanul Trafalgar. Făcută ghem, cu căpşorul pe lăbuţele de dinainte, felina stătea pe perna galbenă, umplută cu puf. Era o vreme de dormit. O ceaţă rece se abătuse asupra cătunului de la The Slaughterers, care marca, de altfel, sfârşitul zilei.

Cu această ocazie, fostul inspector-şef îşi oferi o bucurie rară: să recitească memoriile strămoşului său, cunoscut pentru că se ocupase de o mumie vinovată de crimă.

Când să aţipească, pe Higgins îl încercă o senzaţie ciudată. Chipul lui Frances Mortimer îi apăru în faţa ochilor, aşa cum îl ştia din tablourile profesorului ei de desen. Nu era decât o închipuire, dar inspectorul nu mai putu adormi.

– Avem de lucru, Trafalgar, îi spuse motanului care se scărpina la urechea stângă. O să facem lumină!

Din buzunarul cel mai adânc al vestei, Higgins scoase carnetul negru în care tot scrisese de la începutul investigaţiei. Excluzând ideile

preconcepute, nu se încredea decât în intuiţie. După vechile metode ale alchimiştilor, care umpluseră vistieria suveranilor englezi, Higgins aduna fapte, observaţii, întâmplări şi aştepta ca adevărul să iasă la suprafaţă cât de curând. Chiar gripa lui era fără îndoială un semn ceresc. Unde în altă parte decât în propria locuinţă ar fi putut discerne esenţialul de neesenţial?

Higgins citi de trei ori toate notiţele. Memoria făcea operaţii bizare, în care fiecare element îşi ocupa treptat locul. Cine ar fi comparat creierul lui Higgins cu un calculator l-ar fi jignit profund, pentru că se considera total diferit de o maşină. Ştia foarte bine că orice mecanism, oricât de bun ar fi fost, nu era suficient de bun într-o anchetă.

– Esenţialul, Trafalgar, este să pui întrebările potrivite.

Higgins se apropie de foc. Afară, furtuna se dezlănţui, în vreme ce în salon era o temperatură potrivită. Motanul întredeschise ochii, fără să-şi schimbe locul.

– Primul mister: Frances Mortimer însăşi. Cine era ea cu adevărat? O femeie admirabilă sau o prefăcută care profita de frumuseţea ei pentru a-i juca pe degete pe cei din jur? În acest caz, ar fi putut fi ucisă de un ins gelos, care suferea până într-atât încât să o ucidă.

Trafalgar scoase un fel de mârâit, descleştându-şi lăbuţele şi încleştându-le iar.

– Am pornit de la o singură certitudine: omorul a fost comis în clădirea administrativă de la British Museum. A fost implicată o mumie… Doar dacă ea a săvârşit crima, direct, sau indirect… De ce n-au fost lămurite împrejurările furtului mumiei? De ce n-am reuşit încă să prindem hoţul? Apoi, mai e şi banda de hoţi condusă de Dobelyou. Ca să încerci să dai o spargere importantă, trebuie să fii ajutat din interior. Întrebarea e de către cine? Agatha Lillby, Philipp Mortimer, Sir John Arthur în persoană, Eliot Tumberfast sau… Frances Mortimer, care trebuia redusă la tăcere? Ceea ce e absolut necesar e să se afle drumul mumiei. Mă gândesc dacă nu cumva n-am reuşi în felul ăsta să dezlegăm misterul.

Higgins se ridică să mai arunce un lemn pe foc. Flăcările izbucniră mai vii, şi lemnul trosni. Fostul inspector-şef se aşeză din nou în fotoliu.

– Vezi tu, Trafalgar, toţi cei care au gravitat în jurul lui Frances Mortimer sunt destul de inteligenţi. Nu se înghit unii pe alţii. Unii dintre ei chiar se urăsc. Cum de s-a aflat ea în mijlocul acestui vârtej? I-am împărţit în trei categorii. În prima, intră cei care o îndrăgeau sau o admirau pe Frances Mortimer: Sir John Arthur, soţul ei; Philipp Mortimer; Eliot Tumberfast;

bătrânul ei profesor. În cea de-a doua, cei care o urau: Agatha Lillby, menajera; Barry, şoferul. În a treia, Dobelyou, care nu pare s-o fi întâlnit vreodată, şi J.J. Battiscombe, paznicul de noapte, care n-are nicio părere.

Ca şi cum ar fi simţit că Higgins se apropie de o chestiune importantă a anchetei, Trafalgar îşi schimbă poziţia. Se aşeză ca un sfinx, cu coada şi lăbuţele din spate sub el, iar cu cele din faţă întinse.

– Dobelyou, Philipp Mortimer, Agatha Lillby, Barry şi J.J. Battiscombe nu au un alibi solid. Sir John Arthur Mortimer şi Eliot Tumberfast nu aveau cum să fie la locul crimei, cu atât mai puţin profesorul lui Frances Mortimer, care nu se poate deplasa. Dar poate că aceştia au o legătură, într-un fel sau altul, cu banda de hoţi. Poate că unul dintre ei este chiar capul acestei bande.

Motanul îşi scoase ghearele şi le retrase imediat.

– Da, ştiu, am uitat pe cineva, pe micuţa Indira Li, „ajutorul” lui Dobelyou. Ce vrei, aş fi vrut s-o las deoparte. Dar şi ea se afla în clădirea administrativă de la British Museum când a fost comisă crima. Şi nu trebuie să las nimic deoparte.

Lui Higgins îi plăcea în mod deosebit începutul nopţii, când totul se cufunda în negură, când cerul şi pământul se contopeau pe deplin. Zorii nu aveau sens decât în contrast cu întunericul. La fel era şi într-o anchetă, în care trebuia să intri în sufletul criminalului, devorat de tenebrele care îl făcuseră pe acesta să comită cel mai teribil act: să ucidă. Higgins nu se putuse obişnui niciodată cu o asemenea idee. Pensionându-se anticipat, crezuse că va scăpa de Scotland Yard. Dar ce profesionist cinstit avea dreptul să-l lase pe ucigaşul lui Frances Mortimer să scape nepedepsit?

– Un pas bun, Trafalgar, ar fi să ne preocupăm de cei care au minţit, pentru că adesea cei care omit mărunţişuri au lucruri mult mai importante de ascuns. Agatha Lillby a minţit despre cum şi-a petrecut timpul în noaptea crimei. J.J. Battiscombe nu şi-a respectat atribuţiile ca paznic de noapte. Philipp Mortimer a minţit prin omisiune. Curios triunghi: Philipp Mortimer o iubea pe Frances, Agatha o ura de-a dreptul, iar lui Battiscombe îi era indiferentă. Iar toţi trei au avut acces la cheia cu care a fost încuiată uşa de la biroul în care Frances Mortimer a fost asasinată. Philipp Mortimer deţinea o dublură, de care clar ştia Agatha Lilly, Battiscombe avea acces la tabloul de serviciu în care se găsea cheia în caz de nevoie. Dar rămân încă un mister prezenţa mumiei şi traficul de antichităţi. Sunt mai multe piste

care se intersectează, Trafalgar. Asasinul a trebuit să joace în mai multe tabere, să treacă de la una la alta, adoptând masca potrivită de fiecare dată.

Motanul îşi privea fix stăpânul, de parcă ar fi încercat să-l iniţieze în cele mai profunde taine.

– Să revenim la treburile noastre, Trafalgar. Sir John Arthur Mortimer: înalt şi fermecător, ambiţios, muncitor, însetat de putere, sigur de sine, preocupat excesiv de rangul şi demnitatea sa. Philipp Mortimer: încăpăţânat, violent, instabil, îndrăgostit nebuneşte de Frances Mortimer. Eliot Tumberfast: pasionat, impetuos, mistic, hipersensibil, posedă o adevărată vocaţie pentru ştiinţă. Agatha Lillby: perfecţionistă, încearcă să-şi ascundă caracterul în timpul serviciului, dar e devorată pe dinăuntru de pasiunea pentru jocul de cărţi şi câştig. Barry: un revoltat care se crede neînţeles, un anarhist, dar şi un laş care nu ezită să-şi ponegrească anturajul. J.J. Battiscombe: un funcţionar mărunt dezamăgit de viaţă, un fricos şi un ranchiunos protejat de uniforma pe care o poartă. Dobelyou, hoţul care ştie să se poarte vulgar şi să fie pretenţios, vrând să ascundă că a adunat o avere şi că are legături puternice cu lumea interlopă, este, de altfel, un bărbat prudent. Profesorul lui Frances Mortimer este în egală măsură un visător care şi-a găsit muza şi un bătrânel cam libidinos, înger şi demon deopotrivă. Indira Li, o fată fermecătoare, care fură şi care ştie să se folosească de frumuseţea sa. Iată-i pe toţi aşa cum mi se par, Trafalgar. Doar aşa cum par…

Motanul se ridică, se scutură, îşi abandonă pernuţa, făcu nişte paşi de o eleganţă maiestuoasă şi sări apoi pe genunchii lui Higgins, care îl mângâie blând pe cap. Trafalgar începu să toarcă.

– Desigur, motivul crimei… Furtul? O crimă pasională? Un complot? O greşeală înfricoşătoare? O sinucidere mascată în crimă? Sau cu totul altceva? Răspunsul este chiar aici, Trafalgar!

Pe ultimele pagini ale carnetului, Higgins notase ceea ce îi fusese ascuns şi descoperise până la urmă, răspunsurile primite, omisiunile atât de importante încât ajunseseră minciuni, detaliile care, puse unul lângă altul, alcătuiau mici revelaţii. Din toată acea ecuaţie, din creuzetul alchimic în care fuseseră introduse toate datele avea să iasă numele asasinului, era sigur.

Dar încă nu sosise momentul.

Fiecare dintre cei pe care Higgins îi avea în vizor ocupa un loc precis într-una dintre căsuţele tabelului desenat de el. Trasase săgeţi între ei, în

funcţie de preferinţele şi antipatiile fiecăruia. Desigur, mai rămăseseră câteva detalii de ultimă oră de clarificat. Totul era acolo, sub ochii lui, şi el nu vedea.

Cum să nu-l ducă gândul la ***Odă mumiei,*** scrisă de către rafinata poetesă J.B. Harrenlittlewoodrof, nominalizată la premiul Nobel pentru literatură, şi ale cărei prime versuri surprindeau de minune situaţia în care el însuşi se afla:

O, trup efemer, sălaş de lumină, lume întunecată în care speranţa sălăşluieşte,

Tu, mister desăvârşit al unor zei prudenţi, parcurgi eternitatea prin ochii tăi întineriţi.

Higgins îşi trecu degetul arătător de la mâna stângă peste fiecare nume înscris în carnet, de sus în jos, apoi de jos în sus şi, când termină, o luă de la capăt. Dintr-odată, resimţi o durere în mâna stângă. Trafalgar tocmai îl muşcase. Higgins probabil că deranjase motanul când se tot foia. Doar dacă… Doar dacă nu cumva voise să-i arate la ce nume ar fi trebuit să se oprească arătătorul fostului inspector-şef!

– Este extraordinar, Trafalgar, pentru că…

Higgins se simţea mult mai bine. Mintea i se luminase. Bucăţile de puzzle se aranjau de la sine. Totul mergea ca pe roate.

Higgins luă o o înghiţitură de Royal Salute. De acum, ştia numele criminalului lui Frances Mortimer.

–33–

Spre ora 11.00 dimineaţa, deşi avea încă febră şi era destul de slăbit, Higgins intra într-o clădire de pe Haymarket, în Londra. Strada veche se îngustase din pricina magazinelor de mâna a doua, a chioşcurilor cu suvenire şi obiecte de artizanat ieftine. Higgins se întreba cum puteau supravieţui în asemenea împrejurări clasicele Burberry, Freibourg and Treyer, cei mai vechi comercianţi de tutun din capitală.

Pe cât de respingător şi plin de igrasie era pe dinafară, pe atât de luxos era imobilul pe dinăuntru. Atmosferă discretă, candelabre joase, lift ultramodern. Cele trei etaje erau ocupate de agenţia Top-Model, a cărei adresă Higgins o găsise pe cartea de vizită luată de la profesorul de desen al lui Frances Mortimer, din camera 125 a Hotelului Bellevue. Considerând-o

mai degrabă o informaţie insolită, îşi formulase o ipoteză despre ce ar fi putut să reprezinte şi venise să o verifice în persoană.

Birourile agenţiei se găseau la primul etaj. Cum nu îi plăcea să meargă cu liftul, Higgins o luă pe scări. Uşa poleită de la etaj era ornată cu îngeri sculptaţi. Inspectorul sună, iar o fată încântătoare îi deschise. Purta un taior arămiu care îi venea de minune şi îi zâmbi provocator lui Higgins.

– Aveţi programare?

– Nu chiar, dar…

– Nu este nicio problemă! O să vă conduc în salonul albastru, unde doamna Toppy vă va ajuta să alegeţi ce doriţi.

Higgins se întreba dacă nu cumva face vreo imprudenţă, dar conştiinţa profesională îi interzicea să dea înapoi atâta vreme cât nu obţinuse rezultatul scontat. Intră deci în salonul albastru, un loc de un rafinament desăvârşit, decorat cu gravuri franţuzeşti de secol XVIII ce înfăţişau tinere fete tolănite pe câmpuri de vis.

Doamna Toppy stătea la un birou cu intarsii.

– Încântată să vă cunosc, stimate domn. Cu ce vă pot ajuta?

Higgins preferă să rămână în picioare. I se părea nedemn să se aşeze pe un scaun Ludovic al XV-lea.

– Este puţin complicat, stimată doamnă!

Femeia zâmbi cu subînţeles, obişnuită cu cererile dificile.

– Aţi dori să vă aruncaţi privirea peste un catalog?

Directoarea agenţiei Top-Model deschise un clasor mare îmbrăcat în piele arămie şi i-l întinse lui Higgins. Întorcea paginile cu pricepere, lăsându-i vizitatorului răgazul să aprecieze fotografiile. Tinere splendide îmbrăcate în rochii de seară pozau în ipostaze destul de convenţionale. Higgins încremeni.

– Nu aţi găsit nimic care să vă atragă atenţia? Se nelinişti doamna Toppy.

– E cam complicat, mărturisi Higgins… Cum să vă spun…

Directoarea agenţiei închise catalogul, scrutându-l pe bărbat din cap până în picioare.

– Nu cumva sunteţi… organizator de spectacole sau ceva asemănător? Fu întrebat inspectorul.

– Ba da, aşa e, aprobă Higgins cu un zâmbet liniştitor. Caut o veche colaboratoare foarte devotată, pe care din păcate am pierdut-o din vedere. Mi s-a spus că agenţia a angajat cele mai bune actriţe din Londra. Nu cumva această femeie lucrează aici?

Higgins puse o fotografie pe biroul doamnei Toppy, un chip pe care directoarea agenţiei îl studie cu mare băgare de seamă.

– Nu prea cred că e de aici, dar parcă îmi aminteşte de cineva. Spectacolele pe care le organizaţi sunt mai degrabă… private?

– Într-adevăr, răspunse Higgins.

Un licăr pervers însufleţi privirea doamnei Toppy, care luă un alt catalog din dulap, dădu paginile una câte una, până când se opri mulţumită, arătându-i clientului fotografia unei tinere goale. Alungită pe o canapea, nu-şi ascundea niciun farmec.

– Nu este aceasta colaboratoarea pe care o căutaţi? Întrebă doamna Toppy.

– Chiar ea este. E disponibilă?

– Putem aranja, stimate domn! Haideţi să vorbim mai întâi de comisionul meu!

* * *

După un ocol pe la farmacie, Higgins merse cu un taxi până la Scotland Yard.

Când reveni în biroul superintendentului Scott Marlow, Higgins îl văzu luptându-se cu o grămadă de rapoarte administrative care semnalau erori cauzate de sistemul informatic. Nici Marlow nu era în cea mai bună formă.

– Higgins, în sfârşit! Ce aţi descoperit?

– Vă invit la teatru, domnule superintendent.

– De ce?

– La Londra se joacă un spectacol pe care trebuie să-l vedem neapărat. Mi-ar plăcea să vă aflu părerea în privinţa lui.

– Sunteţi amabil, Higgins, dar…

Scott Marlow nu prea se dădea în vânt după evenimentele culturale. Îşi petrecea numeroase seri la Scotland Yard, ocupat să vegheze asupra siguranţei Regatului Unit.

– Ne vedem la ora şapte la Lyric Hammersmit, pe King Street! Sunt convins că nu veţi regreta.

Nu era prea uşor să-i reziste cineva lui Higgins. Prin urmare, Scott Marlow cedă.

– Cum se cheamă piesa?

– ***Crimă şi pedeapsă.***

* * *

Higgins şi Scott Marlow îşi luaseră bilete în rândul doi. Superintendentului i se părea că locul este prea sobru pentru gustul lui, nu pricepea nimic din derularea piesei şi îi displăcea felul în care jucau actorii.

– În fine, Higgins, şopti Marlow la urechea colegului său, de ce m-aţi târât până aici?

– Aşteptaţi scena următoare, cea în care intră servitoarea!

Cei doi bărbaţi puteau vorbi fără să se teamă că ar fi deranjat publicul. Penultima reprezentaţie a spectacolului ***Crimă şi pedeapsă*** nu trezise prea mare interes. Nu erau mai mult de cincisprezece spectatori împrăştiaţi prin sală.

Scott Marlow îi urmă sfatul lui Higgins, chiar dacă se plictisea de moarte. Servitoarea nu rămase decât un minut sau două pe scenă, fără să zică vreun cuvânt. Regizorul dorise să-i dea ceva de făcut unei figurante.

– Fascinant, spuse Higgins.

– Ce anume? Întrebă superintendentul.

– Servitoarea asta… Nu-ţi aminteşte de nimeni?

– Nu-mi dau seama. Cu cine ar trebui să semene?

Higgins îi arătă lui Scott Marlow fotografia pe care o folosise deja la agenţia Top-Model. Superintendentul făcu ochii mari.

– Nu, chiar crezi… A, da, poate, dar în niciun caz cu coafura asta! Deci crezi că ea…

– Să nu tragem concluzii pripite! Spuse Higgins. Noi trebuie să ştim să folosim corect ceea ce ne oferă destinul.

– În ce sens?

– Va fi cam surprinzător, dar cred că vom reuşi. Cu condiţia să mă ajutaţi, domnule superintendent!

Scott Marlow se foi pe fotoliul care începu să scârţâie.

Fostul inspector-şef avea uneori idei la limita legii.

– Da, Higgins, dar aş vrea să ştiu…

– Numele criminalului?

– Ei bine…

– Am o ipoteză, dar nu vreau să vă influenţez. Este esenţial ca dumneavoastră să rămâneţi pe deplin obiectiv şi să aveţi o privire lucidă de-a lungul orelor care urmează.

– Ipoteza dumneavoastră nu depăşeşte bunul simţ, nu?

– Fără îndoială, afirmă Higgins. Nu va fi prea uşor să-l facem să mărturisească pe criminalul lui Frances Mortimer. Vă propun să-i adunăm pe toţi cei care, de aproape sau mai de departe, au avut o legătură cu desfăşurarea anchetei.

– Va fi o confruntare generală, cu alte cuvinte, se impacientă Scott Marlow. Apropo, au venit rezultatele de la laborator ale analizei revolverului, reziduurilor găsite în şemineul lui Sir Mortimer şi prafului adunat de dumneavoastră în săculeţ. Nu e nimic senzaţional. Vreţi să le citiţi?

– Treaba merge de la sine, zise Higgins.

Un bărbat în smoking se apropie de superintendent.

– Domnule, spuse acesta, sunt câţiva spectatori care se plâng de conversaţia dumneavoastră.

– Au dreptate să se plângă! I-o întoarse superintendentul ridicând vocea. Piesa asta e groaznică. Haideţi, Higgins! Prefer să plecăm.

– Haideţi înapoi la Scotland Yard! Propuse Marlow. Aşa o să puteţi să-mi explicaţi cum o să acţionăm şi avem ocazia să bem şi un grog.

– Îmi pare rău, dar aş vrea să profit de maşina de serviciu să fac o mică experienţă.

– Care?

Higgins scoase un ditamai ceasul, un obiect superb de pe vremuri. Marlow îl privi curios pe inspector.

– Aş vrea să refac ultimul drum făcut de doamna Mortimer.

Scott Marlow se urcă la volan. Higgins avea în continuare ceasul. Cei doi poliţişti plecară de pe King Street spre conacul familiei Mortimer. De acolo, făcură un drum până la National Theatre, apoi la clădirea administrativă de la British Museum. Pentru o ultimă verificare pe cronometru, Higgins îl rugă pe Marlow să se întoarcă la punctul de plecare.

Mergeau în direcţia Scotland Yard-ului, când ecranul telefonului se aprinse. Superintendentul răspunse.

– Aici, Marlow, ascult… Cine? Sosesc! Nu, nu sunt la Scotland Yard, dar ajung imediat, sunt aproape!

Închise şi făcu cale întoarsă.

– Am atins punctul culminant al investigaţiei, Higgins! Philipp Mortimer a dispărut.

–34–

Higgins şi superintendentul Scott Marlow sosiră la conacul familiei Mortimer la ora 21.15. Agatha Lillby, care pândea venirea poliţiei din spatele unei ferestre, veni să le deschidă.

– Sir John Arthur Mortimer vă aşteaptă în birou.

Higgins observă că, în ciuda emoţiei prost gestionate, Agatha Lillby redevenise o menajeră impecabilă, cu un coc perfect strâns. Femeia îi conduse degrabă pe cei doi poliţişti.

După ce se salutară, profesorul îi invită pe cei doi musafiri să se aşeze.

– Domnilor, nu mi-am mai revăzut fiul de alaltăieri dimineaţă. Nu şi-a petrecut noaptea aici. S-a mai întâmplat să lipsească de două sau de trei ori până acum, dar obişnuia să-mi spună unde pleacă. Aseară n-a venit la masă şi n-a dat niciun semn între timp. L-am aşteptat până în toiul nopţii şi am început să mă neliniştesc. De aceea am crezut că e necesar să anunţ poliţia.

– Aţi făcut bine, Sir John Arthur, interveni Marlow.

– N-aveţi nicio idee despre locul în care ar fi putut merge? Întrebă Higgins.

– Am telefonat la standul de tir şi l-am trimis pe Barry la localul său preferat, însă niciun prieten de-al lui nu ştia nimic.

– Fiţi fără grijă! Zise Scott Marlow. Îl vom găsi repede pe fiul dumneavoastră.

– Nu ezitaţi să mă sunaţi, domnule superintendent! Nu cred că o să dorm prea mult la noapte.

Scott Marlow conducea agitat.

– N-am vrut să-l îngrijorez şi mai mult pe Sir John Arthur, îi spuse lui Higgins, dar cred că avem o dovadă a vinovăţiei fiului. Măcinat de remuşcare, băiatul a fugit.

– Tot ce e posibil, răspunse Higgins. Doar dacă nu a fost omorât fiindcă deranja.

– Cine ar fi vrut să distrugă în halul ăsta familia Mortimer?

– Totodată, este posibil ca Philipp Mortimer să fi fugit de bună voie, din motive cunoscute numai de el.

– Dacă e aşa, trebuie să începem căutarea! Trebuie să-l găsim cât mai repede posibil!

– Credeţi că putem aştepta până mâine seară, domnule superintendent?

Scott Marlow opri la semafor. Se întoarse spre colegul său.

– De ce? Ce se întâmplă?

– Am o idee vagă despre locul în care ar putea fi Philipp Mortimer. Dacă se dovedeşte adevărată, o să vă duc acolo mâine seară.

* * *

Higgins o salută scurt pe patroana de la Hotelul Bellevue şi trecu prin faţa ei, fără să se oprească. Era ora opt dimineaţa. Urcă direct la camera 215.

Profesorul lui Frances Mortimer era tot întins pe patul său jerpelit, cu o pătură pe picioare. În preajma lui se afla şevaletul acoperit cu un prosop alb.

– Nu vă deranjez prea mult, spuse Higgins. De câţi ani nu vă mai puteţi folosi picioarele?

– De cinci. Vreţi dovezi? Vreţi să ştiţi adresa doctorului meu? Vreţi să-mi consultaţi dosarul medical?

– Am făcut toate astea, răspunse Higgins, şi am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Presupun că vreţi să-l vedeţi condamnat pe asasinul lui Frances Mortimer.

Bătrânul se scutură puţin, privindu-l pe Higgins cu ochi injectaţi.

– L-aţi găsit pe acest monstru?

– Ca să reuşim, voi avea nevoie de unul dintre tablourile acestea. Pot să-l cumpăr?

* * *

În biroul superintendentului Scott Marlow, ceasul electronic arăta ora 17.30. Dacă Higgins avea să se întoarcă până la 18.30, Marlow trebuia să demareze procedura de căutare a lui Philipp Mortimer. Sir John Arthur Mortimer îl sunase la începutul amiezii să-l întrebe ce veşti are. Superintendentul îl asigurase că Scotland Yard-ul făcea tot ce era posibil să-i găsească fiul.

Higgins ajunsese la Scotland Yard la ora 8.40, lăsase un colet şi plecase din nou cu o maşină de serviciu cu şofer, fără să dea alte explicaţii în afară de „patrulă de control”, cu acordul superintendentului. Cu excepţia formulelor de salut „bună ziua” şi „pe diseară”, nu rostise nimic altceva, iar Scott Marlow nu îndrăznise să-l întrebe unde se duce. Când Higgins se

concentra asupra vreunui aspect, era de preferat să nu fie deranjat de nimeni.

Superintendentul era din ce în ce mai neliniştit. Ancheta Mortimer luase o întorsătură neplăcută, intensificată şi de adierea de scandal care risca să se întoarcă asupra poliţiei. Scott Marlow fusese deja nevoit să-i liniştească pe redactorii-şefi de la trei mari cotidiene care îl băteau la cap, ţinând seama că superintendentul promisese arestarea iminentă a vinovatului.

La ora 17.55, Scott Marlow se pregătea să alerteze serviciul de căutare a persoanelor dispărute. În clipa în care ridică receptorul, apăru Higgins.

– Cumplită zi, domnule superintendent! Simt o furnicătură în gât care nu anunţă nimic bun.

Scott Marlow se ridică, foarte ţeapăn.

– L-aţi găsit pe Philipp Mortimer?

Higgins se aşeză.

– Da.

– Unde era?

– La el în cameră.

– Şi… Unde a fost înainte?

– În singurul loc în care putea fi în mod normal. Nu existau decât trei soluţii: fie Philipp Mortimer hotărâse să-şi pună capăt zilelor, fie fusese scos din joc, fie se retrăsese pe undeva, în orice caz, nu era loc de imprevizibil.

Scott Marlow se nelinişti. Explicaţiile fostului inspector-şef nu-i erau de niciun folos.

– În sfârşit, Higgins, spuneţi-mi unde l-aţi găsit pe Philipp!

– În Sussex, la tatăl lui Frances Mortimer.

–35–

Higgins şi Scott Marlow îşi petrecură seara dezbătând reconstituirea prevăzută pentru a doua zi. Superintendentul fusese însărcinat să-i anunţe oficial pe participanţi. Făcuse câteva observaţii, în timp ce Higgins îşi prezentase strategia. Aveau să-şi joace rolul, neavând o soluţie mai bună.

Scott Marlow ceruse în mod expres să nu fie deranjaţi decât în caz de urgenţă, însă un inspector stagiar bătu la uşa biroului. Furibund, Marlow deschise.

– Cee?

– E un apel din afară pentru inspectorul Higgins, personal şi urgent. Persoana nu a vrut să spună cine este, precizând doar că este vorba despre ancheta Mortimer.
– Fă-mi legătura în birou!
Higgins răspunse. Îşi ascultă interlocutorul fără să spună mai nimic.
– Sosesc, zise înainte de a închide.
– Cine era? Întrebă Scott Marlow, temându-se de o nouă complicaţie.
– J.J. Battiscombe. Vrea să facă o mărturisire.

* * *

Fostul paznic de noapte îşi dăduse întâlnire cu Higgins într-un local numit Museum Tavern, celebru pentru colecţia sa de umbrele. Higgins îl zări pe J.J. Battiscombe îmbrăcat civil, aplecat asupra unei halbe de bere neagră. Purta un costum gri, tocit pe alocuri. Fostul inspector-şef se aşeză în faţa lui.
– Bună seara, domnule Battiscombe! Pari destul de obosit.
J.J. Battiscombe luă o înghiţitură de bere. Fără uniformă, îşi pierduse orice prestanţă.
– Inspectore, am senzaţia că mă suspectaţi de fapte grave.
– Să înţeleg că trecem la mărturisiri?
Fostul paznic de noapte nu zise nimic. Simţindu-şi gâtul uscat, fu nevoit să ia din nou o gură de băutură.
– Mi-am amintit un amănunt, inspectore, şi m-am gândit că v-ar putea interesa.
– Aşa sunt meandrele memoriei, zise Higgins. Uneori uităm fapte importante. Ce ţi-ai amintit?
– Un bărbat a venit la British Museum să mă întrebe diverse lucruri. Voia să ştie dacă Frances Mortimer venea uneori în clădirea administrativă şi la ce ore. Am refuzat să-i răspund, desigur. Pretindea că e detectiv particular. I-am cerut un document oficial şi mi-a arătat o carte de vizită.
– Ai păstrat-o?
– N-a vrut să mi-o lase. Dar n-am uitat ce scria pe ea: Agenţia Holmes, Greek Street nr. 18.
Higgins se ridică. J.J. Battiscombe încercă să-l mai reţină.
– Inspectore… Sper că ţineţi cont de ce tocmai v-am spus.
– Desigur, domnule Battiscombe!

* * *

Higgins ajunse la conacul familiei Mortimer puţin înainte de ora prânzului. Agatha Lillby îl invită în salon şi îl rugă să aştepte câteva minute, pentru că Sir John Arthur stătea de vorbă cu două personalităţi din lumea culturală. Higgins binevoi să aştepte, mulţumit că putea contempla în voie o stelă egipteană superbă din al Doilea Imperiu şi un tablou din Renaşterea italiană reprezentând o femeie tânără la balcon.

Când Agatha Lillby îl conduse pe Higgins în biroul profesorului, un sfert de oră mai târziu, noul director de la British Museum nu-şi ascunse deloc neliniştea.

– Sper că nu mi-aţi adus veşti proaste, domnule inspector! Philipp nu şi-a revenit încă din şoc. N-a vrut să-mi spună nimic despre plecarea lui.

– Liniştiţi-vă, nu este nimic serios! Permiteţi-mi mai întâi să vă felicit pentru numirea în noua funcţie de director al British Museum. Am citit cu mare interes articolul din ***Times*** despre cariera dumneavoastră.

– Mulţumesc, inspectore! Sper că veţi veni la recepţia organizată de muzeu pentru sărbătorirea evenimentului.

– Voi veni cu plăcere!

– L-am invitat, de asemenea, pe superintendentul Marlow care, la rândul său, m-a convocat mâine după-amiază la o reconstituire a crimei. Mărturisesc că gândul că ceea ce am trăit în seara aceea…

Higgins se plimba prin cameră, în continuare fermecat de dicţionarele masive de hieroglife.

– E o treabă foarte dificilă, domnule profesor, iar superintendentul este nevoit să facă întocmai. Probabil că această reconstituire n-o să ne aducă niciun indiciu suplimentar, dar buna desfăşurare a anchetei ne forţează să apelăm şi la o astfel de strategie.

Sir John Arthur nu avea chipul bucuros al cuiva care tocmai căpătase o funcţie înaltă. Ştia să-şi ascundă admirabil durerea şi păstra o atitudine demnă, conştient de statutul său.

– Mi-am luat libertatea să vă deranjez în legătură cu un eveniment ciudat care ar putea să relanseze ancheta.

– Philipp…

– Nu, nu este vorba de fiul dumneavoastră. Fostul paznic de noapte din clădirea administrativă a muzeului, J.J. Battiscombe, mi-a adus la

cunoştinţă că a fost interogat de un detectiv privat al unei agenţii Holmes. Mi-a dat şi o adresă unde să-l găsesc pe detectiv. Dar când m-am dus acolo, nu am găsit nicio agenţie Holmes, doar un cabaret de calitate îndoielnică. Dar ceea ce contează, domnule profesor, este că cineva conduce o anchetă despre soţia dumneavoastră.

Sir John Arthur oftă.

– Aşa este, domnule inspectore. Sunt la curent cu această investigaţie, pe care, de altfel, eu am cerut-o la agenţia Christie şi fiii. Termenul „investigaţie” nu este însă cel mai potrivit, pentru că, de fapt, voiam să o protejez pe Frances.

– Era ameninţată de cineva?

– Indirect… poate că aţi avut dreptate. Fără îndoială că eu trebuia să mor în locul lui Frances. Nu voiam să o târăsc şi pe ea în mocirlă odată cu mine.

– Aţi primit ameninţări?

– „Ameninţare” este un cuvânt mare. Să spunem că ascensiunea mea în carieră a stârnit o anumită invidie. Un apel telefonic pe care eu nu l-am băgat în seamă a neliniştit-o foarte tare pe Frances. Nu voia să mă implic prea mult în toată şarada asta, mai ales că lumea ştiinţifică nu e prea miloasă. Şi în seara în care Frances era în totalitate protejată…

Higgins păru jenat.

– Vă rog să-mi vorbiţi mai degrabă de acel apel primit şi ce presupunea de fapt protecţia oferită.

– Nu mai gândeam deloc, răspunse savantul fără cea mai mică stânjeneală. Astfel de amănunte îmi par azi lipsite de importanţă.

– Înţeleg perfect, Sir John Arthur, dar e bine c-am mai lămurit un detaliu semnificativ. Pe mâine, deci!

* * *

Agenţia Christie şi fiii era amplasată în Savile Row, într-un dintre cartierele londoneze elegante, în apropiere de Bond Street. Se specializaseră în investigarea cazurilor care necesitau discreţie, fiind solicitaţi de înalta societate britanică. Agenţia nu-şi făcea defel publicitate, reputaţia ei fiind solidă.

Higgins fu primit într-un birou spaţios cu mobilier în stil Stuart. Fostului inspector-şef nu-i plăcea deloc, considerându-l mai degrabă greoi şi manierist.

Reprezentantul agenţiei era tânăr, plin de energie şi sigur de el.
– Onorat să vă primesc, domnule. Nu e nevoie să-mi spuneţi încă numele dumneavoastră, dacă nu doriţi. Discreţia obligă!
Higgins fu de acord.
– Lăsaţi-mă să ghicesc! Apelaţi la noi pentru un divorţ?
– Nu chiar, răspunde Higgins, ci din cauza unei crime.
Interlocutorul inspectorului înlemni.
– Nu suntem interesaţi de genul acesta de farse. Suntem o agenţie serioasă, avem legături la Scotland Yard şi…
– Vin chiar din partea Scotland Yard-ului, îl întrerupse Higgins, şi mi-ar plăcea să discutăm despre dosarul unuia dintre clienţii agenţiei, păstrând confidenţialitatea şi discreţia. Sau aţi prefera să intervină superintendentul Marlow?
Responsabilul agenţiei redeveni mieros.
– Vă stau la dispoziţie, inspectore!

–36–

La căderea serii, Higgins şi Scott Marlow, însoţiţi de doi inspectori şi de mai mulţi agenţi de poliţie, intrară în clădirea administrativă de la British Museum. Urcară la primul etaj, unde îi aşteptară pe Sir John Arthur Mortimer şi pe fiul său, Philipp, pe Agatha Lillby, pe Eliot Tumberfast, pe Barry, pe J.J. Battiscombe, pe William W. Dobelyou şi pe Indira Li.
Higgins avea o figură serioasă, pentru că ştia că printre acele persoane se ascunde criminalul.
– Domnilor şi domnişoarelor, începu superintendentul Scott Marlow, o să încercăm să reconstituim asasinatul doamnei Frances Mortimer. Scotland Yard are deplină încredere în viabilitatea acestui demers. Piedicile întâlnite de-a lungul anchetei în curs de desfăşurare necesită o asemenea reconstituire. Prin urmare, vă rog să vă conformaţi indicaţiilor care vi se vor da. Sperăm că efortul comun o să contribuie la găsirea adevărului!
Philipp Mortimer era cu spatele la un perete, părând cu totul indiferent la ce era în jurul său. Eliot Tumberfast, cu mâinile încrucişate la spate, era vizibil tensionat, în vreme ce Sir John Arthur Mortimer, foarte elegant, afişa masca indescifrabilă a celui care are îndatoriri înalte. Agatha Lillby, purtând un impermeabil strâns pe talie, părea puţin cam dezorientată. Barry, nervos, se tot foia. J.J. Battiscombe, în poziţie de drepţi, nemişcat, aştepta

instrucţiuni. William W. Dobelyou, cu cătuşele la mâini, zâmbea ironic. Indira Li, temătoare, se apropiase de Higgins. Inspectorul îşi scoase din buzunar carnetul negru şi verifică prima pagină.

– Să o luăm sistematic! Spuse Higgins. Haideţi cu toţii spre locul unde a fost comisă crima! Domnule Battiscombe, poţi să deschizi uşa de la biroul domnului profesor Mortimer?

– Eu, domnule inspectore? Se miră paznicul de noapte.

– Da, te rog!

J.J. Battiscombe se îndreptă şovăitor spre tabloul de serviciu închis cu un lacăt. Se folosi de şperaclu să-l deschidă, apoi trase de panou şi luă cheia de la biroul lui Sir Mortimer. O ţinea în mâna dreapta, de parcă ar fi fost un obiect preţios şi i-ar fi fost teamă să o folosească.

– Haide! Insistă Higgins. Fă exact la fel cum ai procedat în noaptea crimei!

J.J. Battiscombe se panică dintr-odată.

– Nu… Nu pot!

– Ce s-a întâmplat? Îl întrebă superintendentul Scott Marlow.

– N-am curaj, mărturisi sfârşit fostul paznic de noapte, plecând capul.

– Ce e prostia asta? Bagă cheia în uşă şi deschide-o! Îi ordonă Scott Marlow.

Supunându-se din reflex ordinului, J.J. Battiscombe se înclină în faţa autorităţii poliţieneşti. Cheia se răsuci cu uşurinţă în broască, scoţând un scârţâit. Vechiul militar se pierdu din nou cu firea, fiindu-i teamă să facă mai mult. Nervos, Scott Marlow apăsă pe clanţă, împinse uşa şi-i dădu înapoi cheia lui J.J. Battiscombe.

– Pune-o la loc sigur!

Fostul paznic de noapte nu se lăsă rugat şi plecă imediat, pentru a scăpa de acea cheie care parcă îi frigea degetele.

– Haideţi înăuntru! Le zise Higgins tuturor.

Primul care o luă înainte fu Sir John Arthur Mortimer. Îl urmară îndeaproape Agatha Lillby, Dobelyou, Barry, Philipp Mortimer, Indira Li şi J.J. Battiscombe. Eliot Tumberfast se opri în prag.

– Aveţi tot dreptul să intraţi astăzi, spuse Higgins, şeful dumneavoastră nu vă poate împiedica.

Egiptologul intră, urmat de Scott Marlow. Higgins intră ultimul şi închise uşa, apoi îi rugă pe fiecare dintre ei să ia loc, aşezându-se la rândul său la biroul lui John Arthur Mortimer.

Superintendentul Marlow preferă să stea în picioare, lângă bibliotecă.

În faţa lui Higgins erau aliniate opt scaune. Eliot Tumberfast, indecis, alese să stea în extrema stângă. Apoi se aşezară Barry, J.J. Battiscombe, William W. Dobelyou, Philipp Mortimer, Indira Li şi Agatha Lillby. Sir John Arthur, uşor enervat, se aşeză în extrema dreaptă.

– Pentru că toată lumea este aici, zise Scott Marlow, putem începe.

– Nu prea cred! Obiectă gânditor Higgins.

Superintendentul se miră.

– Ne lipseşte un martor esenţial, preciză Higgins. Mumia.

Se auziră murmure dezaprobatoare.

– Chiar credeţi…

– Domnule superintendent, să nu uităm că mumia a fost acuzată de crimă. Prezenţa sa aici este indispensabilă pentru reconstituirea exactă a scenei crimei.

– Asta e de-a dreptul grotesc! Spuse profesorul. Suntem oameni respectabili şi n-avem nevoie de toată această mascaradă!

– Îmi pare rău, răspunse Higgins hotărât, însă mumia a jucat un rol esenţial în derularea anchetei. Domnule superintendent, puteţi s-o aduceţi?

Scott Marlow deschise uşa, dându-le voie celor doi poliţişti să intre cu mumia la subraţ. Deşi era într-o stare proastă, tot rămânea înspăimântătoare, cu chipul descărnat, de dincolo de mormânt, prinsă între viaţă şi moarte.

– E scandalos! Protestă Sir John Arthur Mortimer.

Indira Li clipea des, se tot foia, apoi aproape leşină. Philipp Mortimer o împiedică să cadă, prinzând-o în ultimul moment. Agatha Lillby scoase un ţipăt, ducându-şi mâinile la ochi să nu vadă nimic. J.J. Battiscombe rosti o incantaţie pe care o învăţase în Indii.

– Un adevărat teatru al groazei, comentă William W. Dobelyou, folosind un ton ironic pentru a-şi ascunde frica.

Eliot Tumberfast, foarte palid, rămase cu privirea ţintă la mumie.

– N-a fost corect restaurată, zise. Îi lipsesc amuletele, îi lipsesc…

– Am făcut tot ce s-a putut să arate prezentabil, îi răspunse Higgins.

Fostul inspector-şef se ridică şi se îndreptă spre cele două sarcofage aşezate în prima parte a biroului. Toate privirile se aţintiră asupra lui. Îl deschise pe cel mai mare dintre ele. Cei doi poliţişti aşezară mumia în sarcofag cu multă grijă, foarte încântaţi că se debarasaseră de suspectul macabru. Higgins închise sarcofagul, întorcându-se spre biroul profesorului, care nu îl pierdea din ochi pe inspector.

– Spectacolul acesta indispune pe toată lumea.
– Asasinul soţiei dumneavoastră se găseşte aici, printre noi.

–37–

Indira Li îşi reveni din leşin. Ceilalţi erau încordaţi. Chiar şi Sir John Arthur era şocat de vorbele lui Higgins.
– Ceea ce pretindeţi, domnule inspector, este de-a dreptul înfricoşător.
– Este doar tristul adevăr. Ştiţi că primul vinovat la care m-am gândit aţi fost chiar dumneavoastră?
Scott Marlow, care îi privea pe suspecţi, crezu că n-a înţeles bine. Chipul noului director de la British Museum se făcu dintr-odată livid ca faţa unui mort.
– Cuvintele dumneavoastră nu sunt potrivite pentru un poliţist de la Scotland Yard, domnule inspector.
– Dar sunt atâtea cazuri de bărbaţi care îşi ucid soţia într-un fel sau altul.
– Mi-am iubit cu adevărat soţia. Îi insultaţi memoria susţinând această mojicie. Pot să vă amintesc că eram bolnav atunci şi că nu am ieşit din casă?
– Acelaşi lucru mi l-am repetat şi eu de multe ori. Este adevărat că domnişoara Lillby şi domnul Tumberfast sunt martori că n-aţi plecat de acasă întreaga seară.
Eliot Tumberfast era furios. Dacă n-ar fi avut ideea să se ducă acasă la ilustrul său patron în acea seară, acum ar fi fost suspectat de crimă!
– Discutând cu Indira Li, o persoană cu adevărat interesantă, am abandonat ideea vinovăţiei dumneavoastră, continuă Higgins.
Indira Li, care evita cu grijă privirile lui William W. Dobelyou, părea un animal hăituit.
– Cazul domnişoarei Li m-a intrigat, explică Higgins, pentru că ea se afla la primul etaj, foarte aproape de John Arthur Mortimer. Complice la furt, categoric, dar poate totodată şi criminală…
– N-am făcut nimic! Exclamă tânăra indiancă, cuprinsă de frică. Eu aveam doar rolul de a-i da indicaţii lui… lui…
– Lui Dobelyou, zise Higgins, găsit de Scotland Yard cu ajutorul superintendentului Marlow. Dar dumneavoastră aveţi talente aşa de rare, domnişoară, în mod special de a vă metamorfoza. Vă deghizaţi de minune ca să studiaţi casele de prădat. Dădacă, femeie de serviciu, menajeră… Aţi

jucat o mulţime de roluri până să ajungeţi la perfecţiune. Şi, în acea seară, aţi luat chipul şi veşmintele unui hoţ.

Fiecare dintre cei prezenţi crezu că Indira va leşina din nou. Dar nimeni, de această dată, nu se grăbi să-i mai ofere ajutorul. Erau atâtea vorbe cu subînţeles în spusele lui Higgins, că fata se putea aştepta la acuzaţia care să demaşte un criminal pe cât de necruţător, pe atât de fragil.

– Dar există mai multe amănunte în favoarea dumneavoastră, domnişoară.

Indira Li respira cu greutate, neştiind cum să se apere.

– Dacă mărturiile sunt adevărate, nu eraţi interesată de biroul lui Sir John Arthur Mortimer, ci de cel al numismaţilor. Şi starea de emotivitate pe care o afişaţi nu se prea potriveşte cu comiterea unei crime. Vă cred incapabilă să folosiţi un revolver cu precizie şi să omorâţi pe cineva cu sânge rece. De ce să o fi ucis pe Frances Mortimer? Nimic nu vă leagă de ea, doar să nu fi fost un gest instinctiv, într-un moment de panică. Asta ar însemna că domnul Dobelyou v-ar fi dat o armă pentru comiterea furtului. Nu cred însă că a fost cazul, după cât se pare.

William W. Dobelyou se mulţumi să rânjească. Nu avea nimic de spus care să o dezvinovăţească pe Indira Li.

– Aceste mici indicii ar putea să vă disculpe, domnişoară, doar dacă nu cumva aţi jucat un alt rol, iar înfăţişarea de femeie sensibilă nu este decât o mască.

Dobelyou fu impresionat de acea ipoteză. Credea că o cunoaşte bine pe Indira, o femeie pe care o domina prin groaza pe care i-o inspira. Dar nu cumva ea îl trăsese până la urmă pe sfoară?

– Dar adevăratul vinovat, spuse Higgins privindu-l pe William W. Dobelyou, tu eşti!

Căpetenia bandei de hoţi sări ca ars. Încercă să ridice mâinile în semn de protest, uitând că are cătuşe. Scott Marlow se duse lângă el, temându-se că bărbatul o să-i rănească cumva pe cei din jurul lui.

– Sunt nevinovat! V-am zis deja că n-am omorât pe nimeni!

– Comiţi o dublă minciună, domnule Dobelyou, interveni Higgins. Negi că ai comis o crimă în Ceylon şi că ai plecat din ţară să scapi de poliţie?

– Neg! Am plecat pentru afaceri! Ceea ce spui este o calomnie! Nu s-a dovedit niciodată nimic!

Trăsăturile lui Dobelyou se schimonosiră.

– Eşti vinovat de furt şi vei fi condamnat! Dar mai este ceva mult mai grav, domnule Dobelyou. Crima de care eşti suspectat a fost comisă cu o armă similară celei din Ceylon. În plus, ai o reputaţie de falsificator, foarte îndemânatic în multiplicarea cheilor. Aveai acces chiar la cheia de la biroul de numismatică. N-ai făcut o dublură pentru biroul lui Sir Mortimer?

– Nu era nimic de furat acolo! Se îmbujoră Dobelyou. Cel puţin, eu nu ştiam că s-ar găsi ceva care să merite printre vechiturile alea!

– Nu face pe nevinovatul, mai ales că ţi se cunoaşte patima pentru antichităţi! Mumia asta, mai ales…

– Era de nevândut! Protestă Dobelyou. Am un anumit simţ al pieţei, inspectore. Îmi ştiu clienţii, care nu sunt altceva decât nişte snobi, fericiţi la culme să cumpere opere de artă greu de găsit. Pot să dau chiar nume.

– Cel al lui Sir John Arthur Mortimer, de exemplu?

William W. Dobelyou fu şocat. Scott Marlow îşi mai slăbi strânsoarea. Noul director de la British Museum fu la rândul său atât de surprins de declaraţia inspectorului, că nu-şi găsi cuvintele potrivite să protesteze.

– Am crezut multă vreme, continuă Higgins, că William W. Dobelyou nu era decât braţul care executa ordinele. Deasupra lui trebuia să existe cineva care dădea ordinele. Cine ar fi fost mai bine situat dacă nu un mare savant, care cunoştea perfect Antichitatea şi British Museum, ca să permită scoaterea obiectelor preţioase şi să tragă foloase substanţiale din acest trafic?

– Vă acuz de calomnie! Declară Sir John Arthur Mortimer, a cărei furie era cu greu ţinută în frâu.

– Ceea ce mă pune gânduri, continuă Higgins ca şi cum profesorul nu ar fi spus nimic, este faptul că Sir John Arthur şi-ar fi asumat riscuri destul de mari asociindu-şi numele cu cel al lui William W. Dobelyou. Nu sunt convins că s-ar fi încrezut într-un astfel de individ. S-ar fi aşteptat, dintr-o zi în alta, la un şantaj. Dar mai există aici o persoană care cunoaşte bine muzeul. Nu-i aşa, domnule Tumberfast?

Mulţumit să-şi vadă şeful implicat într-un furt care să-i pună capăt carierei, Eliot Tumberfast fu dintr-odată adus cu picioarele pe pământ.

– Eu? Dar nu l-am întâlnit niciodată pe acest Dobelyou! Cum îndrăzniţi să vă imaginaţi că i-aş fi încredinţat şi cel mai neînsemnat fragment din papirus?

– Aţi cedat unei tentaţii de natură financiară, preciză Higgins. N-aveţi o viaţă uşoară, domnule Tumberfast. Aţi încercat să-i intraţi în graţii

profesorului Mortimer. Aţi făcut munca de jos timp îndelungat, v-aţi ocupat de treburile tehnice, desigur, dar nimic nu a fost de ajuns. Aţi avut totodată şi o legătură secretă cu Agatha Lillby, poate tot din dorinţa ascunsă de a vă manipula şeful. Nu v-a trecut niciodată prin cap să-l omorâţi, domnule Tumberfast?

–38–

Egiptologului îi fu greu să-şi descleşteze maxilarul, la cât de surprins era.

– Am avut nenumărate discuţii de ordin ştiinţific în contradictoriu cu el, dar îl respect!

– Ba îl urâţi profund, domnule Tumberfast! Şi nici n-aţi rămas indiferent la şarmul doamnei Mortimer, care era bogată şi dumneavoastră nu. Deci nu cu salariul de egiptolog aţi fi putut-o atrage. De aceea, v-aţi gândit să vindeţi câteva obiecte preţioase, să adunaţi o mică avere şi să încercaţi să o seduceţi?

– Am un respect profund pentru Egiptul antic, domnule inspector! Arta sa aparţine lumii întregi, şi nu unor hoţi!

Dobelyou rânjea, pregătindu-se să ia cuvântul.

– Din păcate, zise Higgins, mai rapid, acuzaţiile aduse de Dobelyou împotriva unuia sau altuia dintre dumneavoastră n-au greutatea unor probe, pentru că ar fi prea uşor pentru oricine să se dezică de comiterea crimei, inventând o poveste.

– Dar eu n-am comis nici cea mai mică infracţiune! Zise William W. Dobelyou, simţind că mingea este în terenul lui. Iar eu chiar am dovada pentru ce zic! Nu aveam cum să fiu în acelaşi timp şi sus şi jos. Am alergat cât am putut când am auzit detonăturile. Am luat găleata din mâinile Indirei, să nu scap prada, am alergat pe scări şi m-am ciocnit de paznicul de noapte înainte de a ieşi. Îl puteţi întreba!

J.J. Battiscombe, care încerca să fie cât mai discret cu putinţă, fu jenat de întrebarea atât de directă.

– Ceea ce ridică oarecare probleme, obiectă Higgins, este faptul că voi doi vă cunoşteaţi destul de bine. Domnule Battiscombe, nu-i aşa că l-ai cunoscut pe Dobelyou în India, pe vremea când încercai să… faci afaceri?

– Eu nu-mi aduc aminte nimic.

– Mincinosule! Îl acuză Dobelyou, furios. Eu sunt cel care te-a ajutat, altfel putrezeai în închisoare pentru furt! Mi-ai promis c-o să mă ajuţi şi tu

într-o zi, şi aşa trebuia să faci! El a fost cel care mi-a sugerat lovitura de la British Museum, inspectore!

– Nu-i adevărat! Doar n-o să daţi crezare unui bandit, unui tâlhar!

Scott Marlow fu nevoit să intervină şi să-l calmeze pe Dobelyou, care se ridicase de pe scaun ameninţându-i pe fostul paznic de noapte.

Higgins vorbi domol.

– Deci ţi-ai pus droguri în ceai, domnule Battiscombe, pentru a da impresia că dormeai în timpul furtului şi că ai fost o victimă a hoţilor. Dar n-ai băut din ceai, doar ţi-ai jucat rolul în faţa lui Philipp şi Frances.

– Nu, inspectore, eu chiar am fost sedat!

– Cine a deschis uşa biroului, domnule Battiscombe? Cine a luat cheia din tabloul de serviciu?

– Eu, dar…

– Şi dacă doar ai făcut să pară că ai luat cheia de acolo, domnule Battiscombe? Dacă ai ascuns-o într-unul dintre buzunare? O folosiseşi deja, încuind uşa… după ce ai omorât-o pe doamna Mortimer.

– Imposibil, domnule inspector, eram jos! Când m-am ciocnit de Dobelyou, mi-a udat vesta cu apa din găleata pe care o căra! Când am ajuns la etaj, Philipp Mortimer m-a văzut. S-a întâmplat după împuşcături.

– Nevinovăţia ta constă în mărturia lui Dobelyou şi a lui Philipp Mortimer, remarcă Higgins, gânditor. Şi dacă ţi-ai udat tu însuţi propriile haine? Dacă ţi-ai folosit discreţia remarcabilă să comiţi un furt de unul singur, fără să presupui că Frances Mortimer te va surprinde în biroul soţului său? Un vechi militar ca dumneata este neapărat şi un trăgător bun.

Chipul lui J.J. Battiscombe se îmbujoră.

– Vă jur că sunt nevinovat, domnule inspector! Ştiu că am comis o greşeală gravă. Viaţa a fost nedreaptă cu mine, meritam mai mult. Pensia mea este infimă. În momentul în care Dobelyou m-a ameninţat c-o să spună despre trecutul meu, am crezut c-o să pierd totul şi l-am făcut să-mi jure că după furt n-o să ne revedem niciodată. Cât despre ceea ce s-a întâmplat, n-am nici cea mai mică răspundere.

– Ce crezi, Barry? Îl întrebă Higgins pe şoferul familiei Mortimer. Chiar l-ai văzut fugind pe William W. Dobelyou?

Trăsăturile aspre ale şoferului deveniră agresive.

– Ba bine că da!

– Nimic nu este mai de încredere decât mărturia cuiva care trimite scrisori anonime, spuse Higgins, sever. O urai pe doamna Mortimer, nu-i

aşa?

Barry se încruntă, refuzând să răspundă.

– De altfel, Barry, tu îi urăşti pe toţi membrii familiei Mortimer, cu toţii nişte bogătani care te exploatează. Stăpânul a refuzat să-ţi mărească salariul, nu-i aşa?

– Chiar aşa e, preciză proaspătul director de la British Museum. Nu eram pe deplin mulţumit de serviciile prestate de Barry, care se plângea tot timpul.

– Nu-i adevărat! Protestă Barry, privindu-l duşmănos pe John Arthur Mortimer. Eu eram omul bun la toate: şofer, gunoier, instalator… Pretenţiile nu se terminau niciodată. Eram prost plătit, în ciuda devotamentului meu.

– Atunci de ce n-ai plecat? Îl întrebă Higgins.

Barry lăsă privirea în jos.

– Nu vă priveşte.

– Eşti de-a dreptul misterios, Barry. Mă întreb dacă nu cumva doamna Mortimer a fost cea care te-a ţinut pe loc.

– Mai degrabă, inspectore, ea a fost cea care m-a alungat, ea m-a…

– Ţine-ţi gura, interveni Sir John Arthur. Eşti un individ de cea mai joasă speţă! Soţia mea mi-a povestit de comportamentul deplasat faţă de ea. Eram hotărâţi să te concediem.

Scott Marlow trecu de William W. Dobelyou, mult mai liniştit decât la începutul reconstituirii. Superintendentul avea o pereche de cătuşe în buzunarul stâng al vestei. Nu aştepta decât un semn de la Higgins să-l aresteze pe asasin.

– Barry, eşti extrem de atent la venirile şi plecările membrilor familiei Mortimer, spuse Higgins, şi i-ai vorbit de rău pe toţi.

– N-am spus decât adevărul!

– Eşti ranchiunos şi vanitos, Barry, şi nu suporţi ideea ca o femeie să te părăsească. Ai trimis o scrisoare anonimă să o demaşti pe Agatha Lillby, pentru că te-a părăsit. Mă întreb dacă nu cumva ai ucis-o pe Frances Mortimer pentru că-ţi refuza avansurile sau… pentru că nu mai voia să-ţi facă pe plac?

– Vă interzic să vorbiţi aşa! Protestă John Arthur Mortimer. Cum vă puteţi închipui că soţia mea…

– Vorbele astea vă jignesc, Sir? Îl ironiză Barry. V-ar plăcea mai degrabă să fiu acuzat de crimă? Însă una ca asta n-o să se întâmple. Eu mă aflam

într-un superb Rolls Roys, în faţa clădirii administrative a muzeului şi chiar l-am văzut pe hoţ fugind.

– Din păcate, pe tine nu te-a văzut nimeni, continuă Higgins.

– Cum aş fi putut ajunge la primul etaj fără să fiu văzut de paznicul de noapte şi de Philipp Mortimer?

– Ura este adesea foarte inventivă, Barry. Şi tu erai atât de nemulţumit de salariu! Când ai scotocit prin coşul cu hârtii al stăpânului, cu siguranţă că ai dat peste nişte informaţii utile. Mă întreb dacă nu cumva le-ai vândut unui hoţ profesionist ca William W. Dobelyou.

– Nu stă în picioare demonstraţia! Îi urăsc pe bogătani, asta-i tot. Niciodată n-aş plânge o femeie ca Frances Mortimer, care a avut totul în viaţă, nu ca mine, nimic! Dar eu nu sunt vinovat de moartea ei.

– Eu nu sunt prea sigur de asta, insistă Higgins. Dacă ai fi fost complicele lui Battiscombe şi al lui Dobelyou, aţi fi pus la punct o versiune comună a evenimentelor şi v-aţi fi ţinut de ea.

– Nu-l cunoşteam pe şoferul lui Mortimer, v-o jur! Declară J.J. Battiscombe. Nici eu nu sunt vinovat de această crimă odioasă!

– Toată lumea caută o portiţă de scăpare, observă Dobelyou. Ce-ar fi dacă aş spune că eram în relaţii de afaceri cu toţi aceşti domni?

–39–

Scott Marlow jubila. Înainta hotărât, cu paşi mari, în direcţia potrivită. Era vorba, aşa cum se gândise, de o bandă de hoţi, pe ai cărei membri Higgins îi identificase unul câte unul şi care ajunsese să comită o crimă. Superintendentul îl credea în stare pe Barry de asasinat.

– Aveai cel puţin două motive s-o ucizi pe Frances Mortimer, îi zise Higgins şoferului. Suferinţa în dragoste, pe de-o parte, şi nevoia s-o reduci la tăcere, pe de altă parte. Oare nu pricepuse ea adevăratul tău rol? Nu-şi dorea oare să-i mărturisească soţului şi să te oprească?

Livid, Barry se ridică.

– Ce prostii! Demonstraţi-mi!

Superintendentul îl obligă să se aşeze.

– Agatha Lillby ar putea să ne ajute, îi sugeră Higgins menajerei. Barry n-a ezitat să vă dezvăluie secretul, domnişoară.

Menajera familiei Mortimer se încruntă.

– N-am nimic de zis.

– Nu daţi înapoi, domnişoară, îi zise prietenos Higgins. O fiinţă atât de pasională ca dumneavoastră are o viaţă plină. În ciuda tuturor minciunilor, am aflat de jocul de cărţi. N-aţi visat niciodată la un trai îmbelşugat, în care să vă ocupaţi adevăratul loc, acela de stăpână a casei? Cred că sunteţi îndrăgostită de Sir John Arthur Mortimer, domnişoară Lillby. Însă n-aţi îndrăznit niciodată să i-o spuneţi. Un simplu şofer ca Barry nu ar fi putut să vă mulţumească. Devenind iubita lui Eliot Tumberfast, vă doreaţi să-i deveniţi soţie şi să scăpaţi definitiv de condiţia de servitoare. Frances Mortimer vi l-a răpit pe Sir John Arthur, iar Tumberfast s-a îndrăgostit iremediabil de ea. Când Frances Mortimer v-a refuzat mărirea de salariu, ura pe care o nutreaţi pentru ea a crescut. Achitarea stringentă a datoriilor era imposibilă şi, din acel moment, nu-i aşa, aţi luat decizia să o omorâţi?

– Să o omor? Ce vreţi să spuneţi?

Menajera familiei Mortimer îşi plimba privirea de la Higgins la Scott Marlow şi de la Scott Marlow la Sir John Arthur, căutând un sprijin cât de mic, însă nu dădea decât de priviri inchizitoriale.

– Vă înşelaţi, domnule inspector, spuse ea emoţionată, întotdeauna l-am respectat pe Sir John Arthur, pe care-l consider un om excepţional. N-am îndrăznit niciodată să sper că voi putea deveni soţia lui. E adevărat, cred că profesorul s-a recăsătorit prea repede. Am îndrăgit-o foarte mult pe prima soţie, iar pe Frances… o detestam. Cu toate acestea, am slujit-o cu fidelitate. Nimeni nu poate pretinde contrariul.

– Totuşi, în privinţa programului din seara crimei, m-aţi minţit, zise Higgins. Se cunoaşte deja cel puţin un loc în care aţi fost. Dar dacă nu aţi fost doar acolo? Dacă v-aţi dus şi la British Museum?

– Este imposibil, am ajuns la conacul din Mayfair cu mult înainte de miezul nopţii, cu mult înaintea sosirii superintendentului Marlow! I-am văzut chiar pe Sir John Arthur Mortimer şi pe Eliot Tumberfast certându-se.

Higgins căzu pe gânduri.

– Dumneavoastră i-aţi văzut, dar ei nu. Ceea ce ne spuneţi nu este confirmat prin nicio altă mărturie, domnişoară. Aţi fi avut timp să mergeţi la muzeu, să vă ascundeţi în biroul profesorului, să-i omorâți soţia şi să fugiţi de acolo, apoi, să vă întoarceţi acasă, fără să fiţi observată de Sir John Arthur şi de musafirul său, trezindu-vă în cele din urmă la timp, când a sosit superintendentul Marlow.

– N-aveţi niciun drept să mă acuzaţi! Strigă Agatha Lillby, lăsându-se purtată de furie. Nu aveţi nicio probă împotriva mea!

– Cum aţi scăpat de datorii, în seara crimei?
– Plătind cu economiile mele! Răspunse femeia.
– Nu cumva cu banii ascunşi în sertarul secret din camera lui Philipp Mortimer? Acolo unde aţi găsit dublurile cheilor care v-au facilitat accesul în biroul de la British Museum?
– Aşa ceva e… E scandalos!
Superintendentul Marlow se gândea că menajera poate fi într-adevăr criminala. Alibiul ei era foarte slab. Nu putea să spună cu precizie ce făcuse de la plecarea din Carlisle Street şi până la sosirea superintendentului Marlow la conacul din Mayfair. Menajera familiei Mortimer, ca orice vinovat prins în capcană, nu mai ştia ce spune.
– Să vorbim de Philipp Mortimer, reîncepu Higgins. A tot fost adus în discuţie. Dar n-am auzit şi părerea lui cu privire la cele spuse.
Toţi cei de faţă întoarseră capul spre tânăr. Philipp Mortimer părea indiferent la ceea ce se petrece în jurul lui.
– Cred c-ar trebui să-mi lăsaţi fiul în pace! Interveni John Arthur Mortimer.
– Mi-ar plăcea, răspunde Higgins, dar nu se poate. Philipp Mortimer este un tânăr foarte sensibil, fiind atins de o muţenie convenabilă, dar problematică pentru derularea anchetei.
– N-am putut să-l interoghez, adăugă Scott Marlow.
– Atitudinea lui Philipp Mortimer dovedeşte afecţiunea profundă pentru tânăra sa mamă vitregă, continuă Higgins, a cărei moarte l-a dat peste cap. Dar nu putem uita că a fost ultimul, alături de mumie, care a văzut-o în viaţă pe Frances Mortimer. Mărturia sa, chiar dacă foarte vagă, este de o importanţă capitală. Tot el este cel care a văzut-o pe Indira Li ieşind din biroul de numismatică… Aşa e, domnişoară Li? Acest tânăr era în preajma lui Frances Mortimer? Se îndreptau amândoi spre biroul profesorului Mortimer?
Indira Li dădu din cap în semn că da.
– Aşa este, domnule Dobelyou?
– Da, răspunse cu voce răguşită bărbatul.
William W. Dobelyou îşi dădu seama că răspunzând la întrebare îşi declara prezenţa în biroul de numismatică, la primul etaj al clădirii administrative a British Museum, dar nu avea să fie singura revelaţie.
– Philipp Mortimer este cel care a dat semnalul, adăugă Higgins. Domnule Battiscombe, vocea tânărului ai auzit-o prima dată, nu? Din cauza

strigătelor lui ai urcat la etaj, după fuga lui Dobelyou, cu care te-ai ciocnit în trecere?

– Exact, domnule inspector! Se grăbi să răspundă J.J. Battiscombe.

– Philipp Mortimer era singur în faţa uşii închise a biroului în care avusese loc crima. Singur… câtva timp. Prin urmare, trebuie să-l credem pe cuvânt pe Philipp Mortimer. De ce nu, dacă n-ar fi la mijloc câteva amănunte ciudate… Nu prea vă înţelegeţi cu fiul dumneavoastră, nu-i aşa, Sir John Arthur?

– Cum puteţi să insinuaţi aşa ceva? Se înfierbântă savantul.

– Nu vă împărtăşeşte nimic din ce face şi nu caută niciun sprijin în tatăl său. Sunteţi nişte străini unul pentru celălalt, vă mişcaţi în lumi diferite. De ce pune Philipp bani deoparte? Care este „vechea poveste” de care mi-a pomenit fără să vrea să spună mai multe?

– O enormă prostie, răspunse William W. Dobelyou. Puştiul avea nevoie de bani pentru a se da mare în faţa amicilor lui. Tatăl nu voia să-i dea, aşa că băiatul a avut ideea să fure o statuetă din muzeu. Prin diverse relaţii, a dat de mine, iar eu i-am oferit un preţ bunicel.

– V-aţi întâlnit?

– Nu m-a văzut niciodată. Unul dintre prietenii lui de la Damnare, Degradare şi Moarte, un mic pungaş care lucra pentru mine, i-a dat ideea. V-am prevenit, inspectore, că o să scoateţi la iveală destul noroi. Nu voi cădea de unul singur.

Dobelyou era în continuare sfidător.

– Aşa e, Philipp? Îl întrebă Higgins.

Tânărul continua să stea ca o stană de piatră.

– Şi dumneavoastră, Sir John Arthur?

Profesorul era foarte stânjenit.

– Acest incident e de natură personală.

– Nu prea cred, spuse Higgins. Trebuie să ştim adevărul pentru a înţelege atitudinea fiului dumneavoastră. A sustras un obiect din biroul de la muzeu?

– Da, confirmă John Arthur Mortimer cu o voce scăzută. Mi-am dat seama repede ce a făcut, mai ales că J.J. Battiscombe mi-a adus la cunoştinţă vizita neaşteptată a fiului meu, într-o seară în care participam la o conferinţă. Philipp nu era deloc interesat de egiptologie. Când l-am întrebat, mi-a mărturisit fapta reprobabilă, spunându-mi, totodată, că deja cheltuise banii. I-am interzis să mai treacă pragul biroului, iar Frances ştia.

– Cine i-a dat cheia în seara aceea? Întrebă Higgins. Cumva dumneata, domnule Battiscombe?

– Am crezut că fac ceea ce trebuie, răspunse fostul paznic de noapte. Era fiul profesorului, vă daţi seama… Dar l-am anunţat pe domnul Mortimer!

– Ceea ce pricep mai puţin este discreţia cu privire la acest subiect, domnule Battiscombe. Aţi omis chiar să notaţi în registru numele lui Philipp Mortimer.

– Eu am crezut că onorabilitatea familiei Mortimer…

– Sperjurul este un delict foarte grav! Mai ales când se ascund intenţionat detalii esenţiale.

J.J. Battiscombe păli.

–40–

– Cu această ocazie probabil că Philipp Mortimer a reuşit să facă rost de dublurile cheilor, zise Higgins. Nu te-a consultat în această privinţă, domnule Dobelyou, fie direct, fie indirect?

– În niciun caz! Răspunse Dobelyou. V-am explicat deja că nu mă interesau vechiturile egiptene.

– Te contrazici, remarcă Higgins, pentru că ai vândut la un preţ bun statueta sustrasă de Philipp Mortimer. Obiectele egiptene sunt poate mai uşor de negociat decât pretinzi. Chiar şi o mumie.

William W. Dobelyou prefera să tacă. Se întoarse într-o parte să evite privirea lui Higgins, care se ridică şi se apropie de Philipp Mortimer, căruia îi vorbi pe un ton aproape părintesc.

– Tot nu mi-ai spus tot despre „vechea poveste” care a făcut din tine un hoţ şi care te-a împins poate să mergi şi mai departe. Eşti un trăgător excelent, din ce mi-a spus tatăl tău. De altfel, a fost uşor de verificat la standul de tir. Or, asasinul lui Frances Mortimer a folosit o armă de foc. Există una cu adevărat surprinzătoare în colecţia ta de arme vechi, un revolver modem, din cele mai comune cu putinţă. De unde provine, domnule Mortimer?

Philipp Mortimer se încăpăţâna să se uite pe tavan. Superintendentul Marlow veni lângă el, temându-se că a înţeles de ce fiul lui Sir John Arthur e incapabil să se apere.

– Domnule Mortimer, nu poţi tăcea pe vecie! Ştii ce presupune tăcerea aceasta vinovată.

Tânărul ridică în sfârşit capul, ca şi cum şi-ar fi revenit dintr-un leşin.

– Acuzaţi-mă de ce aveţi chef! Spuse aproape urlând. Mi-e indiferent!

– Arma crimei nu a fost găsită, preciză Higgins. Revolverul din colecţia de arme a fost trimis la Scotland Yard pentru expertiza tehnică şi s-a dovedit că nu este aceeaşi armă cu care s-a tras. Cu toate acestea…

Fiecare se aştepta ca Higgins să îi pronunţe numele.

– Cu toate acestea, ai fi avut răgazul s-o ucizi pe Frances Mortimer, să ieşi din birou, să închizi uşa cu cheia şi să strigi după ajutor. O punere în scenă ireproşabilă pentru a omorî o femeie pe care o iubeai şi care te-a respins.

Philipp Mortimer deveni alt om dintr-odată. Apatia se transformă dintr-odată în furie.

– Încă o propoziţie ca asta şi vă strâng de gât!

Scott Marlow îl potoli pe Philipp Mortimer în clipa în care acesta se ridică să-l atace pe Higgins.

– Calmează-te, Philipp!

Sir John Arthur era îngrozit de ceea ce auzea. Higgins, rămânând calm, începu să se plimbe prin birou.

– Mai este o persoană despre care încă nu am vorbit: doamna Mortimer în persoană. Unii o admirau, alţii o urau. Frumoasă, sensibilă, inteligentă, dar totodată depresivă şi neliniştită. Mă întreb dacă nu cumva s-a sinucis, dintr-un motiv care ar fi afectat orice femeie: Frances Mortimer nu putea avea copii.

Furia lui Philipp Mortimer se domoli dintr-odată, tot aşa cum se începuse.

– Domnule inspector, spuse profesorul Mortimer, foarte afectat, aţi fi trebuit să păstraţi discreţia…

– Îmi pare rău, Sir John Arthur. Această informaţie are o valoare inestimabilă, ar fi fost putut să clarifice întreaga situaţie… dacă nu ar fi fost mumia. Frances Mortimer a fost omorâtă. Dar cine era ea cu adevărat?

Întrebarea lui Higgins avu efectul unui trăsnet.

Fiecare dintre cei prezenţi se aştepta să audă numele vinovatului, dar poliţistul părea interesat de victimă.

– Am adunat mărturii diverse despre doamna Mortimer, continuă Higgins. M-am întrebat chiar dacă nu cumva a fost implicată în traficul de antichităţi în care s-au compromis deja câţiva dintre dumneavoastră.

Philipp Mortimer ar fi încercat din nou să-l atace pe Higgins, dacă braţul lui Scott Marlow nu l-ar fi forţat să stea jos. Sir John Arthur se ridică şi se

duse în faţa lui Higgins, obligându-l să-şi întrerupă peroraţia.

– De această dată, inspectore, declară el cu autoritate, aţi mers prea departe! Vă interzic să murdăriţi memoria soţiei mele!

– Are dreptate, fu de acord Philipp Mortimer. Poliţiştii sunt nişte gunoaie!

Higgins reflectă un moment.

– Nu mi-aş permite să pătez memoria nimănui, dar trebuie să emit o ipoteză care reiese din toate aceste indicii. Nu cumva soţia dumneavoastră a fost omorâtă pentru că era un martor incomod? Nu se pregătea ea să-l denunţe pe şeful bandei anticarilor? Nu cumva a fost ea victima unei maşinaţii perfect puse la punct?

Un val de nelinişte străbătu întreaga adunare. Fiecare se întreba cât de vinovat este cel de lângă el.

– Frances era perfecţiunea întruchipată! Interveni Philipp Mortimer. Niciodată n-a făcut ceva nelalocul lui!

– Am rostit cuvântul „victimă”, domnule Mortimer, iar în ceea ce priveşte puritatea imaculată a lui Frances Mortimer, aş fi mai puţin vehement!

– Cum îndrăzniţi? Strigă tânărul în culmea indignării.

– Dintr-un motiv foarte simplu.

Higgins se duse până în capătul biroului şi aduse o pânză acoperită cu un prosop, pe care îl dădu la o parte. Frances Mortimer, pictată nud de profesorul său, se ivi în faţa privirilor uluite ale asistenţei. John Arthur Mortimer îşi feri privirea. Fiul său, pe punctul de a izbucni în plâns, îşi puse mâna la ochi. Eliot Tumberfast, nevenindu-i să creadă, era fascinat de tabloul surprinzător. Pe Barry îl pufni râsul. William W. Dobelyou părea să aprecieze opera de artă. Agatha Lillby era indignată, iar J.J. Battiscombe privea aiurea. Indira Li îşi rodea unghiile. Superintendentul Marlow aştepta concluzia lui Higgins, care spuse:

– Vă rog să ieşiţi cu toţii din birou! Domnule Battiscombe, te rog să te aşezi pe locul în care te aflai în seara crimei. Philipp Mortimer va fi în apropiere de uşa clădirii, William W. Dobelyou şi Indira Li în biroul de numismatică, iar Barry afară. Pentru că Sir John Arthur, Eliot Tumberfast şi Agatha Lillby nu au fost prezenţi aici în seara tragediei, ei vor aştepta într-un birou de la parter.

– Ce înseamnă această mascaradă? Protestă profesorul. Aveţi de gând să ne mai ţineţi mult, domnule inspector? Ce s-a ales de profesionalismul Scotland Yardului?

– Sir… începu Marlow, nervos.

– Este etapa finală a reconstituirii, explică Higgins hotărât, care ne permite să înţelegem mai bine derularea evenimentelor. Vă rog să-mi mai acordaţi câteva minute! Este cu adevărat important să luaţi loc acolo unde eraţi în noaptea crimei. Nu aveţi altceva de făcut decât să aşteptaţi.

John Arthur Mortimer ridică din umeri a lehamite şi se conformă celor spuse de Higgins. Nişte poliţişti se ocupară de Dobelyou şi de Indira Li. Higgins şi Marlow rămaseră singuri.

– De ce nu aţi demascat criminalul? Se nelinişti superintendentul. Nu mai sunteţi sigur de posibilitatea de a-l prinde?

– I-am lăsat o ultimă şansă de a mărturisi, răspunse Higgins, dar nu a profitat de ea. Sunteţi îngrijorat, domnule superintendent?

– Chiar aşa, ajung să bănuiesc pe toată lumea.

– Nu vă înşelaţi deloc, zise în final Higgins.

–41–

Vreo douăzeci de minute mai târziu, superintendentul Scott Marlow îi rugă pe participanţii la reconstituire să se adune la primul etaj, în faţa uşii biroului profesorului Mortimer. Vădit nemulţumit, savantul nu îi ascunse lui Marlow că-i apreciază tot mai puţin metodele abuzive şi că le va prezenta superiorilor săi. Dobelyou nu mai rânjea. Indira Li părea un animal prins în cursă. Eliot Tumberfast, cu mâinile împreunate la spate, se lăsa dus de evenimente. Agatha Lillby îşi rodea unghiile. J.J. Battiscombe se uita pe pereţi, iar Barry, cocârjat, încerca să nu atragă atenţia. Philipp Mortimer, crispat, termina şirul celor anchetaţi.

Îl văzură cu toţii pe Higgins încercând în zadar să deschidă uşa de la biroul egiptologului.

– Nu înţeleg, spuse el, de ce nu se mai potriveşte cheia.

Câţiva dădură înapoi, neliniştiţi, simţind că se va petrece ceva neaşteptat.

– Ce mai este acum, domnule inspector? Întrebă John Arthur Mortimer.

Higgins părea preocupat de ce făcea, când, în sfârşit, se produse un mic declic, iar cheia se răsuci cu un scârţâit abia perceptibil. Uşa se deschise.

– Era să mă dau bătut. Intraţi şi luaţi loc!

– De ce? Întrebă savantul.

– E un timp pentru crimă şi un timp pentru căinţă, afirmă Higgins, enigmatic.

– Cât va mai dura această mascaradă?

– Vă rog să intraţi…

Profesorul făcu întocmai. Ceilalţi îl urmară şi se aşezară la locurile desemnate.

Superintendentul Marlow ajunsese la capătul puterilor. Nu era pe deplin convins de corectitudinea demersului lui Higgins, care de altfel se tot plimba de-a lungul şi de-a latul biroului. Părea că fostul inspector-şef vorbeşte singur ca un nebun.

– Cu toţii sunteţi vinovaţi, într-o măsură mai mică sau mai mare: dumneavoastră, Sir John Arthur, fiindcă nu v-aţi interesat de fiul dumneavoastră, determinându-l astfel să ajungă hoţ; dumneavoastră domnule Eliot Tumberfast, fiindcă v-aţi jucat cu sentimentele Agathei Lillby. Şi dumneavoastră, domnişoară Lillby, fiindcă m-aţi minţit şi fiindcă sunteţi atât de avidă după bani. Dobelyou, Battiscombe şi Indira Li sunteţi vinovaţi fiindcă aţi format un grup de hoţi, manipulându-l pe Philipp Mortimer, un tânăr şi aşa destul de vulnerabil. Barry, tu eşti vinovat că ai trimis o scrisoare anonimă. Mi-aţi putea reproşa că toate acestea sunt detalii anodine, dar printre noi se află un criminal! Cu toţii vă faceţi vinovaţi de a fi avut la un moment dat un comportament de condamnat şi că n-aţi dat o mână de ajutor când a fost nevoie! Totuşi, am înţeles că un criminal este cruzimea întruchipată.

Scott Marlow se gândea că Higgins devenise prea moralizator, dar deocamdată nu voia să intervină.

– Domnule Philipp Mortimer! Strigă Higgins, Continuându-şi plimbarea prin cameră.

Superintendentul strânse în mâna dreaptă oţelul rece al cătuşelor. Atmosfera deveni apăsătoare. Tânărul se îndreptă, gata să se ridice. Starea de apatie îi dispăruse.

– La un moment dat, am crezut că te prefaci, spuse Higgins. Dar trei factori mi-au întărit convingerea că eşti nevinovat. Primul ar fi revolverul modem din colecţia personală de arme vechi, un obiect de o mare banalitate, în cazul căruia expertiza tehnică a dovedit că nu a fost arma crimei. Poţi să-mi spui de unde îl ai?

Philipp Mortimer începu să vorbească cu greutate.

– Un prieten cu care îmi petreceam timpul… L-aţi fi deranjat degeaba cu această armă, a fost vorba de o glumă.

– Cel de-al doilea element, adăugă Higgins, este reprezentat de cheile găsite în sertarul secret al dulapului. La prima vedere, te incriminau, dar,

încărcându-le, a fost limpede că respectiva cheie de la biroul tatălui tău nu a fost folosită în noaptea crimei. Nu ai apelat la un profesionist, ci cu siguranţă tot la un prieten de la club pentru a face rost de dubluri. Cheia ta este prost confecţionată. Ţi-ai dat seama, mai devreme, cât mi-a fost de greu să o răsucesc în broască. În plus, yala a fost unsă cu multă grijă de criminal înainte de a intra în birou, pentru a evita cel mai mic zgomot când se închidea uşa. Am remarcat acest fapt când am răsucit o cheie într-o altă yală similară cu aceasta, dar neunsă, cea de la biroul domnului Tumberfast. Cheia dumitale nu era deloc unsă, iar expertiza arată că nu a fost folosită de multă vreme.

Scott Marlow răsuflă uşurat. Fusese sigur că Philipp Mortimer nu putea fi criminalul.

– Dar nu mă bazez numai pe aceste indicii, continuă Higgins. M-am convins de nevinovăţia lui Philipp Mortimer mergând la tatăl lui Frances, unde am găsit o fotografie a lui Philipp de care acesta mi-a vorbit mult. Fiul lui Sir John Arthur Mortimer nutrea o admiraţie pătimaşă pentru tânăra sa mamă vitregă. Pentru el, Frances era întruchiparea tuturor valorilor pe care le căuta într-o femeie. Deşi ştia că este inaccesibilă, nu putea să se abţină să o iubească şi, astfel, a găsit un refugiu în tatăl lui Frances, de fapt, singurul loc în care a aflat o alinare a tristeţii, pe care de altfel o înţeleg, fii sigur de asta!

Tânărul se emoţionase până la lacrimi. Îi părea rău acum că se îndoise de Higgins, considerându-l un poliţist fără inimă.

Fostul inspector-şef se opri dintr-odată, cu mâinile încrucişate la bărbie. Având înfăţişarea unui călugăr care se roagă, spuse:

– Domnule Eliot Tumberfast, vă acuz de furtul mumiei şi de moartea lui Frances Mortimer!

–42–

Urmă o tăcere de gheaţă. Nimeni nu îndrăznea să se mişte, în cele din urmă, Eliot Tumberfast reacţionă. Superintendentul Marlow se aşeză în spatele lui.

– Dumneavoastră spuneţi orice vă vine! Aşa ceva este inimaginabil!

– Doar că se întâmplă să am şi dreptate, domnule Tumberfast. O să vă explic îndată cum aţi făcut. V-aţi dus la conacul din Mayfair într-un taxi, după cum relatează mai mulţi martori. Era chiar momentul în care Frances

şi Philipp Mortimer plecau la teatru, conduşi de Barry. Acest fapt v-a permis să estimaţi ora sosirii. Apoi, v-aţi ciocnit de fosta iubită, Agatha Lillby, care nu v-a oferit chiar cea mai bună primire! Dar aveaţi un argument cu greutate pentru care cereaţi întâlnirea cu şeful dumneavoastră: dosarul care privea mormântul lui Imhotep, care l-ar fi pus pe jar pe orice egiptolog. Apropo, domnule Mortimer, întrebă Higgins adresându-i-se lui Philipp, te-ai uitat la motocicletă în ziua de după crimă? N-ai observat nimic ieşit din comun?

– Un detaliu neînsemnat: fusese mutată puţin de Barry, pentru că o ţineam înspre peretele garajului.

– Nu vă ating niciodată motocicleta! Declară Barry cu răutate.

– Acest amănunt este esenţial, remarcă Higgins. Şi dacă n-a fost Barry cel care ţi-a mutat motocicleta, atunci a fost altcineva sau, mai precis, cineva care a lăsat-o acolo după ce a împrumutat-o. Iar această persoană a făcut o mică greşeală, neştiind obiceiurile lui Philipp Mortimer. Am fost destul de mirat să descopăr o cască de motociclist în biroul lui Eliot Tumberfast. Nu cred că ar necesita o anchetă îndelungată, domnule Tumberfast, să dovedim că deţineţi o motocicletă sau că sunteţi un motociclist înrăit?

– Aşa este, am o motocicletă, dar nu văd…

– Bună idee să folosiţi BMW-ul lui Philipp Mortimer să plecaţi de la Mayfair spre British Museum. Motor lejer, de circa 215 kg, foarte puternic, 90 de cai putere, atinge 101 kilometri pe oră în câteva secunde şi merge cu 215 de parcă ar zbura. V-aţi asigurat că aşa evitaţi aglomerarea din trafic şi că nu întârziaţi. Aţi plecat de la Mayfair după ce Agatha Lillby s-a făcut nevăzută să ajungă la jocul de cărţi. Aţi lăsat motocicleta pe una dintre străduţele din apropierea muzeului, apoi aţi intrat în clădire cu dublura cheii. J.J. Battiscombe, paznicul de noapte, dormea din pricina ceaiului.

– Vă jur că nu l-am văzut pe Tumberfast! Susţinu J.J. Battiscombe.

– Aţi urcat la primul etaj fără să faceţi zgomot, continuă Higgins, nebăgând în seamă spusele lui Battiscombe. La acea oră, Indira Li şi celelalte femei de la curăţenie aveau treabă la al doilea etaj. Iar Dobelyou încă nu venise. Aţi deschis uşa biroului lui Sir John Arthur şi v-aţi ascuns în cel mai mare dintre cele două sarcofage, aproape de intrare, când i-aţi auzit pe Frances Mortimer şi pe Philipp venind. În timp ce ea căuta dosarul, dumneavoastră aţi ieşit din ascunzătoare. Aţi folosit din nou cheia să închideţi uşa din interior, fără să faceţi zgomot. Uşa fusese unsă cu grijă în prealabil. Apoi v-aţi îndreptat ameninţător spre Frances Mortimer, cu arma

în mână. Când şi-a întors privirea, v-a văzut, înspăimântată până în punctul de a nu putea să scoată nici cel mai mic zgomot. Nu i-aţi lăsat niciun răgaz să vă vorbească, împuşcând-o de două ori în inimă.

Foarte palid, Eliot Tumberfast vorbi cu greutate.

– Nu puteţi… Este de necrezut, îngrozitor… Nu…

Privirea severă a lui Higgins impuse tăcerea.

– Apoi aţi scos mumia din al doilea sarcofag în care aţi pus-o după ce aţi furat-o, ceea ce a fost o idee într-adevăr remarcabilă. Cine să o caute acolo? Aveaţi nevoie de acea mumie pentru experimentele ştiinţifice. Aţi luat-o chiar din acest birou, într-o seară în care lucraţi singur în clădire. Aţi mutilat-o, aţi disecat-o, din acest motiv era în starea demnă de milă în care am găsit-o. Aţi întins-o apoi pe trupul neînsufleţit al lui Frances Mortimer, atât pentru a îngreuna derularea anchetei, cât şi pentru a scăpa de un cadavru care încurca. Dar a fost o mare greşeală, domnule Tumberfast. Vrând să încurcaţi ancheta, mi-aţi oferit, de fapt, o pistă preţioasă: cine altcineva decât un egiptolog ar fi putut să fure o mumie şi să o folosescă drept obiect de experimente? Cine altcineva, mai bine decât dumneavoastră, pasionat în secret de arta mumificării? Apoi, după ce aţi pus la punct întregul spectacol, v-aţi ascuns în sarcofag. Nu v-a luat cu totul decât trei minute. Până când J.J. Battiscombe, alertat de Philipp Mortimer, a deschis uşa cu cheia din tabloul de serviciu, s-au scurs cel puţin cinci minute. A sosit apoi momentul cel mai periculos pentru dumneavoastră. Aţi prevăzut că spectacolul macabru va atrage toate persoanele prezente spre fundul biroului şi că le va capta întreaga atenţie suficient de mult pentru ca să vă permită să ieşiţi din sarcofag şi să fugiţi. Destul de riscant, dar n-aveaţi ce face. Chiar construcţia sarcofagului m-a pus pe gânduri. Eu însumi m-am aşezat în el să aflu cât de mult timp se poate respira. Mi-am dat seama că acoperământul de lemn este pus în legătură cu cuva prin nişte elemente pivotante foarte discrete şi perfect reglate să nu scoată niciun fel de sunete. În plus, pe lateral, invizibile la o privire fugară, erau făcute două găuri potrivite pentru a obţine puţin oxigen, iar un astfel de dispozitiv nu se găseşte pe niciun alt sarcofag expus la British Museum. Dacă s-ar fi ivit probleme, aveaţi două soluţii de rezervă: sau vă refugiaţi în propriul birou, care de altfel n-a fost cercetat în seara crimei, sau rămâneaţi ascuns în sarcofagul care n-a fost deschis nicio clipă. Superintendentul a cerut, pe bună dreptate, să nu fie atins nimic şi mai ales preţioasele antichităţi adunate în biroul-laborator al lui John Arthur Mortimer. Mai era un ultim

risc, înainte de fugă: să vă vadă cineva ieşind din clădire şi să vă identifice. Dar nu putea fi în niciun caz Barry, pentru că ştiaţi locul în care stătea întotdeauna să-l aştepte pe profesor. Aţi luat-o, de altfel, în direcţie opusă. V-aţi urcat pe motocicletă, v-aţi descotorosit de arma crimei şi de mănuşile pe care le-aţi purtat, apoi v-aţi întors la conacul din Mayfair.

– E rocambolesc de-a dreptul! Strigă Eliot Tumberfast nervos. Aţi inventat totul! De altfel, mărturia lui Sir John Arthur Mortimer mă dezvinovăţeşte.

Higgins îl privi pe noul director de la British Museum.

– Cred că nu ne-a spus întregul adevăr.

Savantul era înfricoşat.

– Consider că sunt insultătoare toate insinuările dumneavoastră, inspectore! Iar încăpăţânarea de a-l acuza pe Tumberfast este intolerabilă! Chiar în ciuda propriei voinţe, fiţi sigur de asta, el se bucură de un alibi inatacabil. Cum ar putea Tumberfast să fie asasinul lui Frances?

– Într-o anumită măsură, spuse Higgins cu gravitate, aveţi dreptate, pentru că adevăratul criminal sunteţi dumneavoastră, John Arthur Mortimer!

–43–

– Confundaţi adevărul cu închipuirea, inspectore, răspunse savantul, în întregime stăpân pe situaţie.

Scott Marlow nu stătea prea departe. Un strop de sudoare i se scurse de pe frunte. Acuzaţia făcută de Higgins nu părea să-l fi tulburat prea tare pe profesor. Superintendentul se întreba dacă nu cumva colegul său o luase pe o pistă greşită. Dar fostul inspector-şef, foarte pătruns de demonstraţie, îşi reluă cuvântarea:

– Este adevărat că Eliot Tumberfast şi dumneavoastră vă detestaţi. Sunteţi mereu în conflict, nu doar din cauza divergenţelor ştiinţifice, ci şi din cauza faptului că Tumberfast s-a îndrăgostit de Frances. Cred că gestul lui Eliot Tumberfast de la înmormântarea soţiei, de a arunca un trandafir pe mormânt, n-a fost premeditat. El nu ştia că eu voi fi acolo. Mânia dumneavoastră părea să întărească ura împotriva lui Eliot Tumberfast. Şi sper, domnule Tumberfast, că acel trandafir să fi fost simbolul unei remuşcări sincere şi nu un nou artificiu actoricesc. Orice ar fi, aţi făcut o greşeală fatală furând mumia. Sunteţi atât de pasionat de experimentele

ştiinţifice, încât nu v-aţi închipuit consecinţele unei asemenea imprudenţe. Şefului dumneavoastră nu i-a luat prea mult să-şi dea seama că dumneavoastră sunteţi hoţul, mai ales că el însuşi s-a folosit de acea mumie ca de-o momeală să vă prindă în capcană. Vă cunoştea de multă vreme şi ştia că nu veţi rezista tentaţiei de a o lua.

– E absurd! Interveni John Arthur Mortimer. Eu însumi am înaintat o plângere oficială pentru furt.

– Nici nu mă aşteptam la mai puţin din partea dumneavoastră, îi răspunse Higgins. Şi este deopotrivă de adevărat că Eliot Tumberfast era la mila dumneavoastră. Dacă l-aţi fi acuzat de furt, întreaga sa carieră de egiptolog, la care ţine cel mai mult, ar fi fost distrusă pentru totdeauna. La gândul că nu şi-ar mai urma vocaţia, un om impulsiv şi puţin instabil ca Tumberfast ar fi fost gata să facă orice compromis. Or, i-aţi promis să-l scăpaţi de acea mumie deranjantă dacă ar fi colaborat. Am început să înţeleg că era o alianţă între voi doi, după ce am analizat mai îndeaproape mărturia Agathei Lillby. Când s-a întors de la jocul de cărţi, ea v-a văzut certându-vă cu Eliot Tumberfast. Voiaţi să-l împiedicaţi pe Tumberfast să iasă din birou. Am discutat cu ambii protagonişti despre acest moment critic, dar răspunsurile lor nu au fost aceleaşi. Sir John Arthur îşi amintea exact ce se întâmplase, iar spusele sale erau în continuarea celor ale Agathei Lillby, în vreme ce discursul lui Eliot Tumberfast a fost vag, neclar. Perfect de înţeles, pentru că el deja plecase! Încercaţi să vă amintiţi, domnişoară Lillby! L-aţi zărit bine de la spate pe John Arthur Mortimer, care părea că se ceartă cu Tumberfast, că-l împiedică să iasă… Dar l-aţi văzut cu adevărat pe Eliot Tumberfast?

Menajera familiei Mortimer era foarte tulburată.

– Încercând să-mi aduc aminte… Nu prea cred că l-am văzut. Dar i-am auzit vocea şi atunci m-am gândit că Eliot Tumberfast e tot acolo.

– Cu vocea lui e o altă problemă. În realitate, Eliot Tumberfast plecase de la conacul din Mayfair de multă vreme. După mine, ajunsese deja în clădirea administrativă a British Museum cu mult înainte de finalul piesei de teatru la care fuseseră Frances şi Philipp Mortimer. Fără îndoială, chiar înainte de pauză, pentru a avea timp suficient să pregătească crima.

– Vă îndepărtaţi mult de la subiect, inspectore, îi replică John Arthur Mortimer. Îi influenţaţi pe martori astfel încât mărturiile lor să se potrivească cu propriul adevăr. E un fapt că domnişoara Lillby l-a auzit pe Tumberfast ridicând vocea la mine. Şi ce mai ziceţi de apelul telefonic dat de soţia mea în pauza dintre acte? Nu am vorbit prea mult cu ea, pentru că

Tumberfast nu înceta cu argumentele lui. Am fost chiar obligat să-l fac să tacă.

– Mi-ar trebui un alt martor care să confirme cele zise. Îţi aduci aminte să-ţi fi zis Frances Mortimer de acest apel telefonic? Îl întrebă Higgins pe Philipp.

– Da, sigur, răspunse tânărul bulversat, nemaiştiind ce să creadă, îngrozit la gândul că Sir John Arthur Mortimer putea fi vinovat de crimă. Frances era îngrijorată de sănătatea tatălui meu. A auzit la telefon ecourile certei cu Tumberfast.

– Normal, admise Higgins, în mod clar satisfăcut. V-am întins o capcană, domnule profesor. Întreaga dumneavoastră apărare constă în răsunetul vocii lui Eliot Tumberfast, o voce pe care, de altfel, aţi înregistrat-o. În biroul de acasă, dar şi în cel de la British Museum, am remarcat existenţa a două magnetofoane. Aţi fost destul de inspirat încât să nu le ascundeţi, pentru că ele erau folosite exclusiv pentru înregistrări de natură ştiinţifică, participări la conferinţe sau pregătirea unor documentaţii. V-am întrebat despre rolul lor şi am scotocit puţin printre hârtii, cu speranţa că voi găsi benzi magnetice mai vechi. Privind în interiorul şemineului, atât din curiozitate personală, cât şi din motive profesionale, am descoperit un fragment de bandă care nu era pe deplin distrusă. Şemineele joacă un rol esenţial în anchetele criminale, pentru că asasinii au adesea tendinţa să arunce în foc dovezile incriminatorii. Am presupus că aţi distrus chiar dumneavoastră benzile magnetice ca să nu fie găsite în coşul de gunoi de unul ca Barry, care are obiceiul să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala. Am trimis fragmentul laboratorului de la Scotland Yard. Am găsit mai puţin de şase centimetri de bandă, foarte îngustă. Nu se auzeau decât câteva cuvinte, rostite de dumneavoastră, Ascultă-mă, dragă, pe un ton mai degrabă agresiv. Vorbeaţi, deci, cu cineva, ceea ce pare ciudat, pentru că un astfel de aparat se foloseşte pentru a înregistra note cu caracter personal. Şi dacă interlocutorul n-ar fi altcineva decât Eliot Tumberfast? Dacă banda n-ar fi decât o secvenţă din scenele de ceartă puse cap la cap? Când Agatha Lillby s-a întors de la joc, aţi trimis-o în camera ei. Tânăra m-a rugat să n-o compromit, mărturisindu-vă despre viciul ei, dar sunt convins că dumneavoastră ştiaţi deja. Aţi aşteptat revenirea menajerei, ştiind că foloseşte poarta care dă spre străduţa din dos. Aţi văzut-o de la fereastra din birou. Din clipa în care a intrat, aţi dat drumul magnetofonului şi aţi avut grijă să vă arătaţi în momentul în care Agatha Lillby urca încet scara pentru

a ajunge în camera sa. De aceea, ea a auzit vocea înflăcărată şi tunătoare a lui Eliot Tumberfast. Tot aceeaşi voce s-a auzit când Frances Mortimer v-a telefonat. Este monstruos că aţi folosit ca alibi ultima conversaţie cu soţia dumneavoastră, mai ales că în acel moment Eliot Tumberfast era deja plecat.

– Aveţi o imaginaţie debordantă, domnule inspector, observă John Arthur Mortimer. Faptul că vă bazaţi teoria pe câteva cuvinte înregistrate pe un fragment de bandă magnetică nu va stârni decât zâmbetul oricărui judecător.

– Cred că aţi pregătit totul cu minuţiozitate. Alegerea serii în care să aibă loc furtul, menit să complice ancheta şi să o trimită pe piste greşite, nu a fost aleatorie. Sunt convins că cel puţin unul dintre voi ştia că există piese rare în sala de numismatică.

– Eu ştiam, mărturisi Philipp Mortimer. A fost singura seară în care toţi numismaţii erau plecaţi. În mod obişnuit, era cel puţin o persoană care lucra până seara târziu.

– De unde ştiai? Îl întrebă Higgins.

– În timpul unei cine, cu vreo cincisprezece zile înainte de uciderea lui Frances, tatăl meu a spus-o la masă. Şi a repetat-o apoi când am trecut în salon, în timp ce Agatha ne aducea un brandy.

Higgins se întoarse spre Agatha Lillby, ai cărei obraji se îmbujoraseră.

– Deci şi dumneavoastră, domnişoară, eraţi la curent cu atâtea lucruri! De la statueta furată de Philipp Mortimer, până la proastele sale obiceiuri şi la pista pe care a urmat-o să facă rost de un cumpărător. Aşadar, dumneavoastră sunteţi mintea din spatele acestui furt de piese rare? Speraţi să obţineţi o sumă de bani suficient de mare care să vă permită să vă reglaţi toate datoriile de joc şi să jucaţi şi mai abitir.

– Nu-i deloc adevărat! Protestă ea.

– Atunci nu e decât un singur vinovat, conchise Higgins: William W. Dobelyou.

–44–

Şeful bandei anticarilor sări ca ars.

– E prea de tot de data asta! N-am obiceiul să dezvălui numele celor care mă angajează, dar nici n-am de gând să las să mi se spargă toate oalele în cap. E într-adevăr vorba de o femeie care m-a contactat prin telefon pentru a-mi da mai multe detalii despre lovitură. Am verificat ce-mi spusese cu

ajutorul lui Battiscombe. Indira Li a reuşit să găsească o angajată de la curăţenie să o înlocuiască şi să ajungă astfel la faţa locului ca să pregătească operaţiunea.

– Cum se poate afla cine era această femeie? Întrebă Higgins.

– A avut loc o întâlnire pentru încheierea socotelilor, două zile mai târziu. Din cauza crimei, am fost obligat să fug, aşa că l-am sunat pe Battiscombe şi l-am rugat să meargă în locul meu la întâlnire şi să-i explice întreaga situaţie clientei. Mereu am fost corect în afaceri.

– La ce adresă trebuia să aibă loc întâlnirea, domnule Battiscombe?

Fostul paznic de noapte, destul de speriat, dădea impresia unui câine bătut.

– Pe Carlisle Street numărul 12, unde am întâlnit-o pe domnişoara Lillby, după ora prânzului.

– Mărturisirea aceasta vine cam târziu, spuse Higgins. Nu aduce nimic suplimentar, pentru că superintendentul Marlow a supravegheat cercul jucătoarelor clandestine din Carlisle Street. I-am văzut venind pe J.J. Battiscombe şi pe Agatha Lillby. Piesele din puzzle se aranjau, dar nu ştiam încă dacă ne îndreptau spre urmele criminalului. L-aţi revăzut pe Eliot Tumberfast între patru ochi, domnişoară Lillby, şi i-aţi spus de acest furt incredibil, de viitoarea independenţă financiară, de o posibilă căsătorie pentru că încă îl iubeaţi, nu-i aşa?

Menajera familiei Mortimer era albă ca varul.

– Eliot nu este un criminal, inspectore! Nu poate fi, vă jur!

– Din păcate, domnişoară, aceste vorbe nu-mi sunt de ajuns. I-aţi spus lui Tumberfast la ce oră va sosi Dobelyou, care cunoştea în detaliu tot ce ţinea de furt. Iar John Arthur Mortimer şi Tumberfast au constatat cu satisfacţie că întregul lor şiretlic prinde formă, mai cu seamă pentru că profesorul a ştiut să distileze informaţia pentru ca furtul să se poată desfăşura în condiţii optime, iar ceilalţi să pară nişte criminali.

– Mă luaţi drept un adevărat Machiavelli, inspectore! Exclamă savantul.

– Câtva timp, aţi rămas singur acasă, în Mayfair. Chiar nu aţi ieşit nicăieri?

– N-am ieşit din biroul meu în seara aceea, iar domnul Tumberfast poate să confirme. Mai mult decât atât, eram bolnav, aveam gripă. Medicul îmi recomandase să rămân acasă.

– Am stat de vorbă cu doctorul Matthews, preciză Higgins. Mi s-a părut mai înclinat spre pictură, adevărata sa pasiune, decât spre medicină. Cred că

v-aţi folosit de el fără scrupule, tot aşa cum v-aţi folosit de toţi cei apropiaţi. Aţi jucat cu un cinism incredibil comedia soţului întristat şi aproape că m-aţi făcut să cred în durerea mocnită şi demnă. Îi sunt recunoscător, de altfel, doctorului Matthews, pentru că m-a ajutat să înţeleg starea sufletească a lui Frances Mortimer. Chiar dacă detesta arheologia, sarcofagele, mumiile, ea vă admira şi vă iubea, Sir John Arthur. Dar dumneavoastră n-aţi iubit-o niciodată. Mulţumită portretelor pictate de profesorul ei de doi ani încoace, am remarcat cum disperarea se cuibărise în liniile fine ale chipului său. Ştia că mariajul ei eşuase. Mai ştia şi că divorţul era inevitabil.

– Am auzit o ceartă între Sir John Arthur Mortimer şi soţia sa, interveni Agatha Lillby, care-şi pierduse întreaga semeţie. „Nu mai puteam continua aşa”, spunea ea. Dar nu s-a mai întâmplat nimic şi am uitat incidentul.

Privirea mânioasă a savantului o intimidă pe Agatha Lillby.

– Poţi spune orice, Agatha, mai cu seamă că memoria ta este imbatabilă şi nimeni nu se poate îndoi de tine.

– Cu tot respectul pe care vi-l port, îi răspunse ea, permiteţi-mi să vă spun că Frances nu era femeia potrivită pentru dumneavoastră. Priviţi-o în acest tablou aşa de goală, indecentă! Mi-e ruşine, îmi pare foarte rău de ce am făcut, dar sunt convinsă că toate s-au întâmplat din cauza ei.

Higgins o ascultă cu multă atenţie pe Agatha Lillby, apoi se întoarse spre John Arthur Mortimer.

– De ce aţi pus la cale uciderea soţiei dumneavoastră?

Întrebarea lui Higgins stârni un val de frică aproape insuportabilă. Doar principalul suspect rămase indiferent.

– N-am nimic de spus, inspectore.

– Atunci o să vorbesc eu în locul dumneavoastră. Marea dumneavoastră ambiţie a fost să obţineţi funcţia de conducere de la British Museum. Aţi fost gata să faceţi orice pentru asta, mai ales că nu se ducea lipsă de candidaţi redutabili. Încăpăţânarea dumneavoastră, relaţiile, notorietatea în continuă creştere v-au permis, în ultimii aproape trei ani, să întrezăriţi un succes posibil. Dar succesul nu ar fi fost posibil fără o importantă bază financiară pe care nu o mai deţineaţi, din cauza unor investiţii proaste sau datorii familiale. Averea familiei Mortimer se topise ca zăpada la soare.

– Este cumva o crimă să-ţi pierzi averea? Îl ironiză savantul.

– La slujba de înmormântare a soţiei dumneavoastră, continuă Higgins, m-a mirat absenţa părinţilor ei. Am aflat că mama îi murise în urmă cu cinci ani, dar de ce nu venise tatăl să-şi conducă fata pe ultimul drum?

– O asemenea întrebare nu-l priveşte decât pe el, inspectore.

– Nu este ceea ce mi-a răspuns tatăl lui Frances când l-am vizitat acasă, în Sussex, zise Higgins. Mi-a mărturisit că se opusese căsătoriei, detestând stilul calculat al caracterului dumneavoastră, de care Frances, îndrăgostită fiind, nu-şi dăduse seama la timp. Bolnav, vlăguit de moartea tragică a fiicei sale, n-a avut nici curajul, nici forţa să vă înfrunte în timpul unei ceremonii pe care o considera mai degrabă mondenă decât sinceră. A preferat să-şi jelească fiica în singurătate.

– Fiecare îşi plânge durerea după cum poate, inspectore.

Sir John Arthur se arăta în continuare demn.

– Tatăl lui Frances mi-a vorbit îndelung despre contractul de căsătorie, continuă Higgins. În cazul morţii soţiei, bunurile ei vă reveneau în totalitate. Iar doamna Mortimer nu putea avea copii, ceea ce doctorul Matthews desigur că v-a spus imediat ce Frances i-a devenit pacientă. Cea mai mare catastrofa care s-ar fi putut abate asupra dumneavoastră era divorţul, pentru că v-ar fi ruinat şi v-ar fi distrus toate ambiţiile. Nu aţi discutat cu soţia dumneavoastră la modul serios despre o separare inevitabilă?

– Asta e ridicol! Obiectă savantul cu răceală.

– Nu prea cred, continuă Higgins. După părerea prietenului meu, Petticott, de la Banca Angliei, este clar că puterea dumneavoastră financiară este redusă la minim. Aţi fost pus chiar în situaţia de a nu le putea mări salariul Agathei şi lui Barry. Odată cu căsătoria, o avere considerabilă a făcut din dumneavoastră un om bogat.

– Nimic mai greşit! Inspectore. Nu mi-aş fi omorât soţia pentru atâta lucru.

– Doar dacă ameninţarea de a vă părăsi nu v-ar fi privat de avere şi nu v-ar fi distrus cariera. Frances era deznădăjduită, pentru că ştia că nu o mai iubiţi. Mai rău, că nu aţi iubit-o niciodată. Nu era dispusă să accepte compromisuri, iar pentru că această căsnicie era un eşec, trebuia să-i pună capăt.

– Eu şi soţia mea n-am avut niciodată o discuţie în acest sens, inspectore. Eram un cuplu unit.

– Aţi comis o greşeală capitală din vanitate.

John Arthur Mortimer se încruntă, făcând un rid adânc pe frunte. Nu ştia la ce face aluzie Higgins.

– În majoritatea anchetelor criminalistice, explică Higgins, trebuie să plecăm de la punctul iniţial, pe care, în acest caz, chiar dumneavoastră mi l-aţi indicat: aţi rugat-o pe soţie să vă aducă un dosar de care aveaţi nevoie urgentă. Pentru că eraţi bolnav, nu vă puteaţi deplasa. Frances Mortimer a găsit într-adevăr dosarul, foile erau răsfirate în apropierea cadavrului şi am avut ocazia să le studiez. Erau despre mormântul generalului Horemheb, succesorul lui Tutankamon. Ca egiptolog amator, ştiam câte ceva despre subiect şi, intrigat am vrut să ştiu mai multe. L-am întrebat pe prietenul meu, Mac Cullough, un remarcabil comisar şi mare cunoscător al Antichităţii. Deşi nu este un egiptolog profesionist, a realizat în câteva minute un dosar mult mai generos decât al dumneavoastră despre mormântul lui Horemheb de la Saqqarah. Dumneavoastră, cercetător profesionist, aţi omis acest aspect, foarte sigur că nimeni nu s-ar fi interesat de aşa ceva. De ce i-aţi cerut soţiei dumneavoastră să caute un dosar de care nu aveaţi deloc nevoie, doar dacă nu voiaţi decât un pretext pentru a o trimite pe Frances Mortimer spre o moarte atroce?

Eruditul rămase impasibil.

– Fără îndoială că asistenţii mei au alcătuit prost dosarul, inspectore. Mi-aş fi dat seama de acest fapt când Frances mi l-ar fi adus. Acuzaţia dumneavoastră este în continuare trasă de păr.

Superintendentul Marlow avea din ce în ce mai puţină răbdare. Cu cât trecea timpul, cu atât profesorul era mai sigur pe el.

– V-am arătat mobilul, reluă Higgins, la fel de calm ca savantul. Funcţia de director la British Museum reprezintă apoteoza carierei dumneavoastră. Aţi hotărât să o îndepărtaţi pe această femeie de îndată ce v-a spus că vrea să vă despărţiţi. Ceea ce nu ştie însă Eliot Tumberfast este faptul că l-aţi manipulat. Şeful dumneavoastră v-a minţit, domnule Tumberfast. Aţi apăsat pe trăgaci din cu totul alte motive…

– Sunt nevinovat! Protestă Eliot Tumberfast. Este adevărat tot ce a spus Sir John Arthur.

– Să vă amintesc un alt element al investigaţiei… Prietenul meu, Petticott, mi-a atras atenţia asupra unui cec important semnat de Sir John Arthur virat în contul agenţiei de detectivi Christie’s.

– N-am ţinut secretă angajarea firmei de detectivi.

– Aţi dat dovadă de şiretenie, recunoscu Higgins. Ştiaţi de această agenţie de detectivi, domnule Tumberfast?

– Nu… Nu, bălmăji egiptologul.

– Eu cred că ştiaţi, îl contrazise Higgins. Şeful dumneavoastră v-a vorbit despre ancheta desfăşurată în legătură cu soţia sa şi despre urmărirea ei. V-a spus de agenţia Christie's, v-a arătat chiar un dosar pe care n-aţi avut tăria să-l citiţi până la capăt, atât de multe orori erau puse pe seama femeii pe care o iubeaţi.

– Sunteţi înspăimântător, inspectore! Se enervă profesorul. Nu i-am spus nimic lui Tumberfast de această anchetă, pentru că privea doar viaţa mea privată.

– Cred că e tocmai invers, interveni Higgins. Este chiar miezul întregii stratageme diabolice. Este clar că l-aţi determinat pe Eliot Tumberfast să o ucidă pe Frances. Aveaţi destule atuuri, şantajul cu mumia, promisiunea de a-i da permisiunea să-şi înceapă săpăturile dorite… Acestui aspect, atât de important pentru el, i-aţi adăugat dimensiunea afectivă. Aţi remarcat, cu siguranţă, de-a lungul timpului, că Tumberfast este un om pasional. Mai mult decât atât, se îndrăgostise de soţia dumneavoastră. Dar Frances vă era fidelă. Raportul agenţiei de detectivi particulari v-a dovedit-o. Respingea nu doar propunerile lui Tumberfast, ci şi pe ale celorlalţi pretendenţi. Numai că aţi pretins contrariul şi aţi târât-o pe Frances în noroi, defăimând-o în faţa lui Tumberfast. Aţi invocat chiar spusele lui Barry, şoferul, şi ale Agathei Lillby, menajera. I-aţi spus lui Tumberfast că Frances avea numeroşi amanţi, i-aţi descris-o drept o femeie uşoară, frivolă, departe de imaginea ideală pe care şi-o formase el despre ea. Astfel visul lui s-a destrămat, transformându-se în ură. Frances a devenit murdară în ochii lui. În plus, părăsindu-şi bietul soţ încornorat, i-aţi spus, ea v-ar fi ruinat în mod cinic cariera. În atare condiţii, nu l-aţi mai fi putut proteja pe Tumberfast şi nici nu i-aţi mai fi putut garanta că lucrările arheologice vor fi demarate. Frances devenea în mintea lui cea mai detestabilă fiinţă, un adevărat demon. De aceea, nu mai rămânea decât o singură soluţie: s-o omoare. Doar aşa s-ar fi făcut dreptate. Nu scrie în ***Cartea egipteană a morţilor*** că femeia adulterină trebuie pedepsită?

Livid, Eliot Tumberfast se ridică şi arătă spre tabloul în care Frances Mortimer era pictată goală.

– Şi acela? Îl întrebă pe Higgins cu o voce tremurătoare. Nu este tabloul o dovadă a imoralităţii lui Frances?

– Pentru nimic în lume! Răspunse Higgins. Tabloul este un fals. Artistul însuşi mi-a spus-o. Şi este gata să vină să depună mărturie. Puteţi să vă descălţaţi, domnule Tumberfast?

– Pardon?

Eliot Tumberfast, agitat la culme, îl privea pe fostul inspector-şef de la Scotland Yard fără să înţeleagă.

– V-aş ruga să încercaţi această pereche de încălţări, domnule Tumberfast.

Superintendentul Marlow aşeză pe parchet o pereche frumoasă de pantofi negri. Şocat, Tumberfast căută un sprijin în ochii şefului său, dar acesta îl ţintuia cu o privire glacială. Tumberfast se descălţă nervos, ezită, intrând cu uşurime în pantofi.

– Puteţi să face câţiva? Îl rugă Higgins cu amabilitate.

Speriat, egiptologul făcu întocmai. Avea impresia că se agită ca o maşinărie pe care nu o mai controla.

– Cred că puteţi păstra încălţările, conchise Higgins. Vă vin de minune. Nu vă trezesc nicio amintire, domnule Tumberfast?

Încremenit, egiptologul nu mai putu să zică nimic. Îşi căută cu greutate cuvintele.

– De ce… De ce îmi spuneţi asta?

– Pentru că le purtaţi în noaptea crimei. Ploua, dacă vă mai amintiţi, când aţi plecat de la reşedinţa din Mayfair. Sir John Arthur v-a sfătuit să că schimbaţi pantofii şi v-a dat perechea asta de încălţări. Când v-aţi întors, le-aţi luat pe ale dumneavoastră. Domnul Mortimer le-a curăţat, dar nu le-a aruncat. Le-a pus el însuşi în sertarul din camera din care au fost luate, special pentru a învinovăţi pe cineva. Însă aceşti pantofi îi aparţin lui Philipp Mortimer. Amândoi purtaţi acelaşi număr, domnule Tumberfast. Iar micul nostru experiment tocmai a demonstrat acest fapt. Am strâns câteva fărâme de pământ de la marginea unei alei din grădina conacului şi le-am analizat. Am regăsit urme ale aceluiaşi tip de sol pe parchetul din biroul şefului dumneavoastră, urme mai degrabă recente. Însă domnul Mortimer nu s-a dus la British Museum de câteva zile bune. A fost altcineva care a intrat în birou, şi acea persoană aţi fost dumneavoastră, domnule Tumberfast. Sir John Arthur prevăzuse şi acest aspect, care se termina în două feluri posibilităţi: fie pantofii treceau neobservaţi, fie trezeau suspiciuni. Agatha mi-a spus imediat că Philipp Mortimer nu este deloc grijuliu cu lucrurile sale. Apoi m-am gândit că e posibil să le fi ascuns dintr-

un motiv precis, însă i-am dat crezare lui Philipp, când am înţeles că tatăl său e un criminal odios, cel mai rău dintre toţi, care n-ar fi ezitat să-şi acuze propriul fiu.

Philipp Mortimer îşi privi tatăl cu o frică amestecată cu groază, neîndrăznind să creadă spusele lui Higgins.

– John Arthur Mortimer, zise Higgins serios, vă acuz în numele Maiestăţii Sale că aţi plănuit şi comis crima împotriva soţiei dumneavoastră, Frances! L-aţi manipulat pe asistentul dumneavoastră, Eliot Tumberfast, care a pus în practică planul cumplit. Acestea fiind spuse, cred că este timpul, domnilor, să mărturisiţi!

Scott Marlow devenise agitat la gândul că va trebui să-i pună cătuşele unuia dintre reprezentanţii cei mai de seamă ai vechii aristocraţii britanice. Eliot Tumberfast era aproape demn de milă, cu faţa brăzdată de ticuri şi spasme, pierzându-şi controlul asupra propriei persoane.

– Sunt nevinovat! Gemu egiptologul.

– Şi eu la fel, normal! Afirmă profesorul. Am o întâlnire foarte importantă într-o jumătate de oră, inspectore, şi sper să fiu liber până atunci, după ce se va termina această comedie lamentabilă!

Higgins începu să se plimbe. Scott Marlow ar fi vrut să intre într-o gaură de şarpe.

– Bineînţeles, zise Higgins, sunteţi inseparabili. Sir John Arthur nu poate spune că Eliot Tumberfast a plecat în seara crimei, fără să devină el însuşi suspect şi complice. În egală măsură, Eliot Tumberfast nu-şi poate acuza şeful, în ciuda celor spuse, fără să-şi recunoască vinovăţia. Este un plan genial, Sir John Arthur, care se hrăneşte dintr-o cruzime rar întâlnită şi din siguranţa că nimeni nu poate deţine nici cea mai mică dovadă, deşi ştie adevărul.

– Această poveste macabră nu a existat decât în imaginaţia dumneavoastră, inspectore!

Higgins se apropie de Eliot Tumberfast şi se propti în spatele scaunului său. Îi vorbi blând, asemenea unui preot care se pregăteşte să-i dea iertarea:

– Aţi încercat să mă convingeţi, domnule Tumberfast, că anumite mumii pot învia. Sunteţi convins că egiptenii găsiseră secretul morţii şi… aveţi dreptate. Această mumie, pe care aţi acuzat-o de crimă, a fost martorul gestului dumneavoastră criminal. Mumia a devenit aliata lui Frances Mortimer pentru a vă acuza în faţa lui Dumnezeu şi în faţa oamenilor.

Pentru că Frances Mortimer nu a murit! Priviţi, domnule Tumberfast, priviţi!

Eliot Tumberfast auzi un mic scârţâit dinspre locul în care se găseau cele două sarcofage. Apoi se întoarse. Capacul celui mai mare dintre ele se ridică. Tumberfast, uluit, se ridică de pe scaun, în vreme de John Arthur Mortimer, neîncrezător, se prinse de scaun. Indira Li leşină, căzând în braţele lui Philipp Mortimer, care nu mai văzu nimic. Ceilalţi erau fascinaţi, dar pe jumătate morţi de spaimă.

Capacul sarcofagului căzu pe podea cu un zgomot sec şi dinăuntru apăru o mumie cu bandaje curate. Avea părul blond al unei femei foarte frumoase, cu ochii mari deschişi. Era o mumie vie.

Eliot Tumberfast fugi spre ea şi îi căzu în genunchi.

– Frances! Începu el să urle. Frances! Iartă-mă, iartă-mă, iubirea mea! Soţul tău m-a păcălit, m-a minţit! Eu te-am ucis, eu care te iubeam atât de mult, eu care eram sigur de puritatea ta! Totul este din vina lui, el este criminalul, ţi-o jur!

Şocat de mărturia publică a lui Eliot Tumberfast, care plângea tot atât de mult pe cât vorbea, Scott Marlow fu îmbrâncit de John Arthur Mortimer, care deschise uşa biroului şi încercă să fugă.

– Trebuie să-l prindem! Strigă superintendentul. O să ne scape!

– Marlow, îl linişti Higgins cu o bătaie amicală pe umăr, aduceţi-vă aminte, aţi făcut tot ce a trebuit să faceţi!

–46–

Higgins şi Scott Marlow mergeau pe Bond Street. Ploua.

– Vă întoarceţi la The Slaughterers? Îl întrebă superintendentul.

– Iau trenul într-o oră.

– Ce poveste! Oftă Scott Marlow, încă profund marcat.

– A decurs bine conferinţa de presă? Se interesă Higgins.

– De minune! Jurnaliştii nu-şi credeau urechilor. Nu arestăm în fiecare zi un asemenea criminal. Vreau să spun doi criminali.

Higgins îşi ridică gulerul hainei. Îi era frig şi simţea din nou o uşoară durere în gât. În mod clar, climatul londonez nu-i pria.

– Spuneţi-mi, Higgins, în tabloul în care Frances Mortimer poza dezbrăcată, cum v-aţi dat seama că nu e ea?

– Nu am ghicit nimic, domnule superintendent. Nu am crezut-o nicio clipă în stare să pozeze goală. Frances Mortimer era o fiinţă excepţională, extraordinară, de o fidelitate şi de puritate în afara oricărei îndoieli. Această siguranţă m-a îndrumat de-a lungul anchetei. Am încercat să înţeleg ce e cu ea şi am găsit o carte de vizită bizară în atelierul pictorului, de la agenţia Top-Model. Am mers la adresa indicată pe cartea de vizită. Într-unul dintre cataloagele pe care patroana de la agenţie mi le-a arătat, erau fotografii ale unor doamne… goale. I-am arătat doamnei Toppy o fotografie a lui Frances Mortimer. A crezut că o recunoaşte printre protejatele sale. În realitate, era vorba de un fel de sosie, cu un dram de vulgaritate în ea. Doamna în chestiune juca în piesa *Crimă şi pedeapsă*, deţinea rolul unei subrete. În fotografia de la agenţie, în care era goală, la fel ca în tablou, doamna în chestiune avea nişte semne particulare: două aluniţe mari deasupra sânului stâng. Nu era însă şi cazul lui Frances Mortimer, după cum am constatat din fotografiile cadavrului făcute la morgă. Deci sosia era cea care pozase, „împrumutată” de profesor.

– Mi s-a părut mie că aveţi o intenţie ascunsă când m-aţi luat la teatru, admise superintendentul.

– Am mers să o văd pe această tânără, continuă Higgins, căreia i-am propus cel mai frumos rol din întreaga ei carieră, cel al unei mumii resuscitate care, fără a spune un cuvânt, a produs un efect considerabil asupra publicului său, smulgând mărturisirea criminalului. Actriţa a acceptat cu entuziasm. Nu mi-a mai rămas decât să cumpăr o mare cantitate de fâşii de tifon de la un farmacie să o înfăşor ca pe o mumie. Era suficient să iasă toate persoanele bănuite din biroul lui Sir John Arthur Mortimer, timp de vreo douăzeci de minute, ca să-i permitem actriţei să intre în sarcofag.

– O punere în scenă destul de riscantă, Higgins!

– Nu neapărat, domnule superintendent. Eliot Tumberfast este un mistic cu nervi sensibili. Trebuia să-l pregătim, să-i provocăm starea necesară, prezentându-i adevărul atroce înainte de a-l confrunta cu o realitate de dincolo de mormânt, în care credea cu tărie. Un astfel de şoc avea să zdruncine în mod clar şi ultima rezistenţă.

Cerul era atât de întunecat că părea noapte.

– Nu înţeleg cum un gentleman ca Sir John Arthur Mortimer…

– Nu era un gentleman, domnule superintendent! Credeţi că un bărbat adevărat ar fi putut să urască în halul ăsta o femeie ca Frances?

Scott Marlow fu surprins.

– S-o urască? A comandat o crimă îngrozitoare, dar o admira, mi se pare…

– Nu, este incapabil să iubească sau să admire, este un om al tenebrelor!

Higgins se exprimase cu o severitate care îi provocă fiori lui Scott Marlow.

– Lumea este cel mai adesea rea, domnule superintendent. Noi nu putem să facem nimic în acest sens, doar să luptăm cu răul. Ar fi trebuit să rezolv cazul mult mai repede, destinul îmi arătase clar cine e vinovatul. Dar nu suntem prea atenţi la semne.

– Ce semne? Se nelinişti superintendentul.

– Frances Mortimer nu s-a dus la teatru să vadă *Othello*, înainte să fie omorâtă de un soţ diabolic şi de un îndrăgostit gelos? Un Othello dublu…

– Mulţumită nouă, justiţia a învins, afirmă superintendentul.

– Trebuie să sperăm, răspunse Higgins. I-am promis doamnei Mortimer că îi voi găsi ucigaşul pentru ca sufletul său să se odihnească în pace. Acum, mă pot întoarce acasă. Oamenii sunt câteodată greu de privit. Din fericire, există pisici, copaci şi trandafiri.

Scott Marlow, mai emoţionat decât voia să pară, îl privi pe fostul inspector-şef îndepărtându-se în ploaie. Era convins că, atâta timp cât exista cineva ca Higgins, Scotland Yard-ul nu avea să fie o poliţie ca oricare alta.

Imhotep, cel mai mare înţelept al vechiului Imperiu Egiptean. Ca prim-ministru al faraonului Djeser (a treia dinastie, 2624-2605 Î. H.), a construit celebra piramidă în trepte de la Saqqaraj. Mormântul său nu a fost încă descoperit. (N.a.).

Jean-Francois Champollion (1790-1832), filolog şi orientalist francez care a descifrat hieroglifele egiptene. (N.tr.).

Cartier popular al Londrei. (N. a.)

„De vânzare.” (N.a.).